

BRUTAL KUK

NORSKE ALBUMI
VOL. 2

av Morten Haave

BRUTAL KUK, TRASHCAN
DARLINGS OG KNOKLENE

Norske album. Volum 2: Brutal Kuk, Trashcan Darlings og Knoklene.

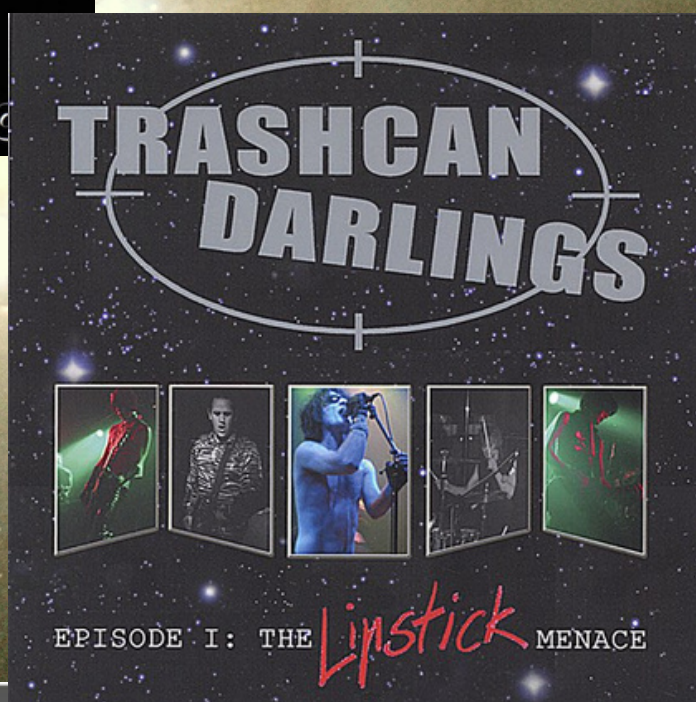
Forfatter: Morten Haave

Utgiver: PIY Records, 2023

ISBN: 978-82-691452-5-0

Opprinnelig plakat på forside er av Ragnar Fahsing. Bakgrunn denne side: ESA/Hubble, lisens CC BY 4.0. Konsept og all layout: Morten Haave

Boka er pro bono.

Takk til de intervjuede (Nøvik, Vollan, Bakken, Nachtnebel, Doll, Foshaug, Brostigen, Schweder), alle andre som har vært med på å lage musikken, fotografene, Rockheim, alle som har lest og/eller gitt tilbakemelding på volum 1, og alle andre som har holdt bandene og scenen gående.

Tillatelse til å bruke fotografiene er skaffet via bandene. Ta kontakt hvis noe av fotobruken beror på misforståelser.

Forord

Denne boka handler om utgivelsene *En røyk og en ronk* av Brutal Kuk (2003), *Episode 1: The Lipstick Menace* av Trashcan Darlings (2002) og *Rekk dem ut* av Knoklene (2012). Albumene analyseres sammen med bandhistorikk og ting fra musikklivet. «Historier», ja, men lite sladder. Kos deg med dybdeinformasjon om albumene, inkludert Spotify-linker til alle sangene, andre relevante utgivelser og musikalske inspirasjoner.

Den ekstremt observante ser at forrige avsnitt er delvis kopiert fra volum 1 i min *Norske album*-serie. For ja, når man er frampå nok til å kalle noe «volum 1», må det komme en oppfølger. Og nå er den her.

Det vil si, en toer *må* ikke alltid komme. Trashcan Darlings utga for eksempel aldri «Episode 2». Men de utga mye annet som vi skal se på.

Veien til å få skrevet denne boka var litt mer kronglete enn den forrige. Jeg hadde satt opp en del forskjellige band som jeg ønsket både til volum 2 og 3. Flere ble derfor kontaktet, og ingen sa for så vidt nei, det var bare det at enkelte utsatte og utsatte avtalen helt til den var slipt vekk av tidas tann. En framtreddende musiker, medlem av opptil flere band, hadde ikke tid til å svare på tekstmeldinger, og i hvert fall ikke til å intervjues i en time. Greit nok. Men håpet levde: Dette var i oktober 2020, og beskjeden

var: «Ta kontakt i mars, og da på epost». Tidspunktet var litt merkelig spesifikt, men samtidig godt nok for meg, bare at da mars 2021 kom, var det enda mindre respons å få enn det hadde vært i oktober.

Et par slike tilfeller utgjør en liten trussel mot volum 3, men noe annet som spiller inn på det, er at Christer Falck har begynt å utgi en bok-serie om norske albumklassikere. I seg selv er det en super serie. Så er det slik at når Backstreet Girls nå har blitt dekket i den serien, skal det mer til å skrive om dem i denne serien også. Riktignok ser forfatterne i Falcks serie ut til å stå ganske fritt, og bøkene blir ulike. Boka om Irie Darlings er for eksempel god, den om Backstreet Girls kunne vært bedre.

Kanskje en åpen nisje er å løfte fram bra album som ikke er «klassikere», i streng forstand. I dette volumet gjelder jo det for det nesten helt ukjente reggae-bandet Knoklene. De utga ikke noe album engang, bare en fire-spors EP. Så er det ikke desto mindre en utgivelse, og bandet har en forhistorie i form av gruppa Terroristene. Da begynner vi å snakke! I en serie som heter *Norske album* er det også gøy å se: Hvor mye kan man skrive om en utgivelse med bare 4 låter? Ganske mye, tror jeg!

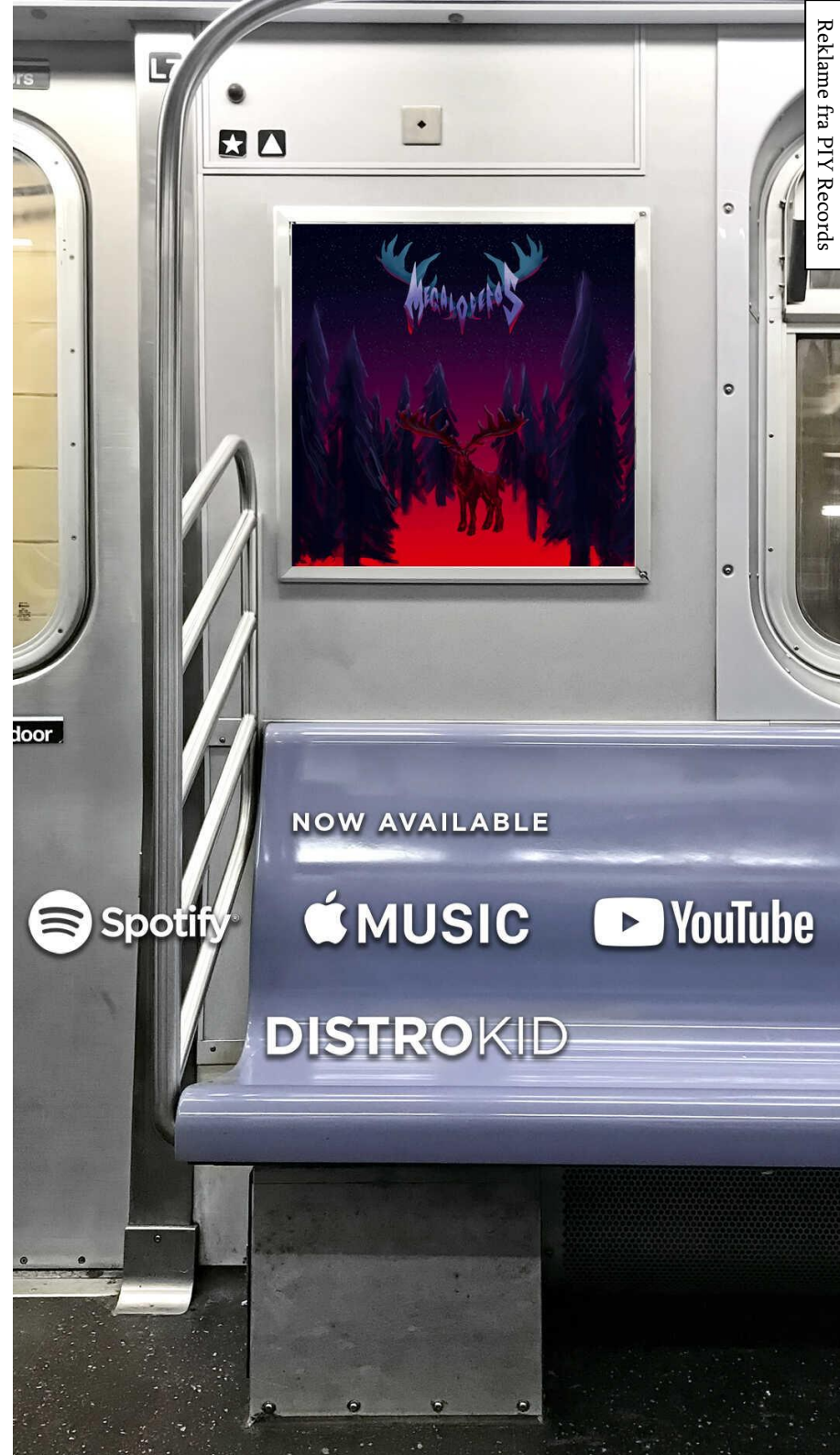
Salzburg, 18. mars 2023. Morten Haave

Siden sist

Har det skjedd noe nytt med de tre bandene fra forrige bok? Med No Torso har det ikke skjedd så mye spesielt. De har altså ikke utgitt en samling med rarities, men det bør nevnes at medlemmene igjen har begynt å spille sporadiske jobber, og da under det gamle navnet Bekkestua Allstars. Noen av medlemmene driver hver sine band som før, ganske energisk også, og Martin Brostigen stilte opp nok en gang til intervju, siden han var med i Knoklene. Flere av dem har også stilt opp for boka *Ska-punk i Norge*, som også er noe PIY Records skal utgi i 2023.

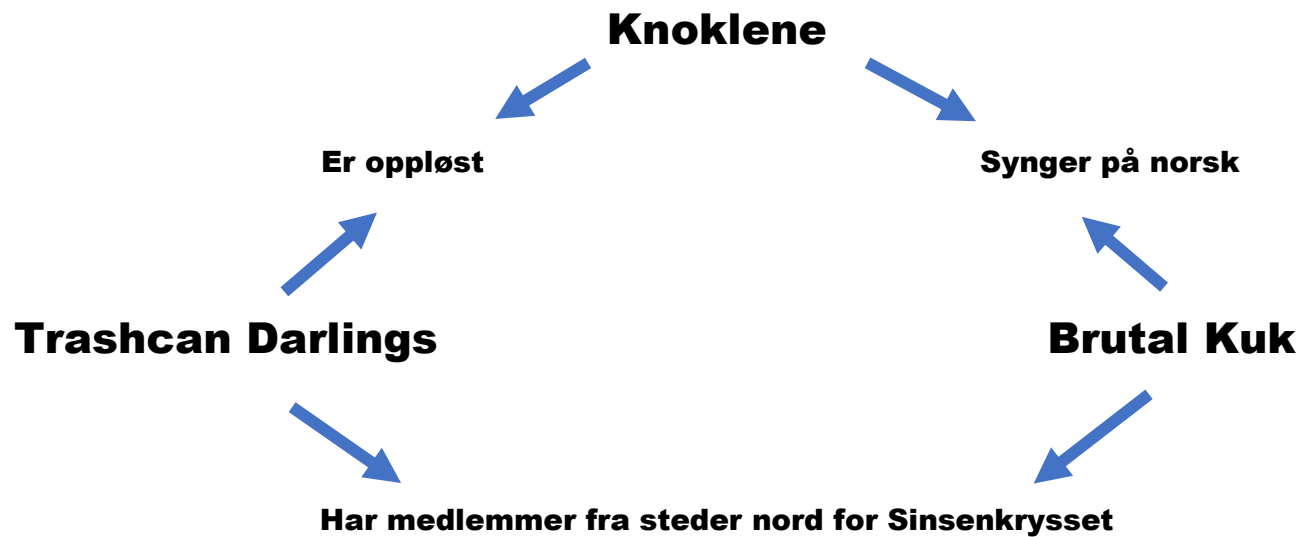
Geniale Griser har det heller ikke skjedd noe med, og uutgitte prosjekter som *Wrong From the Start* er fortsatt ikke gitt ut. Kim Castle er vel den mest aktive av dem i musikkens verden, og har fått over 100 000 Spotify-plays på elektronika-singelen «Spain». Flere prosjekter skal komme.

Hopalong Knut er ikke gjenforent, men Hopalong AKA er en greie. Det begynte som en videreføring av Samvirkelaget, etter hvert kun med Aslak av rapperne. For så vidt begynte Hopalong AKA sin virksomhet allerede samme år som *Norske album* kom ut, i 2020. Da ble coronasingelen «Hei du, jeg savner deg» utgitt. I 2022 fulgte «Vugger stødig», og i mai samme år konsertdebuterte Hopalong AKA. Sangene har ikke tatt fullstendig av på strømmetjenester, men nevnes av folk i Trøndelag som det mest inspirerende som skjer på byens ska-scene for tida. Samtidig er det definitivt mer reggaebeat over disse nye sangene. Stilen med tegnede (singel-)cover er tilbake – så noe rører seg.

Innhold: *Kapittel 1* Brutal Kuk | *Kapittel 2* Trashcan Darlings | *Kapittel 3* Knoklene

Nok en gang til ære for samfunnsvitere, her er en trekantmodell.

Brutal Kuk

Kortversjonen

– Brutal Kuk ble startet i Trondheim i 2000 av Jørgen, Henning og Øyvind fra det lokale bandet Dårlig Hjort, med to nye medlemmer som Jørgen kjente fra hjemstedet Inderøy

- **Jørgen** Nøvik er vokalist
- **Henning** Bakken er gitarist
- **Vegard** Mølnvik var gitarist
- **Øyvind** Vollan er bassist og hoved-backingvokalist.
- **Ivan** Sunde var trommeslager

– Bandet beskrives som husband på Uffa i Trondheim

– Navnet og den første logoen kommer fra amerikanske Brutal Truth, og de er kjente for en del annen artwork også, både alternative logoer, en scenerekvisitt samt en plakat som mange føler de har hørt nok om allerede

– Etter første utgivelse *If You Want Cock* i 2003 fulgte *En røyk og en ronk* raskt etter før året var omme

– Som en ser, innebar dette viktige året også et skifte fra engelske til norske tekster

– Minialbumet *Berusalem* fra 2005 er nok det som har blitt mest synonymt med bandet, både i form av låter, t-skjorter og plakater. En fun fact er at skiva var med i en dramaserie på NRK

– Videre fulgte EPen *Våkn opp* (2008), albumene *2016* (2017) og *En dag mindre igjen* (2023), samt flere singler og reutgivelser på vinyl av eldre utgivelser på Crispin Glover Records

– Bandet la til metalgitarist Thomas «Sull» Johansen i 2007, da Henning Bakken ga seg. Da Bakken kom tilbake i 2013, var det Vegard Mølnvik som gikk ut. Unggutt Emil Hokstad kom så inn da Ivan Sunde ga seg i 2020

– Trøndere vil se ned på de som uttaler navnet annerledes enn «Bruttal Kuuk»

– Brutal Kuk er det første og hittil eneste bandet i *Norske album*-serien som fortsatt er aktivt, og som man ser, slapp de sitt nyeste album bare dager før utgivelsen av denne boka

– Men bandet har fortsatt ikke spilt på Blitz

Brutal Kuk før release av *Berusalem*. I tillegg er bandmedlemmene med på bildet. Fra venstre Bakken, Nøvik, Sunde, Vollan og Mølnvik.

Alle fotografiene av bandet i dette kapitlet er fått via Jørgen Nøvik.

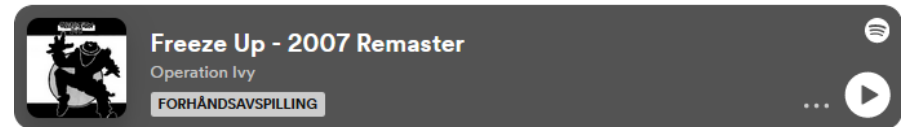
Langversjonen

Brutal Kuk ble vel kjent i en større sammenheng etter Bylarm i 2003. Et band med et sånt navn måtte jo høres, og det ble gjort på Urørt. Skivene var ikke de letteste å få tak i, og bekjente som besøkte Trondheim, var ikke uten videre villige til å spørre etter dem i butikkene der. Etter ei tid fikk jeg kjøpt sakene – ikke i butikk, ikke i posten, ikke direkte gjennom bandet, men fra en omreisende selger. Nemlig en trønder som var med Victimised da sistnevnte varma opp for Ordrenekt på Blitz høsten 2005.

Nå har jeg med de samme skivene oppover til Trondheim igjen, for å aktivisere de riktige synapsene hos tre av bandmedlemmene. I år fyller EPen vi skal snakke om, 20 år, og det er ikke så reint lite. Det gjelds å skape en dynamikk rundt intervjubordet, hvor de kanskje fyrer opp hverandre litt. Rask respons på min forespørsel lover godt, og de tre gjenværende medlemmene i bandet samles.

Samtidig som intervjuet blir bra, gleder jeg meg ikke like mye til alt rundt. Tidsskjemaet er tight og mye presses inn på samme dag. Blant annet skal andre personer også intervjues, og ikke minst skal det kjøres inn til Trondheim med bil. I utgangspunktet også kjøre ut igjen, for å overnatte et sted i Innlandet. Det mektige Dovrefjell må forseres den ene eller andre veien. Så sier jo kalenderen januar 2023, og der jeg bor i Bærum viser det seg vanskelig nok å komme ut av sin egen oppkjørsel. Grunnen er en kombinasjon av snø, regn og ny nedfrysning. Operation Ivys ord har aldri vært mer sanne: «There's a freezeup, there's a freezeup coming. There's a freezeup, freezeup coming». Før jeg er ute av Oslo har

jeg sett bussberging, og – trikkeberging. En trikk som måtte taues opp på lasteplan. Da er det jo fort å tenke «hva blir det neste».

Selve bilen vil nok ikke svikte, selv om den innad i slekta kalles Vraket, en 22 eller 23 år gammel tyskfabrikkert sak. Sist sett – og hørt – med en tyverialarm som begynte å gå bananas klokka 2330 en dag i romjula, uten grunn. Nå står valget mellom å overnatte i Nord-Østerdalen, og da sette bilen utendørs der med frosten det medfører, eller prøve seg på Dovrefjell. Værmeldinga sjekkes. 26 minusgrader over Dovre, sier Yr, men ikke fortvil, det føles ikke som 26, temperaturen føles som minus 32. Nord-Østerdalen kan også by på opptil flere slike dager gjennom en lang vinter, men på det aktuelle værvarelet ligger de til avveksling noe bedre an. Men så kommer nedbøren inn i bildet. Dagen før jeg drar sender værfolkene ut et fokk-varsel for Dovrefjell, samt et generelt snøvarsel for «Sør- og Østlandet». Herlig spesifikt område fra Lindesnes til Hjerkin, dette, men jeg er ikke særlig mye i tvil om at varselet har større gyldighet for Hjerkin enn for Kjell-Elvis' hjemtrakter. Noen opererer med et nedbørstall på 45 centimeter. Kan bli artig.

Det disse områdene derimot har mye av året rundt, er aggressiv tungtrafikk. Når vogntogene dukker ominøst ut av fokk-skodda på 50 meters avstand, virvler de opp nok snø til en komplett whiteout. Er veien

rett eller svinger den? Kjekt å vite, men den informasjonen skal tydeligvis ikke komme på noe sølvfat her i Østerdalen. Det blir å myse seg fram, én og én brøytestikke av gangen. Vraket kom seg imidlertid sakte men sikkert (legg vekt på sakte) gjennom de direkte farlige trafikkforholdene. Trondheim var roligere, helt til bilisten skiftet rolle til fotgjenger, og fikk merke blesten kile de indre bestanddelene av ryggmargen. De som grunnla utestedet Blæst har jinxa lokalværet for all framtid. Samtidig ble valget tatt om å overnatte i Trondheim i håp om bedre forhold. Det viste seg å være greit, for neste dag kunne ikke fly lande der, mens Dovrefjell på sin side, rett og slett var totalstengt. Jadda!

Nå skal sytinga stoppe, før eventuelle nordlendinger og andre mister all respekt. Kanskje det er på tide å hoppe videre til det kapitlet egentlig skulle handle om: Brutal Kuk, tre snille gutter. På et opptak med tre intervjuobjekter, lurte jeg litt på om stemmene kunne skilles fra hverandre. Her var heldigvis ingen vanskeligheter. De tre er markert med J, H og Ø, mens intervjueren opptrer uten forbokstav, mer som en slags generelt tilstedeværende kraft i rommet.

Å skille ting fra hverandre er ikke en evne som diktat-funksjonen i Word helt sitter inne med. For første gang har jeg prøvd å spille av opptaket for Words robot – en ikke helt verdig arvtaker etter bindersens som hjalp brukerne i Word 97 – men som viser seg å pumpe ut 14 500 ord. Noen linjeskift eller spor av tegnsetting er der ikke. Kvaliteten på ord-gjenkjenningen er tidvis av det mer elendige slaget, men ett og annet ord innimellom er riktig, og alle monner drar: litt arbeid blir spart. Alt måtte reinskrives og er kvalitetssikra til fingerspissene. Kjør intervju!

Dere er jo et Trondheims-band, men med røtter i Nord-Trøndelag. Og heller ikke det eneste bandet fra Inderøya heller, for du har Rama Lama, du har Feet-Punk fra Kolvereid, det er miljø i Steinkjer... (Band som Nullskattesnylterne fra Namsos, og andre vi skal få høre om, kunne også vært lagt til, forf.anm.) Hvorfor det er så bra punk akkurat i Nord-Trøndelag? Hvorfor kommer det så mye bra derfra?

J: Ja, si det. Det var vel en liten sånn klikk rundt starten på 90-tallet, i forbindelse med at Blitz-huset ble rikskjent via Antennetimen og Katja (fra Life..., forf.anm.) og alt det der. Så var det vel mange som tok inspirasjon, og det blomstra opp en punke-/frike-kultur, og danna band...

Var det et spesielt konsertsted, øvingslokale eller foregikk det hjemme?

J: Du hadde 2 ungdomshus, ett på Steinkjer, ungdomshus der, og så var det Fenka på Levanger. Der var alle de norske undergrunnsbandene, begge de stedene var en del av ruta som Blitz-bandene og andre undergrunnsband var innom. Så vi vi dro på konserter dit, og...

Fredag 19. mai:

* Snuff. Engelsk band, veldig veldig gammel. Reuniontur, nesten, de ble oppløst for noen år siden, noen ble da med i Leatherface. Poppunk, forløper til Bad Religion, NO F X og hele den bælja der.

* Phelps. Fra Trondheim. Alle som har hørt dem skryter følt.

* Håvard. I. V askekjelleren. Unge folk fra Inderøy som varmet opp for Cockroach Clan på Fenka i Levanger forrige helg. Lydmannen ble mektig imponert.

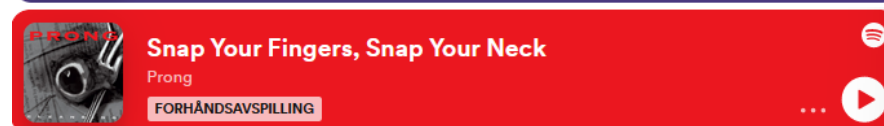
Omtalen, som riktignok er av Pøbelrocken i Trondheim hvor også Rich Kids on LSD spilte, nevner HIV-konsert på Fenka. Blant mange grunner til å ta med klippet er at «Lydmannen ble mektig imponert» – javel? – samt flere faktafeil man kan ta humoristisk: At Snuff liksom var «forløper» til Bad Religion, for eksempel, og «hele den bælja». Pluss feil navn på ungt band. Adresseavisen 12.5.1995

De samme som dro ruta i Tyskland kom til Fenka og Steinkjer? Life og Stengte Dører og So Much Hate og sånn?

J: De bandene der var jo innom husa. De starta vel midt på 80-tallet med å turnere i Tyskland. Men så hadde vi jo Funny Farm som var et stort forbilde på Inderøya. Så vi, en venn og jeg, begynte på det som var Småpunkarlaget, som seinere ble Håvard i Vaskerommet – eller HIV – vi var jo på en måte generasjonen under dem, det var storebrødrene våre som tilhørte Funny Farm-generasjonen.

Ø: De hadde allerede flytta til storbyen, ikke sant?

J: Ja. Og Funny Farm øvde i sin tid på det gamle kårhuset på en gård til han ene som var med i Småpunkarlaget og HIV. Storebrødrene hans hang sammen med Funny Farm-gutta. Vi begynte å øve i det samme lokalet etter at Funny Farm flytta ut derifra.

Men den skiva som jeg har hørt av dem, er litt sånn tidsriktig thrash-som-har-gått-over-til-hardcore, nittitalls-Prong-aktig. Ikke helt samme stil som dere hadde.

J: Ja ja. Nei, det var ikke det, men vi prøvde jo kanskje å ligne litt på dem med Håvard i Vaskerommet, men vi var ikke så dyktige til å spille (latter).

Ø: Jeg husker dere hadde noen låter på Håvard i Vaskerommet-singelen, som har ganske bra spenn musikalsk, fra veldig punkete ting til sånn type Funny Farm-inspirert hardcore. Men siden vi snakker om Funny Farm: Det var vel *Kerrang!*, et av musikkbladene som var stort på den tida, som skreiv om «the next big thing» og som virkelig hadde trua på at det her bandet liksom kan bli en verdenseksport. De kom seg på noen turer på Tysklands-ruta, men turnerte ikke like notorisk som Blitz-bandene.

J: Så hadde du den Funny Farm-generasjonen, de flytta jo til Trondheim og engasjerte seg i UFFA og booka konserter der og spilte masse konserter der. Så det var naturlig at vi fulgte etter dem. Vi begynte å ta toget allerede som 13-14-åring, å fær inn til byen, storbyen, på konserter på

UFFA. I samme vaset som vi starta opp Småpunkarlaget. Han trommisen som var med i Brutal inntil for 2 år siden, da han slutta, var med i Småpunkarlaget og Håvard i Vaskerommet. Så vi holdt sammen.

Bare for å ta det: Det er en fra Funny Farm så vidt jeg har forstått, Ragnar Fahsing, som har lagd de fleste coverne. En connection som dere alltid hadde?

J: Ja, han lagde de tre første skivene pluss en EP som er gitt ut på vinyl (*Våkn opp* fra 2008, forf.anm.). Det var vel ikke noe mer?

H: Det aller første vi ga ut, på brent cd, er jo med den plakaten som gjorde at vi ble stoppa på Blitz, med fire låter. Så den er uoffisielt det første vi ga ut.

Ø: Ja, solgte den på Eat the Rich. Jeg måtte fær hjem å brenne flere. (latter)

J: Det var enkelt!

Er det han som har fotosjoppa den? For den har jeg sett på internett andre steder også. (Og brukt på forsida av denne boka, forf.anm.)

J: Ja, så laga han ganske mye konsertplakater for oss òg.

H: Det er Dolph Lundgren som sitter der, veit jeg. Jeg satt med ham (Fahsing) da han laga plakaten. Da sa han at «nå skal jeg lage en plakat som gjør at dere blir kasta ut fra, eller ikke får spille på Blitz». (latter) Så det stemte jo bra, det.

Ja, det var litt forutsigbart.

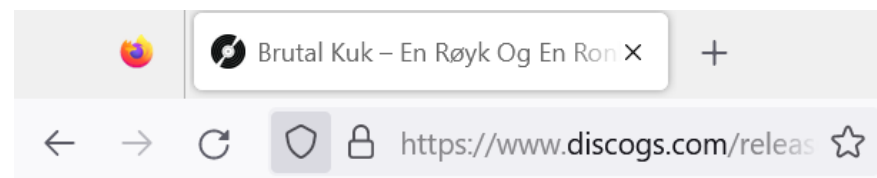
Flere: Er det Dolph Lundgren som har forstørra kuk og så er det satt inn en Dahls-pils og en joint? Nei, en maiser.

Logoene, da? Hvem er det som står bak dem? Den ene som er metal-aktig, en annen Dead Kennedys.

H: Ragnar ja. Det er egentlig et band som heter Brutal Truth som har den fonten, kan du si. Han (Fahsing) bare kopierte den. Her (på det første albumet, forf.anm.) har han putta inn ganske mye ting egentlig. Ganske artig cover – på den tida, i hvert fall!

J: Den Amnesty-kuken tror jeg kanskje var en idé fra oss. Men det er han som har utforma den.

Det sto på Discogs at «the Amnesty International logo is printed within», et eller annet sånt.

Logo of Amnesty International is on cover back..

Ø: Bare en avsporing: Det var første gang vi spilte på Storåsfestivalen: Da var det noen som observerte en fyr som sto og kranгла med en som var i en Amnesty-stand. De har røde buttons. Så sier han «ja, men jeg vil ha i svart». «Nei, men vi har ingen svart, jeg har bare røde». «Ja, men jeg har sett i svart» (latter). For *vi* hadde svarte buttona.

– Vi må respektere at for noen er sexarbeid den beste muligheten de har

Dagsavisen og andre har dokumentert demonstranter som er sure på Amnesty International, fordi de mener Amnesty støtter prostitusjon, og som derfor mener Amnesty burde skifte logo til et motiv som Brutal Kuk faktisk allerede har brukt i årevis. Her tror jeg copyright-situasjonen begynner å bli så mye fram og tilbake at det er best å bare la det ligge.

Vi kikker videre på coverne og tar for oss innsida av *En røyk og en ronk*. Her står et utsnitt av et større bilde.

H: «Den ødelagte onanisten» er det jo Morten «Puke» (Haugdahl. Merk at Puke ikke uttales på engelsk, men som «bruke», forf.anm.) – husker du hva slags bok den var fra?

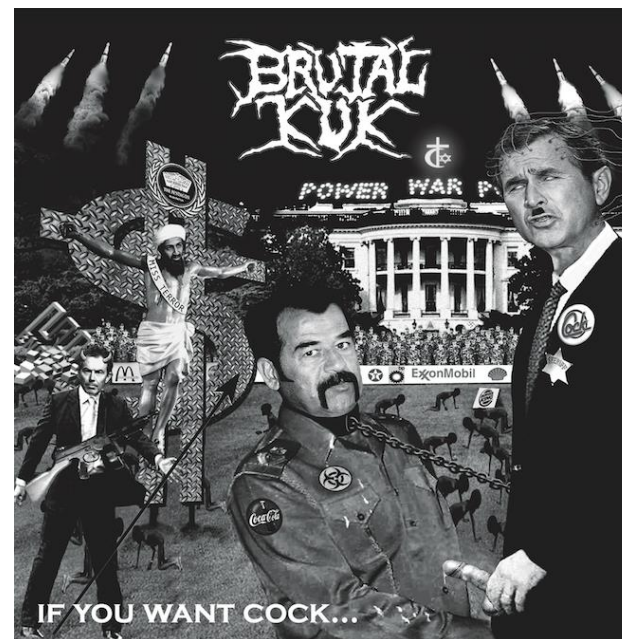
Det står at den var fra «*Det kultiverte mennesket*» av Frykman og Löfgren.

J: Puke har jo vært en støttespiller fra dag én. (Jørgen utdyper i ettertid: Blant annet før den første giggen vi gjorde i Oslo, den Blitz-giggen, hjalp han oss med promotering, og å henge opp plakater. Han bodde i Oslo på den tida. Så var han en god venn av meg og ble seinere god venn med

resten av bandet. Han er fra Nord-Trøndelag, han òg, og spilte i band på Steinkjer, band som Burgerbarna og Morfars Hus. (Haugdahl har skrevet Uffas 25-års historie 1981–2006, og snakker der om «den nordtrønderske invasjonen», forf.anm.) Etter at han flytta tilbake til byen rundt 2006–07, starta vi opp et coverband som heter Bin Lads. Der var også Thomas, en av gitaristene i Brutal nå, med. Vi spilte covere av norsk punk før 1984. Vi gjorde aldri noen innspillinger.)

H: Han har skrevet en tekst inni her (*Berusalem*, forf.anm.) også.

Ja, nettopp. Det er gøy å få sånne brikker på plass.

Vi kan ta for oss design, da, og starte med *If You Want Cock* fra 2003. Designet er veldig tidsriktig med krig, Afghanistan inni og Irak utpå...

H: Det ser ut som et klassisk Crass-cover, nesten. Her er det Taliban som er utstyrt med musikkinstrument. Det er fotosjopping på rått nivå.

Skulle vært noen bistandsfolk som prøvde å sende gitarer nedover, så det ble litt mindre konflikt. Men den er veldig symbolmettet på forsida, både davidstjerne og hakekors, dollar...

J: Ja, full rulle. Det var litt morsomt å få reutgitt den på vinyl, for da kommer liksom detaljene fram litt tydeligere på coveret. At det blir større og tydeligere. Det er ingen skjulte detaljer, kanskje, men...

H: Grafikken bak tror jeg ikke er med på vinylen, det er mer sidefyll, tror jeg. (latter) «Må ha trykk der òg».

Men i Berusalem-coveret står tekstene, mens det gjør de ikke på de andre.

H: Står ikke teksten inni her da? (*En røyk*, forf.anm.) De gjør ikke det, nei. Jeg hørte gjennom plata da jeg kom hjem fra jobb. Den er jo uten tvil den med dårligst lyd, da. Men det er ganske kule riff og låter, men med litt forskjellig på tekstfronten, kanskje, og låtfronten òg, egentlig. Men det er ei bra plate, egentlig. Her er det én engelsk tekst, mens her er det én norsk tekst, og her er det bare norsk. Vi er litt ferdig med engelsk, virker det som. (humring) Både vi som skriver tekster – det var dere som skreiv engelske tekster. Eller var det du (Øyvind) som skreiv engelske tekster?

J: Best ordforråd på engelsk, du (Øyvind).

Ø: Ja. Ble litt flinkere med norsk med årene. Det handler vel om å være – skulle du levere et troverdig produkt, må du være komfortabel med det du holder på med. Det er det det handler mye om.

Mest for den som synger, eller for alle?

J: Vokalisten må jo være komfortabel med å synge det språket også. Kanskje det viktigste.

Ø: Det handla vel litt om at det kom et ønske fra deg (Jørgen) om at du ville at vi skulle prøve å skrive mer på norsk.

H: Ja, vokalisten må nesten få lov til å bestemme hvordan og hva de skal synge.

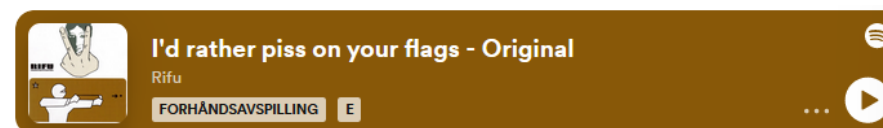
Ø: Det handla om dét, altså. Hadde Jørgen elska å synge på engelsk, hadde vi fortsatt å skrive tekstene på det språket som falt oss inn der og da.

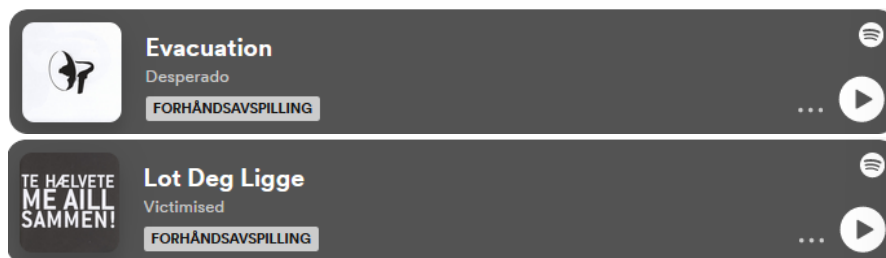
H: Men jeg har aldri fått til å skrive på engelsk, jeg kan ikke skrive på engelsk, jeg. Det er mer ord å velge i, så jeg synes det er kjempevanskelig å skrive tekster.

J: Så var det jo ingen andre norske punkband, i hvert fall ikke trønderske punkband, som sang på norsk heller, på den tida der i hvert fall jeg. Jeg var veldig glad i gammel norsk punk. Det gamlest var kanskje Wannskrækk.

Hvilke punkband på den tida er det du tenker på da? Jeg tenker på de som var aktive da og som ikke sang på norsk.

J: Fra Trondheim? Hadde jo Rifu, Desperado.

Victimised også? Nå sang de på norsk, for så vidt. Apropos norsk synes jeg at Håvard i Vaskerommet er så gøyalt navn. For «Håvard» kan jo være hvem som helst. Alle kjenner en Håvard, på en måte.

J: Jeg vet ikke hvorfor det endte opp med det, men kanskje fordi forkortelsen ble HIV, og – som 13-14-åring var det kanskje litt skummelt å ha et band som het HIV, jeg vet ikke. På den tida der var HIV...

H: ...«populært»? (humring) Eller upopulært.

Ø: Den gode, gamle «Aids er in, hiv deg på». (latter)

Jeg trodde kanskje dere skulle kødde med noen som het Håvard. Men hvis du lurere på hvor H'en kom fra, kan du likeså godt lure på hvor «Vaskerommet» kom fra.

J: Det var vel en som hadde sett en fotballkamp der han hadde hengt seg opp i at treneren har ropt til spilleren på banen som het Håvard: «Håvard i rommet» (stor latter). Men det passa ikke inn i HIV (kontinuerlig latter).

Det er bra! I hvert fall den første låta («Ignorant Community», forf.anm.) følte veldig som oi!-sjangeren. Brutal Kuk også til dels, men det føles litt mer amerikansk enn britisk. Følte dere at dere var det, eller?

J: Ja, vi dreiv og hørte på oi!, ja. Vi hadde et band før Brutal også, som var litt mer oi!-prega. Dårlig Hjort, med H.

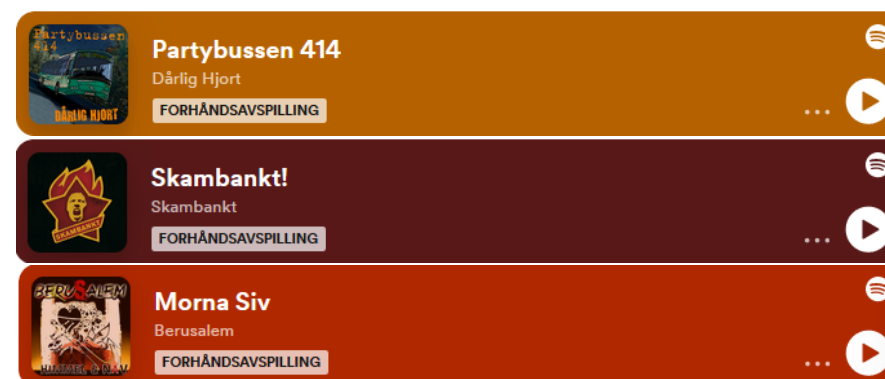
H: Det er noen som har tatt det, og spiller under det navnet. De tror jeg spiller skate-punk av noe slag.

Ø: De må nyte det mens de kan, for jeg skal brette beina på dem. (Dette skjønner vel alle at er en vits, men i tilfelle noen ikke henger med... forf.anm.) Nei, men det er ikke noe nytt. Det første bandet jeg spilte i het jo Ugræss. Det var med Æ, selvfølgelig, men det er det noen bergensere som har stjålet.

H: (latter) Det technobandet!

Ø: Så hadde du – hva het det første bandet til Cato – Spetakkel. Det er jo ord, så det er ikke noe unikt med dem, men det er det også noen bergensere som har knabba. Hiphoppera fra Bergen, tjuvradda hele gjængen!

J: Det var jo et band, fra Stavanger, som het Skambankt – før Skambank starta igjen.

H: Det er òg et norsk band som heter Berusalem. Det hadde jeg aldri trudd, når jeg var 20 år, at jeg skulle spille i et band som gjorde at noen tok navnet sitt av noe vi hadde laga.

Ø: De legger vel ikke *skjul* på at de er inspirert, da.

J: Han driver en distro/plateselskap, han som har det bandet. Swindel Records. Ronny Lauritzen heter han. Sånn passende navn på den distroen hans.

Noe annet jeg syntes var morsomt med Håvard i Vaskerommet-releasen, for å ta det siste om dem, er at bakpå står adressen til bandet: Jørgen Nøvik, Bjønnavegen 50. (latter) Veldig bra, man må jo ha det som adresse.

ep

SIDE 1
Ignorant Community
Jerked In The Head
It's Not Wrong

SIDE 2
I Don't Care
Another bear
Noway Thinking

Foto av Erland Sem

HÅVARD I VASKEROMMET ER:
Morten Berg - Bass, Vokal
Jørgen Nøvik - Vokal
Ivan Sundt - Trommer, Gitar
Steinar Myren - Gitar, Kor
David Riise - Bass, Trommer

Inspilt 15., 16. og 17. desember, 1995
på UFFA Lydstudio
Miksa av Ketil Nicolaysen
Produsert av Håvard I Vaskerommet

Informasjon/Booking:
JØRGEN NØVIK
BJØNNAVEGEN 50
7713 SANDEVOLLAN
TLF: 74 15 62 75
NORGE

Soft Suse
KLES
RECORDS

S. S. KLÆS 001

TAKK: Ketil Nicolaysen, UFFA, John Moberg, Saab 900, Viggo, Kjeller'n, Hoinnhuse, Raustuan, Sensible Soccer, Jan Roger, Jokke, Berre, Vegard, Atle Kenneth, Erland, Toris, Jøran, Svein, Marit, Linn Merete, Geir M., Berne & Ann Beate, Mauritz, Are, Eivind, Fredrik (for god middag), Steinkjerfolk, Pank, Straumbygg, Radbrygga, Steinkjer SOS Rasisme, Ølvegt 16, Fenka, Funny Farm, Gnob, Ælg, Spiff & Fridtjoff.
FOR LÅN AV UTSTYR: John, Geir Arne, Magnus, Jøran, Jan Egil & Thorsen.
FOR ØVINGSLOKALE: Moberg & Berg.

Men tror jeg leste et intervju – om samme tidsperiode – hvor du sa at beste konsertminne var Ramones på Kalvøyafestivalen, Jørgen? Hvordan var det? For det var litt av en lineup.

J: Ja, det var i '95. Det var helt fantastisk, Faith No More spilte jo på den festivalen, og NOFX, Offspring... Jeg husker jeg hadde den festivalskjorta der alle bandene sto på ryggen.

Raga Rockers, Millencolin, NOFX – og så har det vært en greie i ettertid med at «Offspring var sellout», jeg synes de var bra på den tida. Jeg ville trodd at Ramones var litt lei? Men de var ikke det?

H: Det var peak Ramones, egentlig.

J: Jeg var skikkelig blodfan av Ramones, ikke sant, og likeens av Faith No More. Jeg var 16 år, så da jeg så annonse om at både Faith No More og Ramones skulle spille, var det ikke noen bønn, da skulle jeg di. Da fikk jeg med meg storesøstera mi og kjæresten hennes, så kjørte de nedover. Jeg har bilde av meg sjøl med Ramones i bakgrunnen.

Ø: Du ser deg over skulderen og ser ganske fornøyd ut. (latter)

J: Det var jo skikkelig varmt, husker jeg. De entra scenen i MC-jakke, hele bandet. De plukka av jakkene en etter en. Det var sikkert førti varmegrader.

Det jeg har hørt er at Joey Ramone sto med en lapp: «It's good to be here in... Oslo». (latter) Det kan være sant? Kanskje, kanskje ikke?

J: Skal ikke se bort ifra det.

Men vi kan gå litt videre til at dere starter band sammen. Dårlig Hjort – det gikk i ordspill. På Wikipedia står det noe om So Much Hair... But How to Cut it?

J: Det var et coverprosjekt, sideprosjekt vi hadde. «So Much Hair... But How to Cut it?» var jo et ordspill på So Much Hate og Life... But How to Live it.

Vi skal komme litt tilbake til den wikipediaen.

H: Du har lest det som Eivind har skrevet? Eivind Stuevold, en kompis av oss, det er han som har skrevet hele greia. Det er jo ganske utfyllende til å være et ganske lite band, kan du si. (latter) For det er Rockipedia som har blitt lima på Wikipedia, sikkert. «Bakken sluttet fordi han angivelig ble lei». (humring – det fulle sitatet lyder «Henning Bakken forlot bandet sommeren 2007, angivelig fordi han var lei og uinspirert». Det sto i artikkelen før, men står ikke der nå lenger, forf.anm.)

J: Ja, det vart skrevet for Rockheim i sin tid.

Det hele er voksent skrevet, sett fra et voksenperspektiv. For eksempel om at Dårlig Hjort spilte på Veita Scene: «mottok rosende omtale i Adresseavisen». (latter) Var det slik at dere leste det og tenkte: yess!

Ø: Ja, ja. Det var artig det. Vi spilte på Johnny Cash-tribute.

Og dere var jo bare 19–20, du (Øyvind) var 18.

Ø: Ja, det var det siste vi gjorde med Dårlig Hjort.

J: Ja, for jeg flytta til byen i '97, og det var ikke så lenge etter det at vi begynte å øve sammen.

Var det samme stil som vi finner på If You Want Cock, mer eller mindre?

H: Kanskje enda litt mer oi! over det. Der er en del oi! på den der øg, egentlig, men det er enda mer oi!. Det var jævlig bra låter. «Yellowbikes... We saw someone we didn't like, we smashed their head with yellow bikes». Det er bra rim! Det er han Cato, det. (Cato spilte sammen med Øyvind Vollan før Dårlig Hjort, og noen låter derfra ble altså med i det nye bandet, forf.anm.)

Videre har han fra Wikipedia skrevet «behovet for å spille punk for alvor ble snart presserende». (latter) Presserende behov. Så står det at det var Jørgen som starta bandet – du «rekrutterte».

J: Jeg rekrutterte Ivan, i hvert fall. Han kom flyttende til byen etter meg. Vegard, òg, var en gammel kompis fra Inderøya. Vi spilte i et band i tida mellom Håvard i Vaskerommet og før vi flytta til byen som het Larvjudas, men det var vel stort sett et coverband. Vi gjorde en konsert på Pøbelrocken i '97, trur jeg.

Så står det at Øyvind «ble forflyttet til bassen» (latter).

H: Det er bra skrevet! «Øyvind ble forflyttet til bassen».

Ø: Ja, sant, for jeg var dårligst på gitar. Jeg spilte trommer i Dårlig Hjort, men når vi fikk ny trommis, var jeg, av oss tre som skulle spille strengeinstrument, var jeg dårligst på gitar. Eventuelt best på bass...

Du og Happy-Tom? (Han var trommis i Turboneger før også han «ble forflyttet til bassen», forf.anm.) Vi kommer mer tilbake til wikipediaen, hvor det også står om å «satse». Følte dere at dere satsa med Brutal Kuk? Hvor ofte øvde dere?

H: Vi øvde veldig mye, ja. Øvde i hvert fall en gang i uka, og det har vi egentlig nesten bestandig gjort. Har ikke vi det, da?

Ø: Før man begynte med familie og sånt tull, var det oftere at vi fikk til to ganger i uka. Men nå er kabalen litt...

H: Men *satsing*, det vet jeg ikke...

J: Vi meldte oss på Bylarm, da. Det var vel før den første skiva, eller var det Bylarm i 2003?

H: Da spilte vi i kjelleren på 3B, det var en helt vanlig konsert, det egentlig.

J: Jeg husker at det var en del publikummere som ikke kom inn, for du hadde bransjefolk med delegatpass som var førstepri for å komme inn, så det var begrenset med plasser på 3B. Så det var endel folk som ikke kom inn på bekostning av dem.

Fra Dagsavisen 13.2.2003. Johansen hadde kanskje ikke helt glemt punktida i Tromsø. Merk også alternativ-til-Bylarm-festival, som tydeligvis var obligatorisk. Et år, rundt 2007–08, hadde Oslo minst tre alternative festivaler samtidig som Bylarm, og de het Byramp, Byalarm og Spylarm. Sett i ettertid er det kanskje litt cringy at det var såpass stor massemobilisering mot en festival. Det fantes liksom ikke noe verre enn å få bransjefolk til sin by. I virkeligheten fikk band kontakter med uavhengige selskap også, for eksempel da ska-punk-bandet *Lame Ducks* ble signa i Tromsø.

Ø: Men samtidig som Bylarm var det søknad til Frifond, var det ikke det, sånn at man nesten sendte inn en søknad for å få penger og den samme søknaden for å få lov til å spille. At det var litt vevd sammen.

J: Jeg husker vi fikk litt tyn fra enkelte i miljøet rundt Uffa og undergrunnsmiljøet i Trondheim, fordi «vi var sellout» og spilte på bransjefestival. Blant annet av en som er gründer for en bransjefestival i dag i Trondheim – Trondheim Calling. (latter) Rett og slett.

H: Ja, og jeg husker at jeg var litt sånn småuenig, for jeg var òg veldig opptatt av å holde det så ukommerst som mulig. Men det gikk greit, ja.

Bransjefolk til tross, på selve skivene ble dere ikke signa. De ble utgitt på «Lademoen Punkforening». Katalognummer 2, katalognummer 3.

Ø: Eneren, var det Scum of the Slum sin utgivelse?

H: Ja, lurer på det. De er jo egentlig ganske kule, de coverne på baksida, for det er ikke mye merker av noe selskap av noe slag. Det er bare rein musikk.

Strekkode er det heller ikke.

Ø: Vi kjøpte vel en strekkodegreie en gang, gjorde vi ikke det? Måtte kjøpe eller betale for – du kan ikke bare lage en strekkode og tro at det kan skannes. Men jeg har gitt bort alt, jeg, alltid. «Har ikke du den? Vær så god!» Etter en konsert på Lillehammer, ga jeg bort t-skjorta og gikk hjem uten. Fordi det var noen som hadde så lyst på t-skjorte og ikke hadde fått kjøpt. (latter)

Vi snakka litt om lyden på de to første skivene, og innspillingen. Var det ordentlig punk, da, kort tid – lite kostnader?

H: Den her (*If You Want Cock*, forf.anm.) er jo veldig kult spilt inn, synes jeg, da. For der spilte vi jo trommesporet på Uffa-huset, og tok det med videre på et loft på Svartlamoen – som vart bygd om til et studio – der alt resten er spilt inn. Det er ganske bra lyd òg, så den er skikkelig spilt inn.

Ø: Den er spilt inn Fostex åttespors opptaker, der vi kjørte inn trommene også.

H: Og det er overraskende bra lyd. Dårlig lyd på den her (*En røyk og en ronk*, forf.anm.), men det er vel ikke på grunn av utstyret, det er på grunn av et eller annet annet, sikkert.

Ø: Ja, den første vart spilt inn på Uffa og på Studiff. Jobba lenge med det, Rune Nygård, som var produsent på den. Det er også han som er

produsent på *En røyk og en ronk*, men da spilte vi inn i studioet (Shabbey Road) til Isak – et allaktivitetssenter i byen.

H: Det er et ungdomshus i regi av kommunen. Med kommunalarbeidere som følger med at ungdommen ikke gjør noe tull, (humring) men samtidig prøver å legge til rette for gode aktiviteter.

Ø: Så jeg tror rett og slett at vi brukte mindre tid på innspilling og miksing på plate nummer to. Vart det spilt inn live eller spor for spor?

H: Ikke noe av det her er spilt inn live.

J: Shabbey Road var et ganske shabby studio, da.

H: Ja, mye mer enn det første studioet, det er dårligere lyd. Skarp lyd, da, så det funker jo, men det er veldig sånn: kkkkhhhhh.

J: Produsenten Rune Nygård var også er en del av undergrunnsscenen rundt Ungdommens hus på Steinkjer. Han starta opp bandet No Life Orchestra. Så han var en gammel kjenning av hvert fall oss fra Inderøya i Brutal.

Ø: Tidligere nevnte Morten, eller Puke, han beskrev tekstene på den her (*If You Want Cock*, forf.anm.) som jeg har skrevet som «litt barnslig Slayer-aktige tekster». (latter) Ja, jo, de er på engelsk og ikke så veldig punkete egentlig, tekstmessig. Det var jeg som klemte ut mesteparten av ordene på den.

H: Det er vel bare du? Og Jørgen som har skrevet én tekst?

J: To, kanskje tre. «Good Times» skreiv jeg, og så skreiv jeg den «Strange» som kom bort i masteren, men vi fant den igjen, og så ble den gitt ut som bonuslåt på vinyl – og på Uffa-samleren, kanskje?

If You Want Cock har blitt gjenutgitt med to bonusspor, «Judgement Night» er det andre.

H: «Judgement Night», ja. Det høres ut som om vi prøver å spille stonerrock før stonerrocken.

J: De to er fra samme innspilling. Av en eller annen grunn forsvant begge de fra masteren. Mulig at den ble mastra på nytt igjen, kanskje.

Ø: Den lå nederst i et flyttelass, sikkert.

H: Jeg hadde en sånn DAT i mange år, men...

Har dere mulighet til å si noe generelt om låtskrivinga? Jeg pleier veldig ofte å komme på låter på bussen, åssen er det med dere? Sitter dere og skriver – liksom «nå skal jeg skrive»? (BK-låta «Buinn av flaska» kan i hvert fall tyde på det, forf.anm.)

H: Tenker du på tekst og melodi, eller bare melodi, eller? Melodier kommer som regel først når du tar opp gitaren og begynner å spille. Så kommer det veldig ofte noe som er bra, som det går an å bruke videre. Så tar det kjempelang tid før den neste bra tingen. Så det tar som regel litt lang tid, og lenger tid nå enn før, i hvert fall.

Bare jammer litt, og så kommer det?

H: Vi har ikke jamma så mye sammen, heller, egentlig, men det er noen som kommer med en idé, noen som kommer med to riff, for eksempel, og så lager vi låta sammen. Ellers er det sjelden at vi har jamma fram.

Det er også sjelden at én bare har alt?

H: Nja, her (*Berusalem*, forf.anm.) vart det mer sånn. For her laga jeg låter med tekster som jeg tok med: «sånn skal det være». Men nå er det ikke sånn lenger. Vi var jo jævlig treige, òg, altså, vi har ikke gitt ut mye. Så det går sakte.

Ø: Vi har ikke én bestemt formel, sånn at «sånn skal det være, sånn *må* det gjøres, for det er den eneste måten at det blir bra på. Det har det aldri vært. Men hvis det kommer noen med en skisse på et ferdig produkt, kan vi gjerne gå for det òg.

H: «Å kult, noe som er nesten ferdig, vi prøver på det».

J: Det blir ofte litt finpuss, både med riffing og tekster.

H: Og låtene forandrer seg nesten – når du har spilt dem inn, begynner du å kunne å spille dem. De forandrer seg hele tida, bittelitt. De blir bare bedre og bedre. Når du hører at du har spilt det inn, og skal spille det live.

Ø: Det hender seg at vi forandrer låtene for å sette ut deg, da (Jørgen)!

H: Ja, da er det snakk om detaljer du hører når du har spilt inn, og tenker, «faen, det kunne vært kult å ha gjort sånn». Det har vi gjort. Ikke tekstmessig.

Ø: Hvis Jørgen har vært borte fra siste øvinga før en konsert, har vi blitt enige om at på den låta her, så gjør vi dét. Uten at han vet det. (smålatte) Så har vi det kjempeartig, og så legger kanskje bare vi merke til det.

På *If You Want Cock* var det veldig mye som var ferdig laga. Vegard, eks-gitarist, kom med veldig mye ferdig – hele låter. Uten tekst. Det var ikke så mye sånn at jeg skreiv tekster til musikken, det er mer det at man

hadde tekster – man har jo gjerne den malen vers/refreng/vers/refreng. Var man veldig inspirert, klarte man å klemme ut et tredje vers. Eventuelt sette «gjenta første vers». (latte) Og tilpasse ordene og setningene så rytmikken passer inn.

J: Jeg har en del minner fra at vi sitter nede i Uffa, for vi øvde nede i kjelleren på gamle Uffa – at jeg hadde tekstutkast, og så sitter jeg hele øvinga og bare hører på riffing og tilpasser og justerer tekster til musikken.

Ø: Og så gjøre om litt, fordi for et trent øre er det vel lett å høre, men: Det er dialektforskjeller. Nordtrønderne, skulle tro at de var bare «mæ, dæ, sæ», veldig brei og sanne ting, men det er «melt og selt og delt». Det er mye sånt som vi òg har endra litt på, for å legge teksten opp mot hans (Jørgens) dialekt.

J: Samtidig har dialekten min med årene blitt «penere og penere».

Ja, det er 20 år siden dette ble lagd.

Ø: Så kan nok konkludere med at vi har ikke noen magisk formel for hvordan vi gjør det. Spikersuppe, er det bra beskrivelse på det vi lager? Bare hiver oppi litt og så rører vi litt rundt og så liker vi det vi får.

J: På første skiva ble vel også endel tekster skrevet både i rus og bakrus.

H: Ja, det er de nå fortsatt.

Ø: Men jeg liker jo det nye uttrykket som jeg har funnet på, som heter framrus. Som er den følelsen du får i kroppen når du veit at du skal ut. (latte) Framrus, det er en fin ting. Det skal framsnakke i framtida. Tenk over det.

Litt mer Wikipedia før vi tar for oss låt for låt: Blitz-nekten omtales der: «episoden fikk svært mye oppmerksomhet i musikkmiljøet» (latter) «og førte til intern oppvask på Blitzhuset». (latter)

H: Ja, det er jo kanskje litt overdrevet. Men det var mye krancling på Blitzhuset, eller det vart mye diskutering. Bare noen uker eller måneder før, hadde Cumshots spilt der, med den plakaten: «begging for cum @» og så venueen – eller var det «begging for pussy»? – det var veldig eksplisitt. (Det er ganske liten vits i å søke på internett etter *cumshots begging for pussy*, så forfatterens forsøk på å verifisere hva det sto på plakaten ble mer enn litt halvhjertet, forf.anm.). Så kom den der plakaten noen uker etterpå, og da: «nå er det nok». Men da var de veldig på ballen, de som hadde booka oss, så de fiksa ny konsert, og det var en kul konsert, det.

J: Det ble jo samme dag som vi var booka, bare at det ble på Nyx i stedet.

Ø: Altså øverst i Brugata/Storgata. Der har det jo bestandig vært populært å henge rundt. Det er vel Kentucky Fried Chicken der nå. Var i hvert fall det sist jeg gikk forbi.

H: Men så stor oppstandelse i musikkmiljøet var det vel ikke, men vi vart jo kjent for det.

Ø: Det det er jo en av de tingene som vi fortsatt er nødt til å svare på, så det er definitivt en ting som kommer til å henge ved både oss og Blitz. Den gangen synes vi det var litt kjedelig, men samtidig har vi jo spilt på en haug med plasser i Oslo vi sannsynligvis aldri hadde kommet til å spille på ellers, hvis vi hadde fått lov til å spille på Blitz der første gangen. For da hadde vi kanskje alltid bare tenkt «fær til Oslo og spill på Blitz». Nå har vi vært nødt til å finne andre steder å spille på. Så for oss var det

kjedelig den gangen, men du har den gamle: «når en dør stenges, åpnes en annen». Det har virkelig skjedd etter den episoden.

J: Det er jo et tema som kommer opp hele tida, den Blitz-greia. (Det var ikke meningen å stille oppbrukte spørsmål! forf.anm.)

H: Jeg husker når vi kom dit – vi kjørte i privatbiler, 3, 2 biler, så var det storm nedover – så kom vi fram, og så satt det en utsending fra Blitz der. Skikkelig seriøs fyr. Satt der, og så hørte jeg han ringte: «de er greie folk». For de var på ballen: Hvis vi var sexister og fæle folk, skulle de sikkert ta oss – eller konfrontere oss på noe vis. Men de hadde en undercover kar der som bekrefta at vi var greie folk. (latter)

Det hadde vært noe – og bli booka av noen, så bli nekta av de samme folkene og banka. (latter) Jeg bare tenkte på at Blitz også booka Descendents i '97: Plutselig oppdaga noen at de hadde «you fucking homos», blant annet, i en tekst fra de var 15 år eller noe sånt. Da kunne ikke de spille, mente noen. Men man kan spørre seg: Hvorfor fant ikke Blitz ut av dette tidligere?

H: Nei, de har bestandig vært litt mer sånn trang i næpa nede i Oslo. Her er det litt slackere.

J: På den tida der var vi liksom husbandet på Uffa, som jo var søsterhuset til Blitz, på en måte.

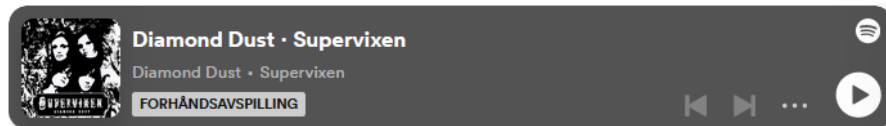
H: Vi kunne ikke hatt det bandnavnet hvis vi hadde bodd i Oslo.

Nei, jeg har alltid likt det, jeg, for navnet er veldig grafisk, uten at det er helt entydig. (For kan noen si nøyaktig hva en brutal kuk er for noe? Men jeg uttaler det selvfølgelig helt feil, lang a og kort u, mens det riktige på trøndersk er kort a og lang u, forf.anm.)

H: Når en begynner å over førti år, synes en kanskje: «Det er nå det navnet, da... Men det er bra musikk!» (latter)

Ø: Var det året etter at vi spilte på Uffa 8. mars og spilte sammen med Electric Ladyland? Og Supervixen. Da prøvde vi å få de i Electric Ladyland – det var unge jenter – at «vi spiller oppvarming for dere. Dere spiller sist og er headliner». For å få fram et poeng om at vi er for like rettigheter her, altså. Men jeg tror de følte på et forventningspress der, så de insisterte på å fortsette å være oppvarmingsbandet. Vi fikk ikke dytta dem opp på scenen til slutt.

Jeg har en annen funfact òg, som er fra da begynte å høre på dere, og var på et internasjonalt punkforum på nettet, prøvde å tipse om det. Så kom det noen som sa: «Ha ha ha! Brutal Kuk means Brutal Shit in Afrikaans!» (latter) Litt sånn slang fra Sør-Afrika. Så det er bra.

Ø: På dansk: seriøst trøbbel.

Kuk i computeren.

Bare veldig kort, det siste om If You Want Cock. Der står det veldig fint igjen på Wikipedia, «platetittelen er et åpenbart ordspill på AC/DCs If You Want Blood. (humring kun fra forfatter- «Verdens beste band» lyder

det fra en av gutta) Så står det om det med å slutte med engelske tekster, «samt tvil innad i bandet om kvaliteten på de engelske tekstene». (latter)

Og så står det: «bandet ville ta opp arven etter forbilder som for eksempel Wannskrækk, Jokke og Valentinerne, Z Off og Per Bergersen. Trenger referanse». (bare forfatter ler, igjen) Det er ikke tilfredsstillende kilde på det, da.

Men Z Off har ikke jeg noe forhold til.

J: Z Off var et punkband fra Fredrikstad, første bandet til Bjørn Müller i Backstreet Girls. (Ete band som skal hete «Brexit Fjols» ifølge auto-innskrivingen i Word, forf.anm.) Som ga ut en sjutommer. Den er veldig sjelden, den singelen, men husker det var én i miljøet på Inderøya som hadde den singelen. Den var veldig populær. «Hurra for Norge» er A-sida, og B-sida heter «Rus», tror jeg.

Ø: Per Bergersen er jo en ikke-levende legende fra Røros – som hadde et ganske spesielt syn på livet og samfunnet.

J: Det florerte jo opptakskassetter med opptak av opptak av opptak, som sirkulerte rundt på Inderøya, for det var vel en av storebrødrene som hadde en tante og onkel på Røros, og som hadde vært der, og kjøpt plata. Så ble den plata teipa og kopiert. Det var sikkert like etter at den plata kom ut, da. Så han fikk en kultstatus veldig fort på Inderøya, sikkert i Trondheim også, vil jeg tru. Han spilte jo på Uffa i hvert fall en gang. (Hans posthume album PB har vært på Spotify, men er seinere tatt ned,

forf.anm. Det eneste av Per Bergersen man finner der nå, er coverversjoner.)

Finansieringa står det om, at trykkinga «ble i realiteten finansiert av et lån fra mora til vokalist Nøvik som senere fikk pengene tilbake».

H: Kosta det ikke 10 eller 15 000 å trykke opp de cdene, som Nanna lånte ut?

J: Ja, sikkert noe sånt. De to første skivene, det. Vi hadde releasekonsert på Uffa og var såpass smarte den gangen at vi hadde cd inkludert i inngangsbilletten. Så vi fikk inn det utlegget i løpet av den konsertkvelden, i døra.

H: Hun burde egentlig stått på takkelista hver eneste gang.

Nei, men det kommer jo med nå. Jeg syntes bare det var morsomt at artikkelen forsikrer om at hun fikk pengene tilbake, i tilfelle noen lurte på det. (liten latter)

En røyk og en ronk

Adressesavisen viste med sin mottakelse av *En røyk og en ronk* at Brutal Kuk allerede var by-helter. Bandet fulgte opp sin «lokale festklassiker» *Samme gamle* med mer trøndersk stoff. «Det kler bandet bedre, og forsterker identiteten deres (og kanskje identiteten til de som hører på, forf.anm.) i riktig retning. Dette er i beste forstand folkelig musikk som tjener på å ha hverdagslige referanser som heimert-driking og Rosenborg. 'Troillan' er i så måte en særdeles velkommen og ektefølt tilvekst til familien med RBK-sanger». Skiva inneholdt «Sugende (!) riff, gode låter og et øs man bare må elske. Brutal Kuk har vokst (!)», het det.

Mange mil sørpå meldte *Dagsavisen* Brutal og Rama Lama i én og samme pakke, hvor begge fikk terningkast 4. Etter å ha beskrevet Rama Lamas tour de force, sammenliknet Geir Rakvaag dem med Brutal, som låt «nesten gjennomtenkt profesjonelt». De spilte «punkrock mer på alvor». Puls.no insisterte på at musikken var «harry som bare det», både denne EPen og oppfølgeren *Berusalem*. Ellers var det nesten ikke til å tro at et band som kom med en slik fasade, spilte «god og troverdig punk». Men Brutal Kuk gjorde det, og var «et av landets beste punkeband».

Et aspekt ved Brutal Kuk som vil prege intervjuet litt indirekte, er at de begynte å produsere album raskere i karrieren, sammenliknet med mange andre band. Det var ikke nødvendigvis så mange hjemmeinnspillinger og demoer, som kan vise hvordan låter og uttrykk utvikler seg over tid. Jeg kjente ikke til noen i det hele tatt, men en brenne-cd-demo ble jo nevnt ovenfor. På den, viser Discogs, står det at låtene ble spilt inn på Uffa og Studiff, altså var det smakebiter fra de ordinære *If You Want*-sessionsene.

En annen ting er at bandet heller ikke har vært superopptatt av å kreditere låtskriverne for hver enkelt sang. Intervjuet tar likevel for seg dette til en viss grad.

Låt for låt

«Drekka»

Er den og «E d værd d» ei dobbeltlåt, på en måte? Tematisk sett?

H: Skal vi være helt ærlige her, nå? (latter) Nei.

(Ja takk til ærlighet, jeg håper jo intervjuobjektene er mest mulig ærlige... forf.anm.)

Ø: Men det er de som alltid har sklidd over i hverandre, har de ikke det?

J: På konserter brukte vi vel å spille dem etter hverandre, ja.

H: Den ene låta handler jo bare om driking, og den andre låten handler jo om, ja, hard driking.

Musikken på skiva sklir over i hverandre. Siste gitarstroke går fortsatt når basstromma slår opp takten på neste låt.

I tillegg er låttemaet, «Drekka», kanskje en publikumsfavoritt. Folk kan være skikkelig med.

H: Er det du (Øyvind) som har skrevet den første teksten og du (Jørgen) som har skrevet den andre?

Ø: Ja. «Drekka» var vel bare å feire helgefylla for alt er det verdt. Mye heimert på den tida der, altså. Veldig mye heimert når man fôr ut på byen og drakk.

J: Mye *glad*-drekking i den tida der, da.

Ø: Men hadde ennå ikke adoptert den kontinentale alkoholstilen, så det var knallhard rotbløyte fra etter jobb på fredag til det var tomt en eller annen gang på lørdagsnatta. (Jamfør teksten «Bynt å dreck på fredags ettermiddan, våkna opp på søndagskveilln», fra «Jækta kaille» av Rama Lama, forf.anm.)

Det er veldig sånn buddy-tone, med «vi som skal drekka», «vi som er best».

J: Litt ironisk undertone òg, kanskje, i noe?

H: Det er ikke sikkert, men kanskje det er det nå? (latter)

Ø: Kan se på det litt annerledes i dag, ja. «Når vi ska dreck e det vi som e bæst»... «Drekka, drekka te vi stupe. Når helga kjem e det berre å supe. Gi faan i pængan, bærre du bli full. E du heldig kan få dæ et knull». Det var jo litt viktig det òg. Etter gode opplevelser. Men: Det var jo litt sånn at vi kom ganske fort i gang med å skrive det her etter *If You Want Cock*.

H: Det er ganske kort, er det ikke under ett år mellom dem? Halvår?

Ø: Dævven, effektivt! Så det var vel det første forsøket jeg hadde på å skrive en tekst på norsk, òg. «Når vi skal dreck e det vi som e bæst»... jeg prøver å få fram teksten bak i hodet. Det her er vel egentlig ting som var skrevet ned én gang, ellers sitter det baki her. Det kommer tilbake når man spiller, da er man tilbake igjen, men å plukke ut teksten sånn, det

er... Men når jeg skrev det, handla det jo om å feire livet og helgefylla, altså. Ingen skjult mening bak den der. Bare at vi drikker, og vi drikker heimert, og ingen er like flink som oss til å drikke. (humring).

På skiva er det jo bare fete riff. Men det er litt spesielt 3/4-riff her.

H: Vi har slitt litt med det noen ganger. Det er noe ekstra på gitaren der. (synger hva det er)

Ø: Det er noe atypisk med rytmikken i det.

Tror dere har det samme på «Fordærva» også. (synger hva det er)

J: Det er et Vegard-riff, det kanskje.

Ø: «Fordærva» er Vegard, både tekst og musikk. Et musikalsk – dette blir litt sånn avsporing, men det vi mente var vår styrke som band, var at vi alle hadde forskjellige favorittband. Hvis man skulle nevnt absolutt favorittband, ville det være forskjellige band – ikke alltid samme sjanger – at det var en fin, fin blanding. Vegard, som ikke spiller med oss lenger, er litt mer alternativrock-inspirert. Det tror jeg på en måte du hører gjennom det du sier, at rytmen i riffene er annerledes.

Men har det vært sånn at du (Jørgen) bare kunne sette ut mikken til publikum, og så tok de refrenget?

J: Da det skjedde veldig ofte – det skjedde på hver konsert på Uffa, det var liksom hjemmebanen vår – men stort sett bestandig når vi spiller i byen,

er allsang foran scenen, ja. Vi har noen ihuga fans som møter opp på de fleste konsertene våre – fortsatt.

«E d værd d»

Så er det du (Jørgen) som har skrevet «E d værd d». Det er jo litt tilbake til «Samme gamle», føler jeg, at ja, du går på, men hvordan er det egentlig? «Samme gamle»: «Sjøl om æ e sinnssykt lei klare itj æ å sei nei». Litt mer sånn...

J: Handla jo om at han dreiv og lefla litt med forskjellige rusmidler og kjente på den sure svien dagen derpå.

«Kongen på haugen fredag og lørdag». Jeg føler også at det er ganske mye av det på Berusalem-skiva. I hvert fall flere av låtene der.

J: Det kan nok stemme, det ja. Bakrusen blir sterkere på Berusalem-skiva.

Det er litt selvkritisk, ikke minst den siste låta «Buinn av flaska» – og låta «Blind» som kritiserer folk som bare turer, ikke følger med på verden... Sånn jeg tolker det.

J: På Berusalem ble det kanskje mer tydelig politiske tekster. Delvis. «Blind» handler kanskje litt om det, den òg. Men «E d værd d»... det er en speed-låt som handler om en speed-nedtur, rett og slett. Han begynte å reflektere litt.

H: E det værd det? (lett latter)

Ja, det er jo et åpent spørsmål, det. Får ikke noe svar heller.

H: Nei. (lett latter)

Men fint at det kan tolkes. Jeg hadde ikke fått med meg at den var om speed, men...

H: Den er jo om hard drekking med litt speed i tillegg. Å dra på litt mye.

Ø: Men sånn sett, tror jeg nok at folk som bare har holdt seg til alkohol, òg kan stille seg det spørsmålet. (humring) På søndager, altså.

J: Det var jo sånn at vi holdt jo fest fra vi var ferdig på jobb fredag til på søndagsmorgen. Det var jo nesten hver helg, det. Så man ble jo litt sliten og kjørt i næpa etter hvert.

Siden vi var inne på «Samme gamle», har den en video. Er det den eneste som har video?

H: Jaa, ligger den ute, den andre?

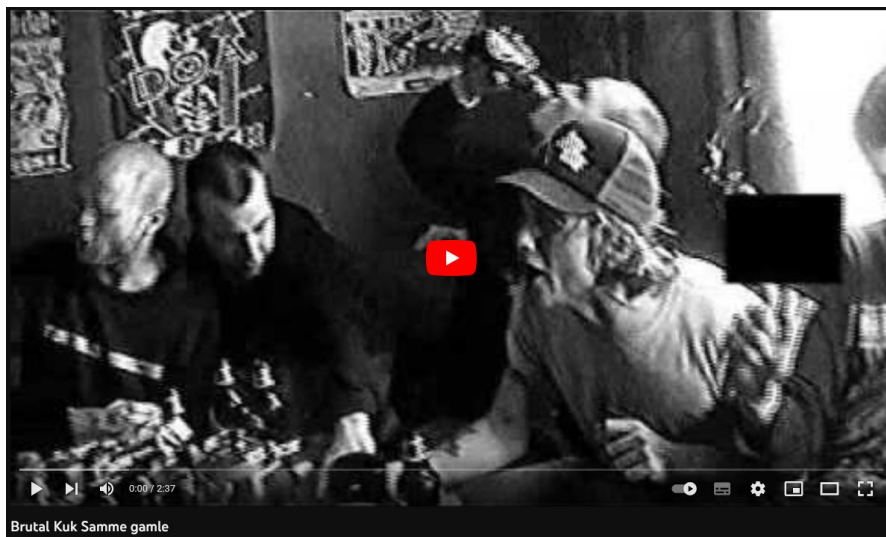
Ø: Vi fôr til Verdal og spilte inn musikkvideo til noe som vi ga ut på den første vinylsingelen vår.

J: Det var til samme gjengen som lagde den «Samme gamle»-videoen, faktisk.

Ø: Men det vart for artsy for oss, og vart for kunstnerisk, så vi orka ikke å gi den ut. Men de begynner å gjøre det ganske bra, Spætt, de begynner jo å bli store på tv-produksjon.

J: Den kom ikke gjennom sensuren vår.

Ø: Nei, den gjorde ikke det. Og da kan du, når du har sett «Samme gamle»-videoen, så kan du jo tenke deg hvor dårlig det var. (latter) Budsjettet var 1000 kroner i øl og 5 liter heimert, var det sånn? Og i teksten på «Samme gamle» sier han at han springer ned på Rimi og handler drikke, og vi måtte også springe for å rekke ølsalget.

Ø: Så det er faktisk reell frykt du ser i øynene til de som springer, for at jeg ikke skal rekke ølsalget, altså.

H: Er det Kent og Fredrik og Radovan som er med?

Har de fått IMDb-credits for det, eller? (humring) Ja, ja. Så det finnes en video som aldri har blitt vist, og aldri har blitt godkjent. Det er gøy.

J: Den ble vel ikke ferdig ordna heller. Vi fikk noen utkast, så syntes vi det så litt rart ut.

Helt på starten av videoen ser du en stageprop, som er den samme man ser inni Berusalem-coveret? Med gnister og sånt?

H: Med en tørris-maskin, som støter ut.

J: En par-meter svær pappmaché-kuk med baillstell og naglebelte på rota, som noen laga til oss. (latter)

En eller annen! (latter)

H: Han vart litt rar av å lage en sånn.

J: Den vart vel laga til releasen av den (*If You Want Cock*, forf.anm.), kanskje, og så hadde vi en tørris-maskin som vi kobla til, så den spøy ut tørris-røyk. Den før vi og drassa rundt til både Oslo og Lillehammer.

H: Men den er på Uffa, eller?

Ø: Den er det. Baillan er borte, rota er litt sammenklemt, bærer preg av å være nesten 20 år gammel.

J: Den er laga av pappmaché og hønsenetting? Laga av en gammel venn – André Olsen – inderøyning, det også, som var en kunstnerisk punkesjel.

Ø: En avsporing: Du så at Granbakken ble solgt for 30 millioner? Koteng kjøpte det for 30 millioner. Kunstneren som laga den der, hadde et kollektiv oppe på Rosenborg. Der var det mye hard festing! Gammel,

gammel sveitservilla som Koteng kjøpte for 30 millioner. Den vart laga i kjelleren der, den.

J: Kjelleren til tidligere styreleder i Rosenborg.

(PS. Det hadde vært ekstra morsomt hvis Koteng skulle bo her i huset hvor den ble lagd, men ut ifra det jeg kan lese meg til, skal Granbakken brukes av Koteng Eiendom som et annet slags lokale, forf.anm.)

«No Room»

«No Room»: siste engelske låta som Brutal Kuk ga ut.

Ø: Det var nok en overskytende tekst fra forrige plate. Som aldri fant sin plass, «no room for me and you». Den handler vel litt om å føle meg litt på utsida av samfunnet. Egentlig aldri følt det sånn sjøl. Kan ikke huske at jeg har vært noe særlig ekskludert. Så den teksten må jeg nok ha skrevet gjennom noen andres øyne, altså. Utsida og se inn, ja. Ekskludert. Og også se litt gjennom det falske. Det er i hvert fall det jeg kan dra ut som essens av den teksten.

Da den kom på skiva, hadde dere allerede bestemt dere for å slutte å skrive flere engelske tekster?

Ø: Ja, men vi hadde sikkert begynt å skrive, eller låta var nok ferdig laga – da Jørgen tok mot til seg og sa at «gutta, jeg har ikke lyst til å synge på engelsk mer, kan jeg få slippe». Men det var vel det at man skal nå ha respekt for det man har produsert, så da fikk den lov til å være med på EP-en likevel. I og med at den var ferdig.

J: Det er jo en låt som vi har spilt live noen ganger. Trommisen som slutta for et par år siden, var veldig glad i den, han masa mye om å spille den, han likte veldig godt å spille den på konserter.

Som jeg mener jeg har oppdaget, men kan høre hva dere synes, er at den lille leaden som begynner (synger hva det er) – det er jo nesten riffet på «Kardemmeby». Er det tilfeldig? Hvem er det som spiller det?

J: Jeg har ikke tenkt over det. Det er vel Vegard, kanskje. Du får noen sånne aha-opplevelser, plutselig oppdager man noen riff som går igjen eller ligner veldig på hverandre.

Ø: Men sånn er det, vet du: Man blir gjerne inspirert av seg sjøl. Bare å spørre *bandnavn strøket*, de har jo – etter at de ga ut *albumnavn strøket* har de covra den plata 3–4 ganger. I hvert fall. Du trenger ikke å sitere

meg på det her, jeg orker ikke å ha en bandbeef om det. Men de fant en mal, og holdt seg til den. (latter)

H: Det har AC/DC òg gjort, da. Mange som har gjort det.

Ø: Men jeg tok en norsk referanse, jeg da.

Hadde vært kult hvis det var meningen at man skulle oppdage likheten.

H: Sånn, ja, Nei, det har jeg aldri tenkt på. Men vi spiller ikke så mye av de låtene. Vi spiller én fra den og ikke bestandig noen fra den.

Ø: Vi prøver å dra inn noen gamle låter live, sånn at vi får spilt dem litt, da.

«Kardemommeby»

«Kardemommeby» var nok den aller første BK-låta jeg hørte. Regner med at det var på Urørt. Siden Youtube fantes ikke, så jeg veit ikke hvor det ellers skulle vært. Fantest sikkert noen andre sider, det kan ha vært noe tilsvarende – Uhørt var det også noe som het.

J: Vi var jo, med «Samme gamle», Ukas urørt, husker jeg. Da ble vi spilt hver eneste dag i ei hel uke. Det trur jeg var i forbindelse med at vi spilte på Bylarm. Jeg husker ikke om det var i forkant. Men den fikk en liten hype der.

H: Ja, for den var også med på Bylarm-cden. Det er vel den eneste låta – har vi noen gang *ikke* spilt den?

J: Og det var før vi var Tono-registrert, så vi fikk aldri noen penger for det. Men jeg husker at det var så vanskelig å Tono-registrere seg i den tida, du måtte være tilknyttet en registrert label eller noe sånt. Jeg husker at Jørgen Hegstad som jobba i P3 sa til oss at «dere må få ordna det her, for det ligger mange tusen og venter på dere». Men vi fikk aldri rota oss til det. Det ble for komplisert.

Ø: Det er enklere i dag. Http. Www. Nå kan det gjøres på internett, på 5 minutter, så er du Tono-registrert. Det renner inn penger hvert år! (humring)

J: Blir det noen tusenlapper i året? (Spørsmålet ble ubesvart, forf.anm.)

Ø: TUR-forumet, det var òg en – nådde kanskje ikke så langt utenfor Trøndelag sine grenser – Trondheim Underground Radio. Der lå det vel også litt musikk, men det er dødt og begravet, som Myspace.

Teksten på «Kardemommeby» kan jo være om litt forskjellige ting, det kan jo være om Norge. Kan være om Trondheim. Eller et annet sted.

J: Den vart vel skrevet som et stikk til Svartlamoen, rett og slett.

Hvordan da? Korrekthet?

J: Hva skal jeg si? Baksnakking og at folk som ikke følte helt den klikken, på en måte, – jeg ser kanskje litt annerledes på det i dag...

H: Svartlamoen er jo ei bitte lita bygd, egentlig, i Trondheim. Og den handler vel egentlig om ei bygd hvor det er baksnakking og «her er vi bedre enn dem», og...

J: Sånn er det jo i alle små bydeler rundt byen, det er jo et bygdedyr nedpå der òg. Det var det som var inspirasjonen til å skrive låta, men den kan jo passe hvor som helst, sånn sett.

Hvis lytteren ikke har hørt om Svartlamoen, så...

H: ... kan det være om hvilken som helst liten plass. Litt mindre plass. Kan være om Vålerenga, og Blitz, og Sogndal.

Ø: Joda, det er det der med hvordan man ser på folk som ikke har det samme engasjementet som deg for tingene du bryr deg om. For det var jo skrevet i ei tid da Svartlamoens fremtid fortsatt var ganske uviss. Og hvis du ikke sto på barricaden for Svartlamoen 100 %, og heller var en litt useriøs levement, var du vel sett på som en litt annenrangs borger. Hadde liksom ikke den samme gjennomslagskraften i det sosiale livet.

H: Ja, det går an å si det sånn.

J: Samtidig var vi jo hele gjengen en del av Svartlamoen-miljøet.

Ø: Så igjen en tekst som er skrevet fra perspektivet til noen andre?

H: Det er en bra tekst, det der.

Rama Lama har vel også kødda litt med Svartlamoen?

J: «Vi skal rive ned Blitz og rive ned hele Svartlamoen», ja. De gikk jo inn for å provosere skikkelig i alle sammenhenger.

H: Ja, og Turboneger. De dreiv også på med det. Det var enkelte av dem som bodde – hele bandet bodde på Svartlamoen når de i tidligere år spilte på Uffa og Veita og sånn. Prata dritt, og...

J: Jeg husker jeg var på konsert med dem på Veita Scene. Nesten alle som var involvert i Veita jobba der, og bodde på Svartlamoen og hadde tilknytning der – og Turboneger fikk med seg hele publikum til å rope «riv Svartlamoen». Og det var i den tida Svartlamoen var mest rivningstrua.

Var det da Turboneger kødda med Motorpsycho også?

J: Var vel skiva før, det.

H: Turboneger har jo den oppringinga til Jens-Petter også. Progress Records, som er Svartlamoen sitt plateselskap, og som folk som bodde der dreiv. Den dreiv de og kødda med.

Ø: «Hey, Steve Ignorant from Crass. Where's the money?» (latter)

J: Han dreiv jo å trada plater med Steve Ignorant i Crass.

(Ifølge Morten Haugdahls bok om Uffa, er også «Kardemommeby» et kallenavn som ble satt på stedet av Oslos blitzere, fordi de sistnevnte syntes Uffa samarbeidet for godt med Trondheims-politiet, forf.anm.)

Det som jeg har notert meg med musikken på «Kardemommeby», er at så vidt jeg kunne forstå, går verset og refrenget og mellomspill nedover og nedover med grepene. (synger hva det er) Det synes jeg jævlig kult. (humring)

H: Ja, det gjør det på opptil flere låter. Det er Vegard og meg, det der. I hvert fall jeg som har laga melodien. For jeg putter som regel ting lenger ned.

Det er slik på én annen låt, jeg kommer på, «Blind». Det gir bra effekt.

H: Den er det jeg som har laga.

Ø: Du får liksom frysninger hvis musikken blir for glad, du, Henning.

H: Ja, det skal være litt deppa, det skal være litt moll. Mørkt. Men melodiest. Kanskje. Jeg lager veldig lite ting oppover på gitaren, ja. Det er soloplassen, det.

«Troillan»

Fun fact: «Troillan» er den mest strømmede låta på *En røyk*, med over 55 000. For Brutal Kuks del er låta bare slått av to låter på *Berusalem*.

Ø: Også en låt som det er forventet at spilles live. En stemningslåt.

H: Vi spiller den en del når vi spiller på Svartlamoen, i hvert fall. Og i Trondheim.

J: Det er «E d værd d», den og «Troillan» vi har spilt mest fra den skiva her.

H: Den bør vi jo ta opp igjen snart, hvis vi skal være medgangssupportere. Rosenborg kommer til å gjøre det bra igjen. Det er kul låt, det òg.

J: Kanskje vi skal spille den inn på nytt med bedre lyd?

Ø: Skal vi skrive ny tekst?

H: Nei, nei, nei. Ja, må gjøre om littegrann. «14 på rad» og sånn.

«11 på rad» sies det i teksten?

H: Ja, 11 på rad, og det vart 14. Så da må det være 14 på rad, og så en pause før neste.

Ø: Live har vi jo endra litt tekst. Det vart i hvert fall «Vi har voinne 12 på rad, vi har voinne 13 på rad, har voinne 14 på rad, det 15. vart det itjånå av». Så den har i hvert fall hatt en organisk...

H: Teksten er også skrevet før Rosenborg slo Borussia Dortmund på bortebane, tror jeg.

Ø: Ja, siden Milan og Scum er dem som er nevnt. Så den har hatt et organisk liv. Scum er Manchester United.

H: Rosenborg har aldri slått dem.

Har de møtt dem i det hele tatt, da?

H: Nei.

Ø: Men «Gi oss Milan, gi oss Scum, dæm kan bare gå hjem og drøm». Sånn er det. (latter) Jeg har faktisk vært på San Siro stadion. Da var jeg og så Inter mot Perugia. Svogeren min på den tida sa at jeg kunne nok gått på stadion der med Rosenborg-drakt og vært ganske trygg. Når Inter spilte. For de var fortsatt ganske fornøyd med at vi slo ut AC Milan.

*Ja, dere kunne jo hatt masse linjer der, både Porto og Real. Men jeg er jo Stabæk-fan, jeg, hehe... (Autoteksten noterte for øvrig «fan» som «****»). Autoteksten er altså programmert til å ikke skrive «faen», forf.anm.)*

Ø: Irriterende hvor godt grep Stabæk hadde på Rosenborg en periode, altså. Stabæk var en av de lagene som Rosenborg sleit med.

H: De har til og med vunnet serien en gang! Det kommer aldri til å skje igjen.

Ø: De har vunnet cupen, òg, Stabæk? (1998, i cupfinale mot nettopp Rosenborg, forf.anm.) Den sureste, kaldeste dagen jeg har hatt på en fotballstadion i mitt liv!

Ja, du var der? Jeg òg!

Ø: Ullevaal var faen ikke ferdig bygd, så satt på øvre del av tribunen *uten tak* og i hvert fall én genser for lite på overkroppen. Søren heller, altså, det var dritkaldt. (latter)

Det er eneste matchen jeg har skriki meg hes, tror jeg.

Ø: Det er litt sånn at: Folk har alltid håp og drømmer, men det er ikke alltid at du tør å tru på dem. Det trur jeg sikkert var en sånn dag for Stabæk-supporterne, at det er sånn: «ja, ja, det det er stort å være i cupfinalen, vi fær nå dit, det er alltid artig det, liksom». Men ikke noen forventninger mer enn det.

Nei, kan ikke huske at jeg hadde det. Stabæk har gått litt fram og tilbake etter det, men Rosenborg har kjøpt mange Stabæk-spillere, da. Ikke så mye motsatt vei. (humring)

Ø: Vi kjøpte Petter Belsvik bare for at han ikke skulle ta scoringsrekorden. (latter) Måtte kjøpe ham for å sette ham på benken – Brattbakk er best. (latter)

(Scoringsrekorden i Eliteserien tilhørte Rosenborg-spiller Odd Iversen på 159 scoringer. Så klubben ville at hvis noen andre skulle ta den rekorden, skulle det være Harald Brattbakk som også spilte på Rosenborg, forf.anm.)

Så var det Rushfeldt som endte opp med den. Men det er kult med fotballåt, da. Det har stått andre steder om at riffet – eller riffene – er fra ei anna låt. Har dere spurt dem eller hatt kontakt med dem på noen måte?

H: Nei. Det er ei låt som heter «Victims», det er et amerikansk oi!-band som heter The Strike. Jævlig bra, skikkelig bra, låt. Og den spilte vi i Dårlig Hjort først. Det var før Norge vant OL i curling. «Trondheim curling det er oss, vi er alltid klar for å slåss».

Ø: Plutselig var curling så tøft, og noen skulle begynne med curling. Da skulle vi selvfølgelig være første bandet med curling-punk. (latter)

H: Men så vart den bare skrevet om til Rosenborg. Første teksten jeg har skrevet, det, tror jeg.

Jeg synes jo deres låt er best. «Victims» er litt veikere. Var ikke denne også på ei Rosenborg-samleskive?

J: Ja, *Ta barten*. Samle-cd som Rosenborg-Kjernen ga ut.

Pleier dere å dra på matcher?

J: Jeg hadde sesongkort i den tida der.

Ø: Var *mye* på fotball før. Da Rosenborg scora mot Panathinaikos eller Legia Warszawa, i kvalifisering til Champions League, før de hadde bygd den nye stadion, var det et gjerde rundt. 3 meter høyt gjerde med sånne (viser) pigger på toppen. I gamle klokkesvingen. Så scorer Rosenborg, og så sier kompisen min: «Øyvind, vi stormer banen, da!» Klatrer opp gjerdet og tar handa over, og idet jeg tar handa over, mister jeg fotfestet og bare kkkhxx – henger meg på. Det var 10 000 rundt meg, og alle sammen hopper opp og feirer, og ingen ser at jeg henger ned der (latter). Så jeg var nødt å trekke meg av sjøl, hoppe ned – og så måtte jeg gå til sjukehuset og sy – men jeg hørte jubelen fra Lerkendal hver gang Rosenborg scora. (latter) Og så var det sånn: «Faen, jeg må sy det her, har lyst til å se fotball, jeg må sy det her». (latter) Jeg tror Rosenborg utligna da jeg...

H: Det var vel jeg og du og Tor som var på den kampen, og du ble vel frakta bort?

Ø: Nei, jeg måtte gå sjøl. Ja, ja, ja. Politiet hadde ikke tid til å kjøre meg.

H: Vi var vel ikke helt edru, var vi vel?

Ø: Nei, nei, nei, nei, nei. Det tviler jeg på. Fotball var viktig. Det er fortsatt viktig nå – det er noe med å få tida til å gå opp.

J: Vi spilte på flere arrangement i regi av Rosenborg-kjernen. Norsk Supporterallianse arrangerer en gang i året en supportercup. Hvert fall i den tida gjorde de det. Det var litt forskjellig hvem som var vertsby, men det året vi spilte, samme helga som det var seriestart, da spilte vi på et

kickoff-arrangement i regi av Kjernen på Lauritz Skjenkestue på fredag. Vi spilte vel med et annet band, Raskas Tykistö og Scum of the Slum. Dagen etterpå var den fotballcupen oppe i treningshallen til Rosenborg, i Abrahallen. I og med at vi spilte dagen før, fikk vi stille fotballag vi òg. Da danna vi Brutal Ballklubb og henta spillere fra bedriftsfotballag som Uffa hadde, Torpedo Uffa og Svartlamoen Bakgårdsklubb. Da var det jo supporterlag fra hele Tippeligaen, egentlig, i hvert fall fra de største lagene, Vålerenga og Lillestrøm... Det endte opp med at vi vant hele mesterskapet. (liten latter) Så det var jo veldig morsomt.

Ø: Jørgen var manager i cupen. Og det var artig på premieutdelinga på kvelden. Når han får pokalen sier han: «Jeg kunne ha takka spillerne for det her, men det er jeg som har tatt ut laget, og det er jeg som har lagt taktikken. Så takk til meg». Ydmyk!

Fotball nevnes også i «Samme gamle», så har vi bandet Premier League. For meg virker det som Vegard spilte gitar der? Er det flere connections?

J: Jeg var og sang en periode for dem. Tror jeg spilte én konsert og var med på noen øvinger. Det var en periode der vokalisten var satt ut av spill, sånn at jeg var en vikar.

Ø: Premier League het jo Fotballbandet først, før de kalte seg Premier League. Så var de veldig fotballgærne, musikken òg: veldig, veldig oi! og 80-talls engelsk punk. De ga ut «Balladen om Odd Iversen» som er cover av et norsk band som covra et engelsk band. Sånn var jo musikken før i tida.

J: Mens vi snakker om fotball og Premier League: På Inderøya, på grunn av punken, var det mange som ble West Ham-supportere. For det var veldig mye London-band som hadde – Cockney Rejects, The Business,

Cock Sparrer – og Iron Maiden, for så vidt. Så for mange var det naturlig å bli West Ham-supporter. På grunn av alle de bandene.

Er du også det? Eller dere andre?

J: Nei, jeg fant meg aldri noen engelsk klubb.

H: Leeds.

Ø: Leeds og Rosenborg. Samme her.

J: Jeg prøvde å være Wimbledon-supporter en stund, for jeg syntes Vinnie Jones var en kuling. Men det gikk ikke så bra med den klubben.

H: Han spilte på Leeds først.

Ø: Jeg bestemte meg for «ja, greit, jeg heier med et engelsk fotballag», men det er norsk fotball som gjelder.

Det er jo bra, da, for fotball skal jo handle om lokal identitet og så videre.

Ø: Ja, ja, ja. Rosenborg var jo lett, sånn, før i tida. Leeds er ikke så enkelt.

H: Jeg trur – det vart bronse sist – det blir ikke bronse i år. Det blir i hvert fall sølv. Men vi har blitt helt «ødelagt» av Nils Arne Eggen, da, så vi forventer jo at Rosenborg liksom skal spille som Borussia Dortmund på sitt beste, hver kamp. Bare framover, framover, framover-fotball. Det funker ikke sånn. Men det som er kult, er hvis de bruker mye lokale folk, og det sier jo økonomien at de må gjøre nå. (Noen dager etter intervjuet solgte Rosenborg en spiss for over 100 millioner kroner, forf.anm.)

Du ser at jeg har Eggen som skjermbakgrunn òg? Et bilde hvor han sier «Når du si så my som æ gjør, så stømme det itj alltid».

Ø: En sitatmaskin.

H: Er det ett år siden han døde, nå? En stor mann.

«Skjærp dæ tryne»

En fun fact er at *Adresseavisen*, i sin anmeldelse av EPen, utropte «Troillan» og denne til de beste sporene.

Så det neppe Nils Arne Eggen som «Skjærp dæ tryne» er skrevet om, for å ta en elegant overgang!

H: Nei, det får Jørgen nesten svare på, tror jeg. Men den sangen spiller ikke vi.

Ø: Så jeg veit ikke, jeg. Inspirasjonen, hvem det er skrevet om, kan vel egentlig bare forbli et mysterium. Hehe.

Så den er skrevet om noen.

J: Noen, og kanskje noen flere òg. Som var et irritasjonsmoment som fucka opp litt for mye en periode, og var litt mye, kanskje. Men jeg hadde ikke kommet til å skrive den teksten i dag, for å si det sånn.

Alle som har hørt den i miljøet vet?

H: Nei, ingen som vet hvem den handler om utenom oss, tror jeg. Det er nå like greit.

J: Jeg veit ikke om jeg står for det jeg har skrevet i dag.

H: Veldig aggressivt. Tydeligvis sint.

Musikk er jo frosset tid, kan man si. (humring)

Ø: Det er jo utgitt, det er vanskelig å få gjort noe med det nå.

J: Jeg har ikke noe problem med å spille den, det har jeg ikke.

H: Men vi spiller den aldri.

Ø: Jeg vil si at vi har spilt den én gang de siste 5 årene, eller noe sånt.

H: Jeg har i hvert fall ikke spilt den siden jeg begynte igjen. (Som var i 2013, forf.anm.)

Ø: Vi har i hvert fall øvd på den, da. For den har det artige – det som vi kaller sambaslaget. Men det er ingenting som vi har gitt ut som – ja, jeg ville ikke ha brukt de samme ordene i dag – men det er ingenting som jeg åpenbart skjemmes over å ha vært med og tilvirka.

J: Vi var jo 20 år yngre, da.

Ø: Noen også 20 kilo tynnere.

Sambaslaget, hva er det for noe?

Ø: Etter et refreng – eller er det mellomspill? – er det et stopp, så har du et skarptrommeslag midt inni. Hører du på den låta, er det et skarptrommeslag inni et tomrom. Det er der, men det hadde ikke trengt å være der. Jeg tror det er et resultat av en litt ivrig trommis.

J: Den tida han var ivrig. (latter)

Ø: Det meste av det han har gjort, har vært med overlegg. Veldig, veldig god trommeslager.

Ja, for jeg har skrevet det som notater om låta her også – nå er ikke trommisen her, men – det er bra trommer, altså. Fin veksling mellom rider og...

H: Bra trommis, ja. Jeg som spilte gitar, følte at han spilte litt gitar på trommene. Det kjentes sånn ut – at vi hadde mye like anslag, i hvert fall. Vi fulgte hverandre mye på gitar og trommer.

J: Da vi starta Småpunkarlaget/HIV, var vel tanken egentlig at jeg skulle spille trommer, for jeg har jo gått tre år på trommekurs. Men så prøvde Ivan å spille trommer på ei øving, og da var valget enkelt.

Var han bare et naturtalent?

J: Ja, han var egentlig det. Så sånn ble det.

Har han spilt i noen andre band?

J: Han spilte i Rama Lama, originalbesetninga der, som ga ut *Achtung! Ich bin ein Fussballkamp!* Men jeg trur aldri han spilte noen konserter med dem.

Ø: Jo, han var med og spilte på Eat the Rich det året eller sommeren før vi starta opp.

J: Kanskje jeg var med, for jeg var med og sang på et par konserter med dem, men det var kanskje etter.

Ø: Ja, jeg tror definitivt at det var Big Bad B som sto på scenen og sang da. (liten latter) Var det Steinar som skreiv tekstene? (Steinar Myren, også fra Håvard i Vaskerommet og No Life Orchestra, forf.anm.)

J: Magnus (Bruheim), i hvert fall på første skiva.

Ø: Jævlig artig plate, veldig kule tekster, men jeg vet ikke hvor mye av det du skal ta seriøst.

Hæ, sier du det? (latter)

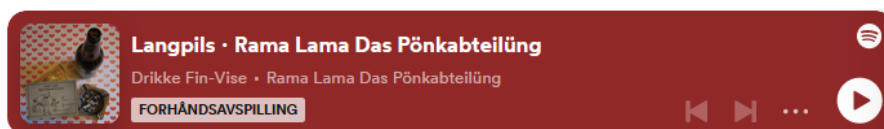
J: Det var for å provosere maks, da. De har ei låt som heter «Kvinnfolk». «Det e et dyr som levve der du bur. De e ikke som oss, men det har to jur. Det e ikke ei ku, men minst like dum. Det e kvinnfolkan æ prate om». (latter)

H: Finnes de noen plass, de sangene? På Youtube, kanskje? For det var jo en CD-R med tegna cover, originalt.

J: Nesten alle låtene er under ett minutt. Den er legendarisk, ja. (latter)

H: Vi klarte aldri å skrive sånne artige tekster.

Ø: Litt humor på neste plate, men det får vi ta når vi kommer så langt.

J: Vi spilte mye konserter med Rama Lama. Vi hadde jo en tur, Trondheim Undergrunns-Radio, TUR on Tour, var det Lillehammer–Oslo–Bergen? Eller Oslo–Bergen–Trondheim?

Ø: Vi spilte bare Oslo–Bergen, så var det andre band som spilte Trondheim.

J: Men da var det på Blue Monk i Oslo og Hulen i Bergen. Der spilte vi flere ganger, var det på Oslo Punkrockfestival også?

H: Ei skikkelig luguber bule.

Hva er så den dummeste livejobben dere har hatt? Rareste, dårligst organiserte?

Ø: Sånn prestasjonsmessig – apropos satsing – meldte vi oss på «Zoom-turne» eller noe sånt. Lurer på om TV var involvert. Det var nedpå Blæst, ja, og det tror jeg er den dårligste konserten vi har gjort. Du (Henning) var veldig lunken i utgangspunktet, til å være med på en sånn talentkonkurranse. Så det lå vel litt i kortene at det kom til å bli...

H: ... dårlig spilling? Mye drikking? Ja, vi har òg spilt på Elm Street for 10 betalende. Det var jo en søndag på Elm Street der de hadde hengt opp plakater i døra – og ikke *noe* annet. (latter)

J: Så var det et svært metalband som spilte i byen samtidig som oss, så alle stamgjestene var på den konserten.

(Metalbandet som spilte denne søndagen, 12. september 2004, ser ut til å være Infernö på Last Train. Dette omtales i *Aftenposten* og *Dagsavisens* utelivsguider på fredagen, mens Brutal Kuk på Elm Street ikke nevnes, noe som underbygger poenget med dårlig promotering, forf.anm.)

Ø: Det var nok noe vi merke da vil skulle spille i Oslo òg, at promotering var ikke en ting som de tok så veldig seriøst. Du vet, når du ikke har noen annen utgift på bandet enn et par øl og mat – når du ikke har lovt bort noe mer enn det, så har det ikke noe å si for deg om det er fullt hus eller ikke. Hadde du hatt kontrakt på at de skulle ha ti lapper for å spille, så kanskje du hadde gidde å henge opp plakater. Men det var en gjentakende greie, det der. Det gikk igjen på de fleste steder, veldig mange steder. At de var dårlige med promotering.

J: Bortsett fra *den* konserten, var det nå ganske bra..

Ø: Jo, men det er var maks uflaks – det var søndag – men promotering har alltid vært litt mangelvare i Oslo. I hvert fall før internett vart stort. Lettere å få spredt ordet i dag. Men den Fjellrocken må også sies å ha vært litt sånn... dårlig oppmøte.

H: Fjellrocken i Oppdal, ja. Vi hadde spilt i Hamar på Grotta dagen før, og der fikk vi ikke tilbud om noen plass å ligge, så da lå vi på biljardbordet og i baren. Lå over der. Da vi fôr, fikk vi ikke noe penger, så vi tok bare øl fra bak baren, så kjørte vi til Oppdal, der det var en lokal som hadde skikkelig trua, og booka oss og Fremmed Rase. Og stipulert med at det skulle komme 1500 folk. (latter) Så kom det 150 til sammen på hele dagen. Det var ganske nitrist. (kontinuerlig latter)

J: Jeg husker rett etter jeg var ferdig å spille, det var noen andre band som spilte, men rett etter at jeg gikk av scenen, gikk jeg bare rett til festivalkontoret og henta pengene. For her skjønnte vi at det var ikke var mye cash i kassa altså.

Ø: Vi fikk honoraret på Oppdal, men siden vi ikke fikk honoraret vi var lovt på Hamar, var det greit å hvert fall få dekt inn drivstoffet for den

helga. (latter) Han dreiv ikke helt seriøst, han på Hamar. (latter) Så vi var nødt til å gå ut bakdøra og ut gjennom bakporten til bygget ved siden av for å komme ut med utstyret.

J: Vi var jo låst inn.

H: Vi fikk jo tilbud om både kokain og amfetamin og alt mulig rart, men fikk ikke noe penger. (latter)

Ø: Men det må jeg si, altså, at det går an å sove overraskende godt på et biljardbord, bare du er full nok når du legger deg. (latter)

J: Han som dreiv puben var jo en lovende *ikke navngitt idrettsutøver* på *ikke navngitt lag*, men han fikk sparken når *ikke navngitt trener* tok over. Så var han ute i kulden. Han hadde en livsstil som ikke harmonerte med norsk toppidrett, eller hva det var for noe.

Ø: Litt som George Best!

H: Bortsett fra at han var ikke noe særlig god! (latter)

J: Men nå heter det Seb's Corner, den plassen.

Ø: Et fast stoppested for ganske mange band når de er rundt og spiller i Norge. Jeg vet om mye både store og små band som har vært og spilt på Seb's Corner.

H: Jeg trur ikke det er bare-bare å drive...

Ø: Det må mye idealistisk vilje til for å drive kulturtilbud på Innlandet i Norge, altså.

H: Men de får til å drive ennå, både de og Felix (i Lillehammer, forf.anm.). Bra, det. (Oppdatering: Seb's Hotel brente ned vinteren 2022, forf.anm.)

Brutal Kuk i dag, med besetningen Vollan, Johansen, Hokstad, Nøvik og Bakken.

Jeg har egentlig ikke så mange flere spørsmål, jeg tenkte bare å ta én skryteting til fra Wikipedia: «Alle de tidlige utgivelsene som Brutal Kuk har sendt til platebutikkene Tiger, Neseblod og Big Dipper i Oslo er utsolgt». (stor latter) Bare så du veit det!

H: Det spørres jo på hvor mange du sender, da! Sende 50 stykker.

J: Første trykkeopplaget [ble utsolgt]. Det er repress på alle de skivene her. Det som var, vet du, når vi trykte cder: Hvis du trykte 500, var minimumsopplag på cover 1000. Så vi fikk 500 cder og 1000 cover. Ikke plastcoveret, men bare papiret.

H: Så da går det an å lage sin egen CD-R.

Ø: Jeg husker vi satt baki bilene på vei ned til Østlandet for å spille konsert, da satt vi og bretta og pakka CD-er og cover. Tida går fort når du har noe å holde på med!

J: Den tror jeg ikke finnes på CD mer. Og det vi hadde igjen av rest av *Berusalem*, på CD vart putta inn i repressen på vinyl og sendt med den. Det er vel 3. opplaget på vinylen som kommer etter hvert nå. Så den har vi solgt ganske mye av. Både i butikk og på konserter er det liksom *Berusalem*-skiva folk vil kjøpe.

Så det er Jerusalem som har solgt mest av det dere har gitt ut?

J: Ja, det er vel det. Den ble jo reutgitt på vinyl, husker ikke årstallet, og så har den blitt repressa på vinyl, og nå skal den bli pressa igjen for tredje gang. Så den har absolutt solgt best på vinyl, i hvert fall. Av CD-er er det vel – vi har nok noen eksemplarer som kanskje ligger igjen på et loft eller kjeller, men har solgt hele opplaget på 1000 på alle CD-utgivelsene. Pluss det som er reutgitt på vinyl, det er vel utsolgt, det òg.

Jeg syntes det var gøy å høre hvor mye et norsk punkband selger, bare for å få et tall på det.

J: Av skjorter og sånt, driver vi fortsatt og trykker *Berusalem*-skjorter, med det coveret på. Den selger jo fortsatt veldig bra på konserter.

Vi kunne nok sagt mer om Jerusalem òg, men formatet i denne boka er det det er. Jeg skal jo klare å skrive ned dette her også. (humring)

Men til sist noterer vi at *En røyk og en ronk* er litt bortgjemt på Spotify, i hvert fall hvis man søker på bandet, for der ligger den under «singler».

J: Det er jo den eneste som ikke har blitt reutgitt på vinyl. Han har jo en plan om det, han Torgeir. (Jørgens tillegg: Torgeir Lund i Crispin Glover Records har vært vår viktigste støttespiller de siste ti åra. Uten hans initiativ og hjelp hadde vi kanskje ikke eksistert i dag.)

Ø: Men det er noe med formatet EP. 10-tommere er veldig vanskelig å få solgt, for de passer ikke inn blant singler, og så forsvinner de i bunken blant 12-tommere. Og 6-låters EP... Men den skal gis ut, ja.

J: Det blir vel 12-tommer-format hvis han gir den ut.

Til slutt blir det nevnt at bandet ikke la musikken ut på Spotify selv.

J: Musikken hadde vært på Spotify, men vi begynte å lure på hvordan den hadde kommet dit, liksom. Så begynte vi å undersøke litt om hvem som hadde distribuert det til Spotify. Det var et selskap som het Music Blink. Så sjekka vi ut litt om dét selskapet, og da viste det seg at det var et selskap som Casino Steel dreiv. De hadde en hjemmeside hvor de solgte ringetoner – musikkstreaming forut for sin tid. Han hadde masse andre artister (lagt ut på Spotify) òg. Det er jo ganske mange år tilbake, dette

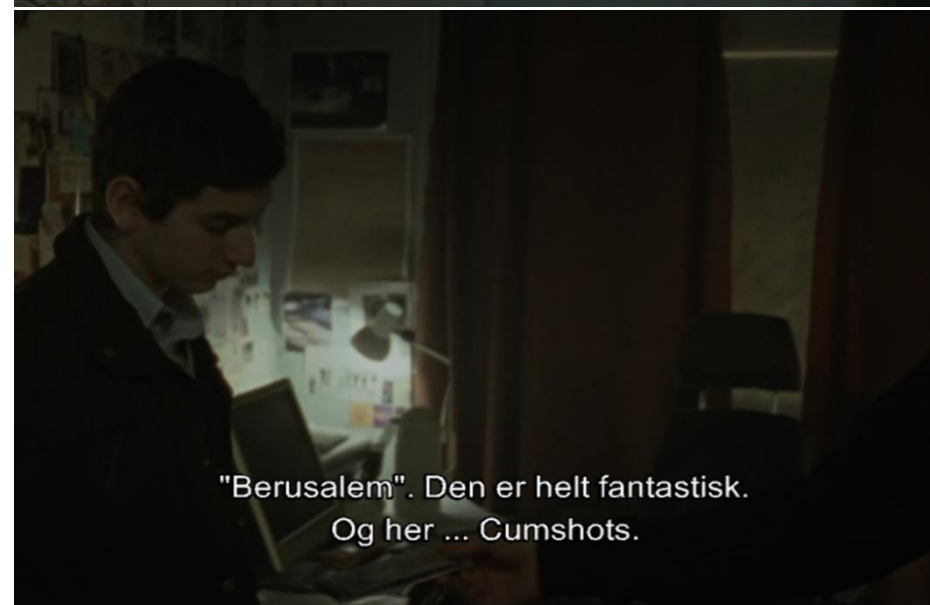
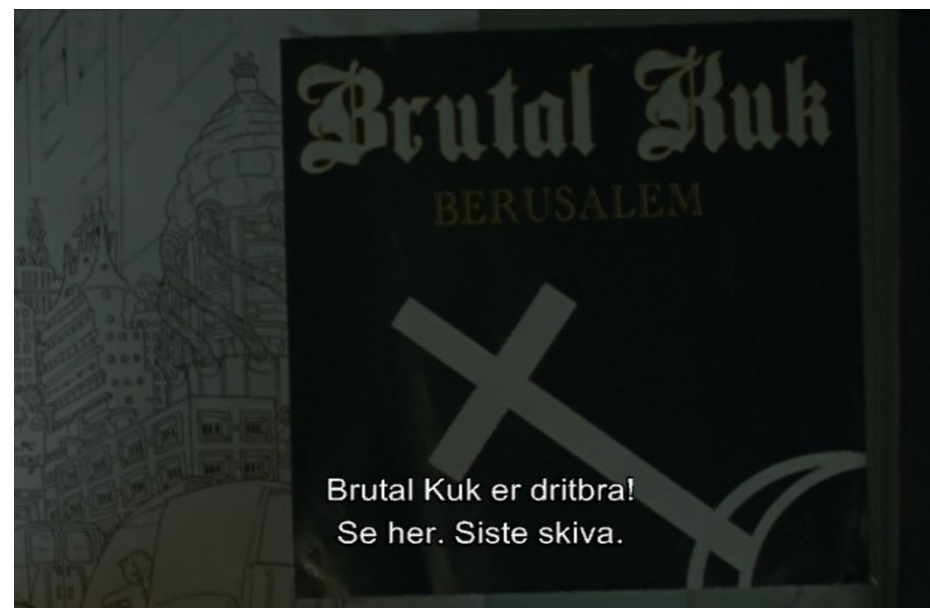
her. Selskapet hadde både Petter Wavold og Morten «Diesel» Dahl i styret. Jeg kontakta jo Steel og fikk rydda opp i dette, fikk til at han overførte noe penger til oss, og så overtok vi rettighetene – eller overtok den distribusjonsavtalen han hadde via et streamingselskap. Det var en mailkorrespondanse med Casino som ikke var så hyggelig, kanskje, men... (latter) Vi var litt kvass imot ham.

Sist et spørsmål jeg kom på i ettertid: Har du sett miniserien på NRK som heter Koselig med peis?

J: Ja, den så jeg, det er noen år siden den gikk. Der var jo *Berusalem*-plakaten med. Jeg visste ikke om det på forhånd.

Hvordan er det, da, når bandet ditt plutselig dukker opp i en sånn sammenheng?

J: Vi syntes bare det var morsomt, vi. Plutselig kom det meldinger og sms'er, under den episoden der vi var nevnt først, da fikk vi noen meldinger fra kompiser og venner som syntes det var morsomt.

Trashcan Darlings

Kortversjonen

- Trashcan Darlings ble offisielt startet i 1995 i Oslo av Chris Damien Doll og Strange? Gentle.
- I tillegg til dem var flere forskjellige medlemmer innom i starten, men bassisten Dan Dee og trommisen Skinny Shotgun hadde begge blitt med innen 1996. Til slutt satt de med den «klassiske» lineupen, som er den som spilte på *Lipstick Menace*:
 - **Strange?** Gentle på vokal
 - **Chris** Damien Doll på leadgitar
 - **Frankie** Nachtnebel på rytmegitar
 - **Dan** Dee på bass
 - **Skinny** Shotgun på trommer
- Singlene «I Just Wanna Die» og «Johnny is a Drag Queen» kom i 1999. Til den førstnevnte ble det også skutt en video.
- I 2000 kom singelmaterialet ut på *Gore Gore Boys and Splatter Pussies*, fulgt opp av en ny EP ved navn *Holiday in My Head* i 2001.

- Bandet ble vel kjent i bredere kretser for å varme opp for UK Subs og andre større utenlandske band i Oslo, før de selv begynte å turnere, og da særlig i Tyskland hvor de reiste flere ganger. Trashcan Darlings hadde også distribusjon i Tyskland.
- Etter *Episode 1: The Lipstick Menace* (2002) fulgte EPen *Tunes From the Trashcan* (2004) og nytt album *Getting Away With Murder* (2006). DVD-en *Ten Years of Trash* feiret nettopp det jubileet som det høres ut som at den feirer. I tillegg til nye intervjuer er diverse TV-opptredener og konsertvideoer med her.
- Skinny hadde da gitt seg i bandet, og døde dessverre i 2013.
- I 2008 var det slutt for bandet. Samleskiver ble utgitt i 2008 og 2022.
- I forrige og denne boka er diverse hyllestplater nevnt, og Trashcans hyllest til Jokkes «Hvis jeg var deg» er også deres mest strømmede. Samtidig er vel Trashcan det første bandet hittil i bok-serien som har fått hyllestplate til seg selv. Den kom i 2011.

Promobilder for *Tunes From the Trashcan* (2004) med lineupen fra 2002 intakt.

Trashcan Darlings er ikke et vanskelig band å starte med. Riktignok er enkelte medlemmer vanskeligere å finne i telefonkatalogen enn andre, enn si finne på andre måter, hvis man ikke er i miljøet. Løsningen er å følge blodets hvisken, og ringe personen jeg er i slekt med. Frank Nachtnebel, nederst til venstre på forrige side, er min åtte-år-eldre fetter; ikke egentlig veldig close, før vi begge begynte å skifte bleier. Jeg var riktignok såpass close med broren at jeg holdt meg oppdatert på bandet mens det holdt på, og satt inne med en del intervju spørsmål. Lån av band-t-skjorte på ubestemt (evig) tid ble det også mulighet til. Annerledes er det med tilgjengeligheten til Trashcan Darlings-albumet *Episode 1: The Lipstick Menace*. I Norge kom det bare på vinyl – Japan fikk glede av CD-versjonen. For meg som var ute etter CD-er av bandet, for ikke å snakke om DVD-en, var løsningen et par turer på Neseblod – butikken som Skinny i Trashcan Darlings var med på å starte.

Ringeklokka i den gamle leiligheten til Frank, hvor det kun sto «Gabba gabba hey», ble ikke med over til den nye leiligheten, som har ekte navn ved døra; det kalles visst «voksenlivet». Etter intervjuet ber jeg pent om telefonnumrene til Trashcan Darlings' to låtskrivere. Tross alt var et telefonnummer også starten på hele bandet, noe vi snart kommer tilbake til. Forskjellen er selvsagt at i dag, 26–27 år seinere, foretrekker mange å kontakte folk via andre medier. Unntatt sære historikere.

Kort tid etter at jeg (endelig) kontakta Chris Damien Doll, er det han som sitter der, på et mandagsåpent utested, og viser seg som det perfekte intervjuobjekt. Rask og entusiastisk respons, meddelsom og selvgående – noe intervjuet også viser – også når klokka begynner å tikke en del over det intervjueren hadde satt som makstid. Men her er det tross alt mye som skal gås gjennom, både det meste av bandhistorikk, imageoppbygging, låtskriving, innspilling og produksjonsvalg rundt *Lipstick Menace*. Diverse avisklipp skal kommenteres, og tida både før og etter Trashcan Darlings er av interesse. For så vidt blir det sagt så mye om disse tingene, både for Frank, Chris og mitt tredje intervjuobjekt Tarjeis del, at det må kuttes fra boka og publiseres på forlagets blogg! Men de gamle avissakene som intervjueren har funnet om Screaming Wolf and the Forgotten Idols fra Ås kommune, blir bare nødt til å sette tonen for hele kapitlet. Historikken begynner derfor med Chris.

– *Åssen var det du tok opp en gitar første gang? Begynte med det?*

– Si det. Moren min var veldig opptatt av at jeg skulle ha fritidsinteresser hele tiden, så jeg hadde masse forskjellige som jeg ikke var noe interessert i. Så fant jeg ut at jeg var egentlig hypp på å spille gitar, så slutta jeg bare med alt hun sendte meg på, sånn at det skulle bli sånn trykka stemning hjemme. Så sa hun: «Er det ingenting du har lyst til?» «Jaaa, jeg kan kanskje spille gitar hvis du kjøper gitar til meg» (latter). Og så gjorde hun det og så gikk jeg på sånn derre kommunalt klassisk-gitar kurs. Lærte jo ingenting, for jeg var jo ikke interessert i det hele tatt. Så begynte jeg egentlig bare å skrive låter sjøl i stedet. Da var jeg kanskje 10, når jeg skrev de par første

låtene. Så starta jeg mitt første band da jeg var 10–11–12, et eller annet sånt noe. Med folk som var et par år eldre. Da var vi liksom rockestjerner rundt omkring på fritidsklubbene i Follo, da. Møykjerring het det. Så det var hyggelig. Spilte rundt da vi gikk på barne- og ungdomsskolen. Også hatt litt småband, var litt sånne andre band rundt omkring, men det hovedbandet som jeg hadde het Møykjerring og var et norsk rockeband. Så hadde jeg et glam-band som het Garbage Brats, som var det første som hadde image og sånn, da, som var kult. Og så hadde jeg et på videregående som het Screaming Wolf and the Forgotten Idols.

– Møykjerring var vel sånn '88–89, som var da jeg begynte i band, men resten var vel tidlig nittital, der hvor folk egentlig var mest interessert i grunge. Så var liksom det som var in, og jeg var ikke noe interessert i det, men da blei det sånn at hvis du skulle ha et band der ute med folk som skulle være med på noe sånt, måtte det være et moropreg over det, på en måte. Så når jeg hadde gjort det et par ganger og funnet ut at jeg fikk det til, fant jeg ut at jeg måtte stikke til Oslo om jeg skulle ha sjans til å finne folk som kanskje var interessert i å gjøre det på ordentlig, og stå for det. Ikke med glimt i øyet. Så da stakk jeg vel og hang opp... Gjorde vel egentlig alt sånn som jeg gjør nå også, men da var det mer å henge opp plakater med «søker musikere» og sånn.

– Så var det en gitarist som ringte, og så skulle jeg og en annen kompis inn og møte ham i byen. Og så skulle han bare kjøpe noen plater først, og så møtte han en trommis han kjente. Han gitaristen blei aldri med noe mer enn et par øvinger, han var en egentlig mere hypp på et mer Europe-band. Han ville ha sin naturlige brune hårfarge og blå olabukser, og så veldig halvveis ut. Sånn som var veldig in i 1988, hvis du var norsk da, sånn klipp (viser), åpen skjorte og blå olabukser med litt hull i, naturlig hårfarge og ikke noe sminke, litt redd for å bruke sminke og skulle ikke skille deg ut for mye. Jeg syntes ikke *det* var noe kult, men jeg hadde ikke noen andre medlemmer, så jeg dreiv med han en liten stund. Men han trommisen var med på de to–tre første konsertene.

– Og så begynte jeg sakte men sikkert å bygge litt opp på det. Så møtte jeg en dame på en fest, husker jeg, som sa at hun kjente en glam-vokalist. Jeg trur jeg prater om det her på DVD-en vår òg, men jeg kunne ikke få nummeret (latter) for at han var hovedmistenkt i drapet på Øystein Aarseth fra Mayhem.

– *Ja! (latter – ikke av drapet, men av den latterlige mistanken)*

– Det var noe sånn der trekant – ikke akkurat trekant-drama, men hu dama som Strange var sammen med var en god venninne av

Aarseth, og på den tida så visste jo ikke politiet noenting, så de gikk og gravde i alt, om det kunne ha noe med sjalusidrama og sånn. Så det var paranoid, hele opplegget. Så jeg kunne liksom ikke få nummeret hans, jeg pulte hu dama så jeg fikk nummeret. Så ringte jeg, og det var da at bandet begynte å ta form. At jeg møtte en som var like interessert som meg, han så helt riktig ut med en gang. *Jeg* måtte fortsatt farge håret og ordne litt sjøl og sånn, men jeg var i hvert fall interessert i det, jeg ville at det skulle være et band som var litt tøffere enn de norske DaVinci-bandene og Return. Ikke noe gærent med det, de gjorde sine greier fint, de liksom, sånn musikk med litt høyde på håret – men jeg var hypp på å ha litt mer internasjonal attitude og feel. Når en farga håret og så kul ut og mente det man gjorde på en litt annen måte.

– Så da begynte vel det, så ga vel han gitaristen seg ganske kjapt. Jeg skjønnte at det ikke var det han hadde håpa på. Siden da dreiv vi vel egentlig bare og bytta medlemmer, og dreiv på med det her i 13 år.

– *Det var veldig sånn tomannsoperasjon, da. Dere skreiv låtene, og ga det også ut på «StrangeDoll Records».*

– Ja, vi fikk jo aldri noe platekontrakt. Vi hadde en platekontrakt i Tyskland, men det vakke «platekontrakt»-platekontrakt. Vi betalte jo alt sjøl, så de hadde bare lisensieringsavtale for Tyskland i noen år, egentlig. StrangeDolls var rett og slett bare et navn vi fant på, så det var jo egentlig greia med det. Vi prøvde jo å få deal og sånn, men vi havna litt mellom to stoler, da, fordi vi gjorde noe helt nytt. Vi syntes ikke at det som hadde skjedd på 80-tallet var så jævla fett. Da vi starta Trashcan Darlings, var det liksom ikke Mötley Crue og WASP jeg digga. Jeg digga alle de banda før, og digger dem igjen nå, men da var jeg drittlei hele den LA-pakka med vanna-ut Poison- og Mötley-glam og var ikke hypp på å gjøre det i det hele tatt. Men! Det skjønner jo ikke folk flest. Så når de på så at vi hadde sminke på

oss og kjørte den greia der, tenkte de at det her er bare 80s-gutter som ikke har fått det med seg (at tiåret var over, forf.anm.). Men vi spilte jo *helt* annerledes, ikke sant. Vi spilte jo dur-basert melodios rock slash punk da, som var en *helt* annen greie enn alle. Men da havna vi litt mellom to stoler, fordi at det som var populært, var... Enten så måtte det være ironi-band, sånn som Turboneger og The Darkness og de som kom etter hvert, som var sånn – flire litt i barten av hva man driver med, og hvis publikum synes det er teit, kan du flire litt av deg sjøl med dem, og hvis de synes det er kult kan du sakte men sikkert bli mer seriøs. Eller så måtte du kjøre den rawk-greia, som Hellacopters, Gluecifer, de de greiene der hvor man – jeg veit ikke så jævla mye om de banda, men jeg tenker at de er kanskje litt inspirert av Iggy and the Stooges, var mye møkkete olajakker og racerbilkapser. I hvert fall til å begynne med, var det ikke så veldig over-the-top-rockestjerne-greier, fordi det *var* ikke in på den tida liksom. Og der kom *vi* liksom feil ut, da, for vi syntes det var kult med Ramones og Hanoi Rocks, og vi syntes det var kult å se ut som vi gjorde, og det skulle være full glam hele tiden. Så det var ingen av de små-labelene som var så hygge på å signe oss, og da blei det liksom StrangeDolls.

– *Ja, fordi én ting er jo hvordan man ser ut, en annen ting er jo hvordan man høres ut. Plateselskapene så kanskje på livejobber, mer enn å høre på demoer – jeg veit ikke – når de skulle bestemme seg for (hvem de skulle signe).*

– Det veit jeg ikke. Det er som med det meste annet i den bransjen her, så er folk jævla dårlige på å gi tilbakemeldinger. Så du får ikke noe ordentlig avslag med noe svar om hva du skal jobbe med eller hva som er greia. Det sitter bare masse folk med sosial angst rundt, som ikke tør å si noe... Og hvert fall ikke til grisehøye folk fra Oslo som er helt gærne!

Tarjei, a.k.a. Strange? Gentle, spørres også om sin musikalske start:

– Er du 14–15 år, vil jo alle spille i band, selvfølgelig. Så jeg og noen kompiser, vi starta et band som var en blanding av AC/DC og Candlemass. For den gangen var det, i platebutikker, alltid A, B, C, D, pop/rock og så var det en som het metall. Der var det en ganske bred pakke, alt var der. Alt fra det hardeste harde, Slayer og sånn, til Bon Jovi og ZZ Top. Så da starta vi et metallband som var basert på alt som var innafor den kategorien. Det var første band. Det utvikla seg gradvis til å bli noe som het Ashes to Ashes. De ga ut noen CDer og turnerte litt og sånn, men da var jeg ute. Og når jeg var ferdig med det bandet, var jeg egentlig litt ferdig – jeg tenkte at dét var det jeg skulle gjøre som vokalist.

– Så var det Backstreet Girls som søkte vokalist, og jeg tenkte at «det må jeg forsøke på, da». Da Bjørn ga seg i '92. Jeg kjente Petter littegrann fra før, så jeg forsøkte det. Hvor gammel var jeg da? 16? Det ble ikke noe av. Olle fikk den jobben, svenske Olle – heldigvis. Men da var jeg liksom bitt av basillen igjen. Så starta jeg et band som het New Art Riot med Tort, en kompis av meg. New Art Riot etter Manic Street Preachers, første EPen der. Vi skulle liksom være Jesus and Mary Chain – indie – det var 90-tallet, dette her. Så det var litt sånn alternativ rock. Vi spilte inn en demo, og så ble ikke det noe av heller, og da var jeg hvert fall: «*nå* gidder jeg ikke dette greiene lenger».

– Så fikk jeg en telefon fra en kar som kalte seg Chris Doll. Som hadde hørt at jeg digga glam og sånn. And the rest is history! Vi prøvde et par øvinger, og det var instant match.

– *Chris fortalte jo litt om at det var vanskelig å få nummeret. (latter)*

– Ja, ikke sant, vi var veldig private av oss – og så hadde vi Øystein Aarseth-episoden. Der alle var kjempeparanoide i det miljøet der. Men han brukte vel kroppen sin (latter) til å erverve seg et nummer. Fikk to nummer på en gang.

– *Du sa instant match, både med tanke på det visuelle uttrykket og låtskriving?*

– Ja, det visuelle uttrykket littegrann, men den ekstreme interessen for musikk. Vi var veldig, veldig nerdete og opptatt av demoer og gikk veldig i dybden. Kunne sitte og prate om bassgangen i den og den låta. Etter hvert fikk vi med Ruben; han var helt likedan. Så Trashcan var et veldig, veldig nerdeband i starten.

POSØRER:
Goth-miljøet liker å posere: Chris Doll, Tanja Kvamsdahl og Tarjei Foshaug stiller villig opp for kamera.

– *Tilbake til Chris. Jeg fant et avisclipp fra Gotham Nights-klubbkonseptet, hvor begge dere var med (over).*

– Jajaja. Altså, vi var jo ute hver dag. Når vi starta bandet, var jo jeg og Strange på en måte på byen hele tiden. Så sanne ting som det der, dumpa vi bare helt naturlig innom. Vi var jo ikke noe interessert i goth eller noe sånt noe, utover et par vi syntes var litt kule, så det var ikke sånn at vi tilhørte det miljøet, men vi var ute, og kjørte på.

– *Men han har brukt litt goth-estetikk, han Strange, på forskjellige foto – han har stått med levende lys, og stått med gamle bøker, og litt sånn forskjellig? (hehe)*

– Ja, jada. Er jo mye sånn forskjellig, altså han lagde seg den Strange? Gentle-karakteren etter hvert da.

– *Men her i oppslaget bruker han sitt ekte navn, mens du er Chris Doll. Oppslaget kom kanskje noen måneder før dere starta. Mars 95.*

– Ja, da hadde vi drivi på en stund, tror jeg. Men vi hadde vel ikke spilt live ennå. Men vi brukte jo – og det var jo kanskje en av de kuleste periodene i bandet – det er det med alle band, det: før man starter bandet. Når man møter en eller annen som man klaffer godt med. Skriver låter og drømmer opp alle ideene og lager hele konseptet, liksom. Så blir det bare å passe inn folk etter hvert da.

– *Jaja. Det er veldig kult så lenge man har et konsept.*

– Jaja. Ja, jeg er ikke interessert hvis ikke det er et konsept.

Disse bildene er markert som turnébilder fra 2002 på eastsiderecords.de.
Jeg vet ikke hvilket turnésted som hadde plakaten Ole Lukkøye.

– *Du sa på DVD-en at dere var mye rundt og så på forskjellige utesteder etter «stjerner» – folk som hadde det som trengtes (munterhet), ja, kunne gå inn i bandet.*

– Ja, du kan si at det var jo ikke – når jeg leter etter folk til Suicide Bombers nå, er det først og fremst musikere man skal ha. Så er det veldig mange folk som passer inn, mens på *den* tida var det tømmerhoggerskjorter og vide blå olabukser og bart eller skjegg og naturlig hårfarge. Det vakke noe stilig, noe *sexy* liksom. Så du måtte prøve å finne folk som hadde et eller annet som en bare kunne dresse opp, rett og slett. Så det var jævlig vanskelig sånn. Strange ville jo at det skulle se sånn ut, han òg, men han var ikke så jævla fan av å sette ned foten. Så vi måtte liksom lage regler som en måtte tre nedover huet på folk som blei med, (hehe) for at det skulle bli det bandet vi ville, og heldigvis var jo folk sånn at de kasta seg litt over det etter hvert, sjøl. Da de på en måte skjønnte hvorfor det skulle være sånn, syntes de det var kult, men det tok jævlig lang tid, og det var derfor det tok så sinnssykt lang tid å starte bandet.

– Så husker jeg ikke hvor lenge vi hadde drevet på da, men vi hadde vår første konsert i '95. Så kom det jo ikke noen utgivelse før første låta ble gitt ut på samleskive i '98, og så kom første singelen vår i '99. Selvfølgelig også fordi vi brukte alle pengene våre på narkotika, så vi hadde ikke råd til å gå i studio sjøl, og så hadde vi ikke platekontrakt, så det tok litt tid å spare opp penger til å gå i studio. (latter) – *Ja... Men dere fikk med bassisten ganske tidlig, eller i hvert fall fra '95 da, fra starten? Dan Dee.*

– Nei, vi hadde med Tony Drag – det het han når han spilte med oss, han het Stony Crash når han spilte i Gatecrashers – han var den første bassisten vår, som spilte på de to–tre første spillejobbene. Og så var det Kelly McLean, ble han kalt, han som spilte trommer (Tony Haugen og Kenneth Hjorth, forf.anm.). Han spilte også på en to–tre spillejobber. De er ikke med på DVD-en, fordi de var med så kort at det bare kjentes så jævla lenge sia, vi gjorde liksom ikke så

mye *med* dem, offisielle opptredener i hvert fall. Men de var jo de første. Og så hadde vi vel en stand-in-bassist som vi kalte for Bjørn Avzkylius på et par konserter, tre konserter tror jeg. Og *så* kom Danny Dee med da. Trommisen ga seg litt tidligere, og så fikk vi med Skinny, da. Da begynte vi jo å bli et band.

– Så sleit vi litt med rytmegitarister som... eller, sleit og sleit, med å få med noen som passa ordentlig inn. Vi hadde med en fyr fra Moss som het Andy King, veldig flink til å spille og en hyggelig fyr, men... Vi var vel mørkere enn ham, på en måte. Vi pleide å flire og tenke at han var liksom David Lee Roth, sånn happy go-lucky fyr, veldig glad i Ramones, og det var jo vi også, mens vi var litt mer rennesteinsdritt liksom. Det var GG Allin, og det skulle være beinhardt, og det *var* det hele tida også. Så det funka vel ikke helt der. Også hadde vi med Birdy som spilte gitar en stund, jeg husker ikke helt hva som skjedde – dette her er jo fantastiske folk, det er alltid hyggelig å møte dem i dag – men det var ikke før vi fikk med Frankie at vi hadde den biten på plass også.

– Så det er vel på en måte det som er hovedbesetninga til Trashcan, det er meg, Strange, Frankie, Danny og Skinny. Så bytta vi jo ut Skinny med Andy Hunter etter hvert, så han har vel spilt flere Trashcan-jobber enn Skinny, tror jeg, på trommer (også med et års mellomspill av Eric Carr, forf.anm.). Og så hadde vi Q. Ken Rockers helt på slutten på bass. Det som er litt moro er jo at både Q. Ken Rockers og Danny Dee er medlemmer i Møykjerring, det første bandet mitt. Danny Dee spilte gitar der, og Kuken spilte bass, så det er egentlig bare trommisen fra det bandet som ikke har vært med i Trashcan. (latter) Så det er litt moro.

– *Jeg dro kjensel på Andy på DVDen. Han har jeg sett (spille live i Yum Yums, forf.anm.), men Birdy Pop, hvem er det, holdt jeg på å si? Har han vært med i noe annet?*

– Birdy var fra Kongsvinger og jobba som bartender på Elm Street, så jeg tror det var sånn vi begynte å snakke me'n. Var liksom Elm Street, og så var det Garbo Dancing som lå over Sentrum Scene, som var de to stedene vi var mest. Vi var jo som sagt ute hver dag. Andy husker jeg ikke åssen vi møtte heller, men han har jo starta et veldig fett band etterpå som heter The Dahlmanns som spiller litt sånn pop-punk, Ramones-type-greie, veldig kult. Skinny jobba jo på

Pretty Price som lå rett over gata for Elm Street, en bruksjappe som solgte skiver og bøker og sånn. Så det var jo der Strange hadde møtt han. Han digga Iron Maiden og metal, så han var ikke så veldig keen på å være med og spille med de to iddiota der, liksom (latter). Men han blei nå med til slutt, da.

– *Ja, dere sa vel på DVD-en at dere møtte ham, og litt etter litt så: «så du spiller trommer du, ja! Okei!» Han er vel den eneste som ikke lever lenger. (tristhet) De andre har klart seg (latter).*

– Ja, han døde for noen år siden, dessverre, vi hadde minnekonsert og samla inn penger til barna hans, så hadde vi reunion. Carburetors og Backstreet Girls og flere andre band stilte også opp, så vi fikk inn ganske greit med penger til de, altså. Men det var så klart veldig synd, han var en veldig god kompis, og han var jo også med såpass tidlig at da hang vi masse sammen på fritida. Er jo gjerne sånn med band at man henger veldig mye sammen med til å begynne med, og så blir det litt mer at man «møtes på jobben» etter hvert.

– *Du nevnte Backstreet Girls her. De var et band som ikke var på den tømmerhogger-greia. (humring) De har vel alltid vært litt mer som dere. Var det en connection helt fra starten av?*

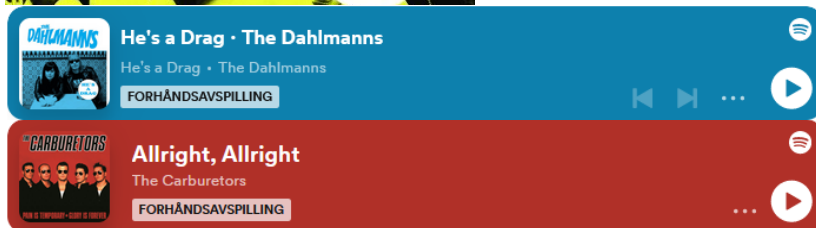
– Backstreet Girls var jo også et band som var – på den tida, nå er de jo ikke det – men de var jo på byen hele tida, de òg. Både Petter og Terte og Pål og Bjørn. Strange kjente de jo fra før; han er jo noen år eldre enn meg da. Men jeg tror vi møtte de litt sånn rundt omkring. Garbo Dancing, som jeg fortalte om, var et dansebandsted, en brun pub hvor de hadde danseband. Både vi og Backstreet Girls likte sånne steder, for da kom du deg på en måte litt unna, spesielt for en fyr som Petter Baarli – det er jo enda verre nå, for nå er han jo kjempekjendis – å gå på et eller annet rockested, er det masse mas hele tiden. Han er kanskje hypp på å sitte og ta seg en øl. For oss som hadde den imagen vi hadde på midten an nitti- og tidlig totusen tallet – For vi gikk jo ut (på byen) med full scene... Det var leppestift og full pakke når vi gikk ut, ikke sant? Og selv om det var

THE DAHLMANNS

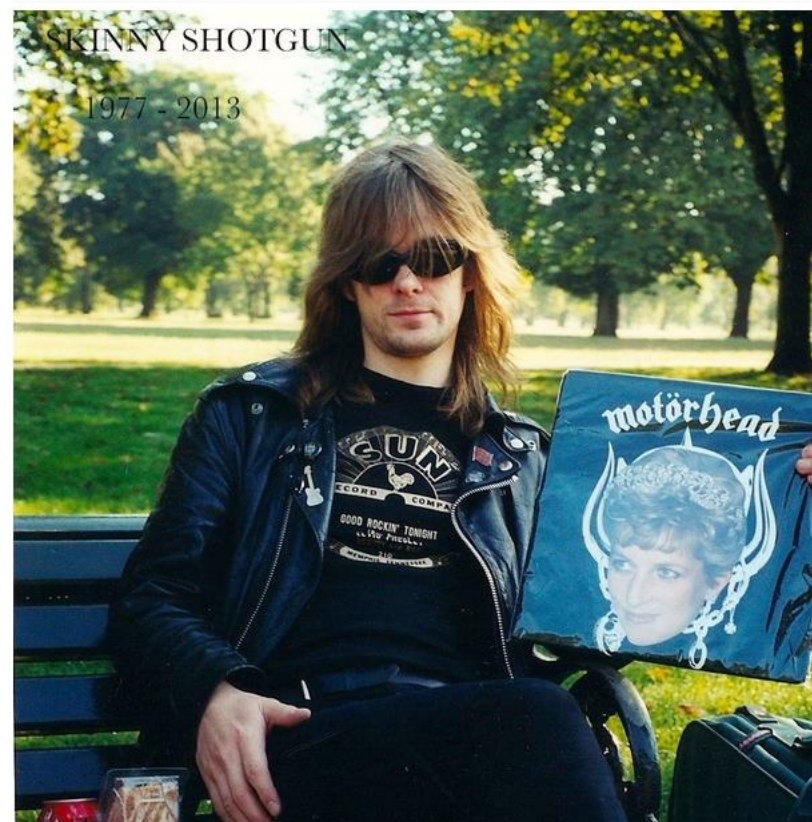
Til venstre: The Dahlmanns. Leseren utfordres til å selv finne ut av hvem på bildet som er Andy. Nederst er den siste TD-besetningen med Hunter og Rockers; fotograf Per Olav Heimstad.

Til høyre, i mangel av flyer, et Underskog-event for Skinnys minnekonsert.

Minnekonsert for SKINNY SHOTGUN (Ruben Jan De Jong 1977 – 2013), m/ TRASHCAN DARLINGS + BACKSTREET GIRLS + THE CARBURETORS + COCKROACH CLAN + SUPERKINGS + DJ ULF LYRÅN

lørdag 6. september 2014 kl. 18:00 på Gamla

sånn vi følte oss bra, ble det også jævla mye mas. Da var det så digg innimellom å starte kvelden eller slutte kvelden på en brun pub der det bare satt alkiser og drakk og ikke brydde seg. Så var det flere og flere som begynte å gå dit, fordi vi og Backstreet gikk dit, og så blei det jo rockepub etter hvert likevel.

Her skal det skytes inn at Petter Baarli personlig tar æren for transformasjonen av Garbo Dancing. Det skjer i boka om *Boogie Till You Puke* i Christer Falcks albumserie, hvor det står på side 49: «Der begynte vi å vanke, det var et dansested, det helt motsatte av oss. De kule rockerne satt på Skillingsborgten [...] På Garbo Dancing var det bare dansemusikk og hvite skjorter og sånn – men de hadde så billig whisky! 32 kroner for en whisky! Jeg og Pål begynte å gå dit. Plutselig begynte alle andre å komme der, musikere og de som digga oss. Vi tok over hele stedet».

Uten å ta stilling til dette, og uten at det kanskje betyr så mye heller, må jeg komme med en innrømmelse: Jeg har sett på Backstreet Girls og Trashcan Darlings som ganske like bandnavn. Girl og darling kan bety det samme – og hva er det som står i bakgatene? Sjøppelbøtter. Jeg våger ikke å stille spørsmålet direkte og tar i stedet veien om Chris' tidligere band.

– *Navnet Trashcan Darlings og Garbage Brats, det er jo nesten synonymt.*

– Ja, Garbage Brats var det jeg som kom på, det var en greie der. Trashcan Darlings var det Strange som kom på. Han bare sa – sånn klassisk Strange-måte å si det på – at han hadde kommet på et navn han syntes var litt kult, så hvis ikke vi ville bruke det, så kanskje han skulle bruke det med et annet band. Men jeg synes det var dritfett. Jeg synes det er kult med band som er «noe», som Rolling Stones – at det er et eller annet, og Darlings kunne jeg ikke komme

på noe annet band som hadde brukt. I hvert fall ikke som var noe kult. Det finnes liksom en million band som heter et eller annet med Boys. Så det var jævlig kult, pluss at det passa liksom, Darling er jo koselig pent glam, og Trashcan er søppel, så funka bra.

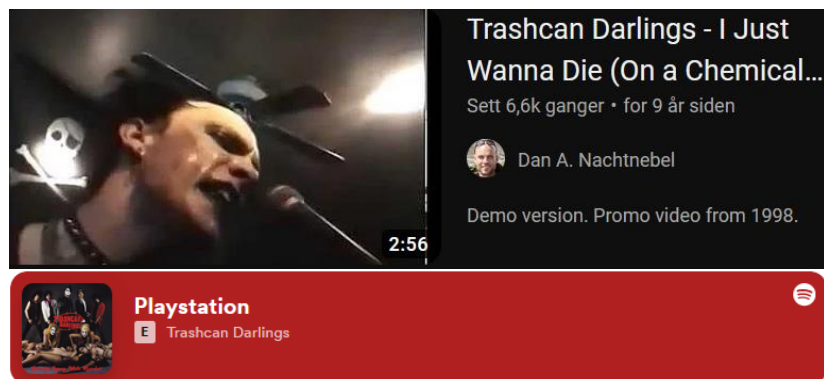
– *Det er litt som Backstreet Girls, Backyard Babies tenker jeg også litt på, sånne todelte...*

– Backstreet Girls har jo tatt det fra en Stones-låt. Backyard Babies: jeg aner ikke. Men Trashcan Darlings er et mye kulere bandnavn enn Backyard Babies.

– *På Garbo Dancing spilte dere jo også inn en video, samt på Mars. Det var jo før dere hadde gitt ut noe selv da? Og videoen ble kanskje ikke gitt ut heller? Jeg snakker om videoen til «I Just Wanna Die (On A Chemical High)» som er med på DVD-en.*

– Ja, det er sant, vi gjorde det til demoversjonen av låta, husker jeg. Jeg er usikker på om vi tenkte på at det var dét vi gjorde da vi gjorde det, eller om vi bare spilte inn til den versjonen og så blei det ikke til at den blei gitt ut etterpå, hvis du skjønner? At vi trodde at vi hadde gjort den. Men det gjorde vi jo, det var vel mye fordi vi det en fyr som kontakta oss som kunne lage videoer, og som var en sånn fyr, så han syntes det var kult. Så blei det no video etter hvert. Det blei aldri mange videoer med Trashcan, jeg tror vi gjorde fire totalt. Det var «I Just Wanna Die» tidlig der, så var det «Peggy Sue is Dead» i 2004, og så var det «Playstation» og «Fed Up» etter det. Nå husker jeg ikke om jeg surrer og roter litt, men det (tidsperioden 1998–2005, forf.anm.) var mellomstjiktet på videogreier, fordi: Før det var det litt sånn at du kunne få videoer på TV. Og nå er det litt sånn at det er kult å ha videoer fordi sosiale medier er så svært. Mens da var det litt sånn at det eneste håpet du egentlig hadde om å få videoene din spilt på TV, det var på *Svisj*, det chatte-programmet. Sosiale medier fantes vel knapt, det var i hvert fall ikke noe stort, og Youtube var heller ikke samme greia. Så vi prioriterte aldri å bruke pengene våre på videoer.

– Så syntes vi vel helt ærlig at resultatene ikke blei så jævla bra heller. «Playstation» blei kjempebra, de andre er vel litt sånn – de er kule snapshots av en greie men det er liksom ikke helt *der*, da.

– Før dere begynte å turnere, var det mye forskjellige oppvarmingsgiger, for eksempel for UK Subs. Så kom det litt oppslag om Rockbitch. '98–99.

– Ja, vi hadde jo en del. Vi spilte jo litt sånn sporadisk fra '95 frem til den første turneen i 2001. Og da prøvde vi å få spillejobber rundt omkring i Norge, og vi spilte i Oslo, spilte for Scum Club og litt supportgreier òg. Det var noen bransjefolk i periferien som likte oss, da, de gutta som dreiv Scum Club og gamle samarbeidspartnere av Turboneger og sånn, som liksom stod på litt, så det var gjennom noen sånne at vi fikk Subs og Vibrators og sånn. Strange kjente jo mange av de folka. Så det hadde vi jo, og Rockbitch var det vel Scum Club-gutta som booka, tror jeg. Så det var selvsagt.

Rockbitch er et band bestående av damer som opptrer til dels nakne, og til dels også har sex under showet. Dette pakkes inn i new age-budskap om gudinnens kraft og liknende, samt altså rock. Kvinnefronten truet i forkant med demonstrasjoner foran Mars.

Klassekampen tok saken (28.8.1998) og oppslaget vises i faksimile under, bortsett fra Trashcan Darlings' tilsvare som kopieres inn her. Tilsvaret viser en tidsånd, en attitude, men også at et band som på ingen måte skal være politisk kan ende opp som politisk likevel, hvis man blir bedt om å ta stilling til politiske spørsmål:

Oppvarmingsbandet til Rockbitch, Oslogruppa Trashcan Darlings, kan ikke skjønne at kveldens konsert er noe å bråke med. De mener at folk må få spille som de vil, og at de som vil høre på må få lov til det uten å bli plaget med demonstrasjoner. Skinny, trommeslageren i Trashcan Darlings, synes ikke at showet virker kvinnefiendtlig.

– Rockbitch er fem damer som har valgt det sjøl. Jeg har ikke noe til overs for kvinnekamp, det er noe jævla søl, mener Skinny. Bandmedlemmene mener forøvrig at 'damer ikke har noe på scena å gjøre' fordi dameband generelt er dårlige. De understreker imidlertid at det finnes unntak.

Tross skepsis overfor kvinnelige musikere, er de tent på å jobbe sammen med Rockbitch. Trashcan Darlings sier at deres 'glamour pønk' passer perfekt som oppvarming for jentene. [...]

Bandets pressetalsmann, Chris Damian Doll, håper at de slipper demonstrasjoner i forbindelse med konserten på Mars i kveld. Han fremhever at arrangøren Scumclub er noe av det mest positive som har skjedd for Oslorocken, og at demonstranter fra Blitz bare er 'noen drittunger' som vil ha oppmerksomhet. Doll mener også at motstanden fra kvinneaktivister er meningsløs.

– Trashcan Darlings er ikke noe kvinnefiendtlig band, sier pressetalsmannen. [...]

Demonstrasjon mot sex-show

▼ KONSERT

Bandet Rockbitch er ifølge reklamen rangert blant de mest sjokkerende live-bandene i dag. Hannah Helseth i Rød Ungdom sier at det er nødvendig å reagere mot konserten fordi den er et forsøk på å legalisere undertrykking av kvinner.

Av Tone Skage

Det engelske jentebandet «Rockbitch» og Oslogruppa «Trashcan Darlings» spiller på rockeklubben Mars i kveld. Rockbitch er ifølge invitasjonen rangert som «det tredje mest sjokkerende live-bandet i verden». De fem jentene, som har bakgrunn fra et fransk sexkollektiv, sier at de ønsker å «vise hele spekteret av kvinnelig seksualitet». Ifølge bandets hjemmeside innebærer dette å opptre i bar overkropp, ha oralsex med hverandre og urinere på hverandre foran publikum. Myndighetene i Canada og Tyskland har stoppet Rockbitch-konsertene på grunn av shawenes pornografiske preg.

Jentene i den engelske gruppa hevder at deres kunst er et opprør mot en mannsdominert kultur, men norske organisasjoner er ikke enige. Rød Ungdom (RU) har tatt

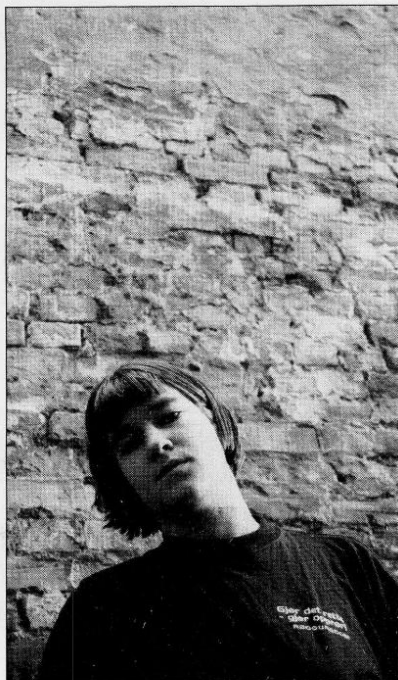
initiativ til en demonstrasjon utenfor Mars Club for å markere sin motstand mot denne type underholdning. Sosialistisk Ungdom og Kvinnefronten deltar også i aksjonen.

Hannah Helseth i RU sier at det er nødvendig å reagere mot konserten fordi den er et forsøk på å legalisere undertrykking av kvinner. Hun godtar ikke Rockbitch' påstand om at gruppa bidrar til å styrke kvinners posisjon. Helseth mener at det er svært uheldig at musikk og kulturelle uttrykk brukes til å uttrykke at kvinner og kvinnelige seksualitet er en vare.

Anne Søyland i Kvinnefronten setter pris på ungdomsorganisasjonenes mobilisering, men oppfordrer også litt eldre kvinner demonstrere mot konserten på Mars Club. Hun minner om at konsertlokalet tidligere het Dovehallen og var Studentersamfundets stamsted på 60- og 70-tallet. Søyland synes det er forsmedelig om dette arnestedet for feministbevegelsen skal ende opp som en arena for seksuell utnyttning av kvinner.

Nestleder i Kompetansesenter for likestilling, Mona Larsen-Asp, sier hun håper at Rockbitch ikke er uttrykk for en trend innen underholdningsbransjen. Hun synes det verst med bandet er at de påstår å være kvinnefrigjørende.

– De er helt på villspor, det er tydelig at de ikke har noen anelse om hva feminisme er, dette er helt klart det motsatte. Det er synd at dette bandet driver på som de gjør, for det finnes så få jenteband, og enda færre som gjør det bra. Rockbitch er et dårlig forbilde som ødelegger for mange, sier Mona Larsen-Asp.

Hannah Helseth i Rød Ungdom mener at Rockbitchkonserten er verre enn et tradisjonelt strippeshow. Foto: Marita Almkjov

– Ble det noe spesielt ut av det, eller ble det bare prat om demonstrasjoner og forskjellig?

– Altså, konserten blei jo gjennomført. Vi spilte og Rockbitch spilte, men jeg lurte på om konserten deres ble stoppa litt mot slutten. Det var jo så mye purk der inne at det var jo helt sjukt. Trur vi hadde at vi skulle ha speed i kontrakten vår, også hadde vi ikke fått det, så vi nekta å gå opp på scenen. Så hadde vi backstage oppe i tredje etasje.

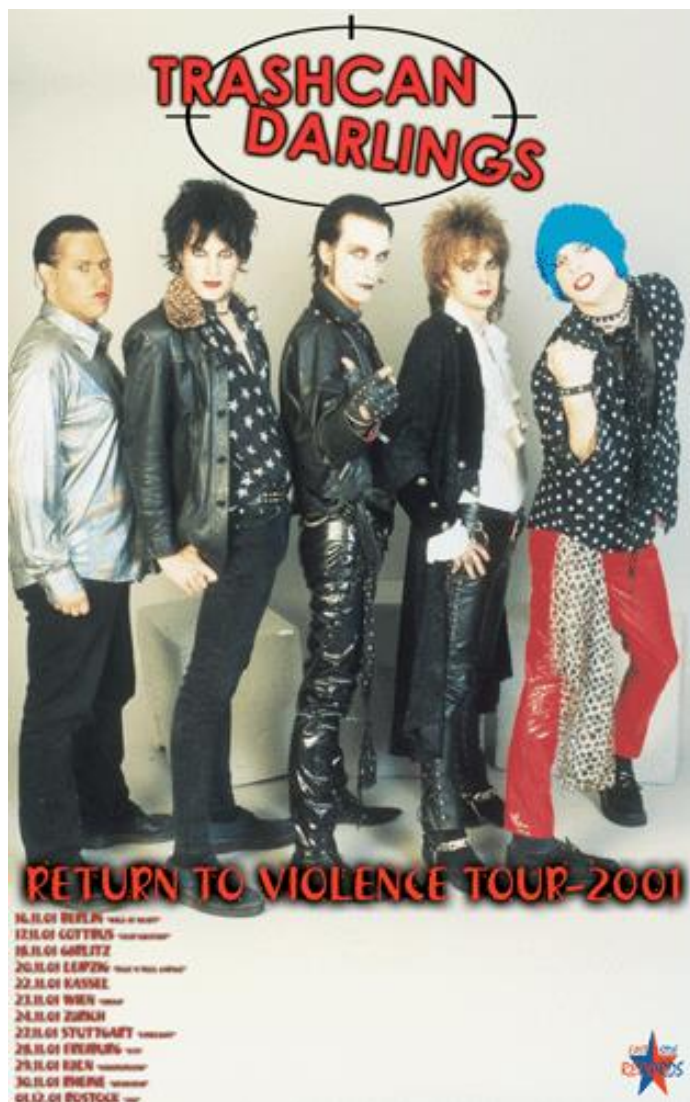
Så måtte de forte seg å få tak i det, med prat over walkietalkien og sånn. Så var det bare purk i hele lokalet (latter). Så var det sånn «Trashcan nekter å gå opp på scenen før de har fått pudret nesene» (latter). Men vi fikk det, vi, da. Også var det ikke noe dass der oppe heller, så vi måtte pisse i halvlitersglass og helle det ut av vinduet, og det var jo der køen stod for å komme inn. (latter) Ja, det var ganske Texas.

– Kom purken fordi det gikk rykter om sex og...?

– Ja, det var på grunn av sexshowet til Rockbitch. Og sikkert at de var interesserte i sånt da. Det er jo noen heterofile politifolk òg, har jeg hørt. (latter)

Chris trekker deretter tråden videre til at Trashcan Darlings endelig ble et turnerende band et par år seinere.

– Så ga vi ut én låt på en samleskive i '98. Og så ga vi ut en singel i '99. Da fikk vi platekontrakt med Siri Rekkårdz seinere, så vi ga ut singel nummer to på henne. Hun har gitt ut Life... But How to Live it? og masse gamle norske punkband, men «Johnny is a Drag Queen»-singelen vår tror jeg er den absolutt bestselgende utgivelsen hun har. Så det var litt kult. Og så fikk vi mail fra de tyskerne som hadde vært i Norge for å kjøpe punk-skiver med Turbo, Gluecifer og de banda som var hippe da. Og hadde tilfeldigvis dumpa innom Skinny på Pretty Price og kjøpt Trashcan Darlings og synes at det var dritkult, men det var jo ingen som hadde hørt om i Tyskland, så de ville gjerne gi det ut. Men de hadde jo ikke noe penger, det var ikke noe budsjetter der. Så da blei det bare til at vi samla sammen det vi hadde, vi holdt B-sidene fra singla borte, og så samla vi sammen det vi hadde spilt inn og ikke hadde gitt ut enda – pluss A-sidene. Så ga vi ut *Gore Gore Boys*, så blei det turné med den.

Østerrike og Sveits sto også på plakaten, bokstavelig talt, men i all hovedsak var det opp og ned i Tyskland hvor turneene foregikk.
 Fun fact: Ifølge bandets arkiverte hjemmeside var det Danny Dee som ordnet alt av flyere, postere og « annet promomateriale ».

Turneer er også et must å snakke om når temaet er Trashcan Darlings. Denne forfatteren er såpass inhabil og nepotisk at han krever av forlaget å få intervju sin egen fetter. Siden forlaget er identisk med forfatteren, blir kravet faktisk innvilget. Som en sjelden foreteelse i *Norske album*-serien foregår også intervjuet i artistens hjem. Å velge Frank Nachtnebel som intervjuobjekt om turneene har imidlertid den kunstneriske begrunnelsen at han begynte i bandet bare noen uker før første turné på kontinentet. «Reisen» starter imidlertid et helt annet sted, i Øyer, litt nord for Hafjell og Lillehammer.

- *Når var første gang du holdt i en elektrisk gitar?*
- Når var det da? '96, kanskje? Det var naboen som lærte meg å spille gitar. Han lærte meg å spille noen barregrep på kassegitar, nylonstrengsgitar. Og så ble jeg veldig fascinert av at han kunne spille etter en låt vi hørte på. Så prøvde jeg meg òg. Fikk det jo på en måte til, etter *mange* timer med å prøve å flytte to bånd. Og så fikk jeg låne en elgitar av en som gikk i parallellklassa mi på videregående. For den hadde ryki en streng, og han kunne ikke spille på'n (latter). Så da lånte jeg den, og så fikk jeg skifta den strengen, og så fikk jeg testa med elgitar og en liten forsterker.
- *Var det stort musikkmiljø, var det noe tapetrading som foregikk?*
- Nei, det vakke noe stort musikkmiljø i det hele tatt.
- *Hadde du Cochroach Clan i Lillehammer da?*
- Ja, men det ble jeg kjent med seinere. Jeg var egentlig ikke så veldig opphengt i musikk på den tida. Men så var det naboen, da, som kunne noen punkelåter på kassegitar, og det syntes jeg var så kult at det ville jeg òg lære. Da var det vi to, han lærte meg, og så ble jeg så opptatt av det at det snudde etter hvert. Da var det jeg som lærte ham. Han stagnerte, på en måte, mens jeg prøvde å fortsette, prøvde å lære, tok gitartimer og litt sånne ting. Han har aldri spilt i band, Vemund heter han.

- *Satte du deg noe mål – «jeg skal lære å spille den og den skiva»?*
- Nei, det var jo bare å prøve å få til... måla blir mer og mer hårete, desto mer du lærer. Først må du prøve å komme gjennom én låt, så min første låt var vel «Bro Hymn» med Pennywise. Det var nok den første låta jeg kom helskinna gjennom.
- *Den har mye downpicking.*
- Det er mye lettere, når du skal lære å spille gitar, å bare slå nedover. Opp og ned, med plekter, det blir en helt annen rytme. Så jo masse Ramones-videoer og sånne ting, det var jo downpicking. Å se på Johnny Ramone spille gitar, han var en gitarhelt i starten. Det var det som var kult, å spille downpick fort.
- *Ja, det er jo det. Når du sier 95–96, var det jo da at Green Day solgte 20 millioner, Offspring, NOFX...*
- Rancid var det jeg syntes var kulest av de banda der, *And Out Come the Wolves*. Og så var det jo masse avarter. Hele Fat Wreck. Prøvde jo å øve på, og leita etter kule band på Fat Wreck Chords.
- *Jeg tror dere hadde hjemme en plakate av Kalvøyafestivalen 1995, hvor Raga Rockers, Millencolin, NOFX, Offspring og Ramones var lineupen. Det sier jo litt om...*
- Det kan godt hende den hang hjemme. Jeg vakke der, NOFX ble avlyst, jeg vakke på Kalvøya – skulle gjerne vært der og sett Ramones, men jeg vakke der. NOFX spilte på Sentrum Scene, det ble flytta til Sentrum Scene, og *den* konserten var jeg på. Sammen med broren din. (latter) Med falsk leg, og... jeg husker ikke noe av den konserten.
- *Det gjør sikkert ikke NOFX-gutta heller.*
- Det var jo *Punk in Drublic*-plata og -turneen. Den satte nok noen spor.
- *Det var da de spilte inn den liveskiva, rundt den tida der? (I Heard They Suck Live, forf.anm.) Ikke så rart at det satte spor, nei.*
- Ja, den kom vel like etterpå. Det var også masse, kall det skate punk eller hva det kalles. Det enkle var på vei tilbake. Grungen var

ganske enkel, men litt sløyere. Så kom jo pop-punken inn òg, som gjorde det veldig lett, det ble veldig stort igjen med masse kule band som turnerte og ga ut kule plater. Jeg begynte jo å spille gitar ganske seint (18 år, forf.anm.) i forhold til mange andre, men jeg hørte på så enkel musikk at det var ganske lett å bli rivi med og lære seg låter (munterhet). Selv om det går ganske fort på høyrehånda, men det var ikke så viktig i starten, for det var å finne de barre-grepa, prøve å følge med og holde ut en hel låt.

- *Så er du i Oslo. Og hva skjer da?*
- Jeg flytta til Oslo for å gjøre sivilteneste. Da er vi i 99, da. Da har scandirocken begynt å få fotfeste, med Backyard Babies og Hellacopters og Gluecifer og den greia der. Samtidig er Oslo et sted hvor konserter skjer. Det er jo masse kule band å se. Og så er det noen lokale supportband som spiller for UK Subs – det var der jeg så Trashcan Darlings for første gang, bare: woow (humring). Og Backstreet Girls syntes jeg var sinnssykt kult. Da hadde de kommet tilbake igjen med *Hellway to High*, den plata der, med originalbesetningen og spilte igjen. Eller, originalbesetningen var det ikke, men med en stadig besetning, da. Kjempekult. Nytt og friskt for meg, selv om de hadde holdt på i veldig mange år. Så jeg var vel kanskje på 4–5 konserter i uka det første året jeg bodde i Oslo. Jeg prøvde å få med meg *alt* som var.
- *Reine New Orleans-stilen.*

– Jaja, det var So What og alle de småklubba. Jeg prøvde å lese litt, altså, da hadde internett kommet, ikke sant, og (man kunne) lese om banda som spiller: Så lenge det var litt vrent på gitaren, dro jeg på konsert (munterhet). Og da blir du kjent med folk etter hvert.

– *Spilte du live med noen før Trashcan Darlings?*

– Ja, jeg spilte bass i et band som het Cherry Corvette. Og de er gode kompiser av meg fremdeles. Men jeg spilte bare én konsert med dem. Så begynte jeg vel i Trashcan etter det. 2001. Et par uker før vi skulle på første turné – det var booka en Tysklands-turné, Tyskland–Østerrike, så slutta gitaristen, og så ble jeg kasta inn (hehe). Jeg blei med et par uker før, hadde jo 30 låter jeg måtte lære (latter). Greia var at da skulle vi ikke ha samme settlista hver dag. Vi skulle gjøre det interessant hvis det kom folk og så oss flere ganger, så skulle de få en ny settliste (latter). Så det var haugevis av låter å lære seg. Jeg var jo ikke akkurat, og har aldri vært, en kløpper på gitar, jeg var fersk i gamet. Jeg tror jeg kåla fælt (latter)! Men det var jo på punkebuler, og det var ingen som brydde seg om dét! (latter) Det var knapt en PA å oppdrive, så det var vel sanganlegg og bare skru forstekereren så du hørte deg sjøl, og det fikk holde (latter).

– *Jeg tror det sto i Scream om «stakkaren» – det var deg – som måtte lære seg 27 låter.*

– Ja, det var nok meg. Det var veldig morsomt, jeg vet ikke om jeg hadde tatt den turen igjen nå!

– *30 låter, var det liksom Holiday in My Head-EPen og «Johnny is a Drag Queen» og de der, pluss masse fra skiva? En del covere også, eller? Fulle på med litt?*

– Ja, det var låter fra *Lipstick Menace*. Det var Rolling Stones-cover og Suzanne Vega-cover... jeg husker ikke helt, jeg, men det var diverse låter, utgitte og uutgitte. Men om det var utgitt eller uutgitt var det ingen som brydde seg om, for de hadde ikke fått tak i det, det var ingen som hadde hørt det! Det var kanskje sendt ut noen

promoplater og sånn, men jeg trukke det var mange som hadde hørt noe om det, altså.

- *Varma dere opp for noen, eller hvordan var det?*
- Den første turen, så spilte vi sammen med noen band her og der, noen tyske band og... Det var en liten festival òg, tror jeg. Diverse ting, jeg husker ikke helt. Det var jo flere, det var oppvarmingsband, vi var kanskje oppvarmingsband...
- *Folk kom uansett hvem som sto på plakaten, bare det var punk?*
- Da kom det folk! (humring) Jeg går så surr i de forskjellige gangene vi var der, Tyskland spesielt, men det var helt greit besøkt. Som alltid på små punkebuler: bra i hælzene og lite på tirsdag. Tirsdager er det sjeldent noen der hvis det ikke er noen kjente band (latter).
- *Var det da du sa opp jobben først?*
- Ja, det stemmer, jeg sa opp ja. Jeg skulle få permisjon til å dra på turné. Det var en lagerjobb, så det var ikke noe viktig, ingen jobb å beholde, liksom (latter). Men det var en grei inntekt. Og så skulle jeg få permisjon, men dagen etter at jeg kunne sagt opp jobben, så får jeg beskjed av sjefen at du får ikke dra, du får ikke permisjon. Og det er for seint for meg å si opp, for det var en måneds oppsigelsestid, og da må jeg gå en måned til, ikke sant. Da går jeg bare til bedriftslegen og ber om sjukemelding (latter), fordi «jeg kommer til å bli gæren hvis ikke jeg får reise på den turen!» (latter) Og da går bedriftslegen med på mine krav (latter), og skriver sjukemelding på meg – *med* lov til å reise til utlandet (latter) for å utøve kunst! (lengre latter). Arbeidsgiveren, han hudfletter jo bedriftslegen (latter), og nekter å sende inn sjukemeldinga til Aetat. Så dem mottar jo ikke papirer, så jeg får ikke noe sjukepengar (latter). Så jeg må levere papirene hos Nav først, og så gir de meg et forskudd som han sjefen må betale tilbake til Nav seinere. Så jeg fikk penga mine. Men veldig kul bedriftslege.
- *Kunst-connoisseur!*

Bildet over er fra Köln, og det med Chris på forrige side fra Bautzen. På neste side ses merch-standen, med Dan «The General» i midten av bildet, sammen med The Revolvers' utskremte hjelpere. Alle bilder er fra 2002 og lånt fra eastsiderecordz.de.

- *Du sier det var flere turneer som du går litt surr i, og det skjønner jeg godt, det er ikke så farlig. (Tenk at en historiker kan lire av seg noe sånt! forf.anm.) Men på en av dem hadde dere en bil som brøt sammen?*
- Det var første turneen. Om vi leide den i Sverige...? Den brøt sammen på Autobahn på vei til siste spillejobben i Berlin. Da hadde vi kjørt en helt voldsom rute som var lagt opp, helt umenneskelig med 14 timers kjøreturer. Spille en konsert, kjøre 14 timer og spille en ny konsert. Jeg tror det var fra Sveits, jeg, og langt inn i Tyskland igjen, den 14-timers-turen. Da ble jo bilen kjørt hardt – Autobahn – og vi skulle rekke det. Vi kom altfor seint, men vi fikk jo spilt. Dagen etter, bare knela'n på Autobahn. Vi kjørte ut til sida. Jeg tror det var dieselpumpa som gikk, men det var ingen av oss som hadde

peiling på bil (hehe). Vi åpna panseret og så hva som var under der, men skjønnte *ingenting* (latter). Så vi satt der i 4 timer og venta, på Autobahn. Vi ble plukka opp av Falken, eller Adac er det vel det heter i Tyskland, men vi måtte jo være med, vi òg. Et helt band. Det blei forsikringssak og sånn, så vi hadde hotell. Mista den siste jobben i Berlin, som var på en veldig kul klubb som vi spilte på seinere. Wild at Heart. Vi har spilt der tre ganger etter det. Kjempekul eier og klubb i Kreuzberg, Berlin.

– *Hadde du med deg 'personlig' roadie, sjåfør, jeg tenker på Dan? (Broren Dan Nachtnebel som bandet kalte for «The General» var*

roadie i tillegg til fotograf på Getting Away With Murder-skiva, på Trashcan Darlings-DVDen og forskjellig annet.)

– Ulf Lyrån var den første sjåføren, da bilen brøt sammen. Han er en stor platesamler. Kjempekul fyr. Han var sjåfør første turen, og så var Dan med på tre, kanskje to. Ulf brukte jo ferien sin på å kjøre rundt med band, og det tok kanskje litt på.

– *(latter) Tror du de hadde litt kjipt noen ganger, de sjåførene, hehehe?*

– Ja, i hvert fall på første turen når det var så kokko lange kjøreturer mellom konserta. Så er det jo ikke bare at du skal kjøre bil, du skal stå der og selge merch og lempe utstyr, og gjør jo alt det bandet gjør. Det er noe å bruke ferien sin på, det òg! (latter) Men Dan kjørte, det var mye lettere, han snakker jo tysk. Mye lettere med å selge ting etter konserten og sånn. De var i hvert fall veldig dårlig i, ville ikke snakke, engelsk. Jeg snakker tysk sjøl òg, men det er ikke alltid en fordel å si at du snakker tysk på sånne steder (humring). Så det holdt jeg skjult innimellom, eller så blir du kontakta med altmulig rart av ting som må fikses, og det blir bare rot (latter). Scener som må bygges før du får spilt på dem, og det er jo... (latter) I Øst-Tyskland måtte scena settes sammen med paller før vi rigga utstyret. Det var hjul på kassene, som passa perfekt nedi mellomrommene på noen paller, mens på andre måtte du passe på at det ikke falt nedi sprekkene. Det hadde velta hele racket.

– *Tyskere er vel ganske vennlige, imøtekommende folk?*

– Jovisst er de det. Og når det ble lagt opp til litt bedre kjørerute, er det kjempefint å spille og dra rundt og turnere i Tyskland. Det er ikke så lange avstander mellom de forskjellige byene, der er ganske mange mellomstore byer med okkuperte hus eller ganske kule klubber eller ikke-kule klubber eller klubber som bare blir satt opp for en anledning når det skal være konsert. Det er noe initiativ der, da, som man kan misunne dem. Men de klarer ikke noe sjøl!

– *Et fantastisk musikkland, men mer kjent for metal.*

– De digger jo punk, og er kanskje ikke så gode på det sjøl (latter). Det er noen som overrasker der òg, vi har spilt med kule band. Men noen ganger skal de jo, spesielt på små steder eller små byer, hvis det kommer et band, sånn som et par ganger når vi kom til et sted, på en ungdomsklubb: Da skulle de ordne festival. Masse lokale band skulle spille før oss. Og det er kjempekult det, men første bandet begynner ikke å spille før 22, så er det kanskje seks-sju band, så ender det med at vi går på scena klokka 03. Da er det ingen der, eller så er de møkkings (latter). Så intensjonene er kule, men det er ikke alltid det lar seg gjennomføre, for de har ikke helt tidsplanen klar, og det bare forskyves, og... Så det var flere ganger vi sa, da vi blei litt rutinerte, at kanke vi spille support for de to siste banda? Da kommer vi på scena klokka 01 i stedet for å gå på 03, og da synes jo de det var dritkult, de lokale banda, at vi varma opp for *dem*. Ikke at vi var så store eller noe sånt noe, men vi kom langveisfra. Vi måtte lure dem litt for å redde oss sjøl.

– *Dere kjørte en live-sentrert sjanger òg, med glam-greiene. Hvordan var det? Det var nærmest en slags kostymer dere hadde, sminke og... Kjørte dere noe show rundt det, annet enn at dere var utstyrt med glam-image?*

– Glam var litt tilbake, det òg, på 2000-tallet. Det var ikke mye av det, men det var jo litt i vinden. Kanskje ikke så mye sminke som vi hadde til tider, men noe sminke på forskjellige band var det jo. Looken (i Trashcan Darlings) var jo satt før min tid, så det var å henge seg på. Men det var en jobb som måtte gjøres før vi gikk på scena, du tok på deg en maske. Det var ikke alltid lett når backstagen var bak en dør og uten speil, måtte bare gjøre det beste ut av det. Men det var staffasje som skulle på. Noen ble kanskje overraska med at bandet hørtes *sånn* ut, men *så* litt annerledes ut. På godt og vondt, vil jeg tru.

– *Det var i hvert fall en ting som gjorde at dere sto litt ut fra andre. Så kom jo emoen, da selvfølgelig, og tok over sminken litt.*

– Ja, det var masse emo. Det merka vi etter hvert, at emoen kom. tenåringsband, Tokio Hotel. De var jo på forsida av *Okey* – folk trudde da vi dreiv og farta rundt i Tyskland: «Oh, Tokio Hotel!»

(lengre latter) Og ikke minst Wigwam var med i Grand Prix. Nå var det ganske seint, da, men da var det Wigwam i Norge. Det har jo sin pris! Men det er ikke noe du tar deg nær av, det er bare gøy.

– *Hvis du skulle ta én konsert, da. Velg ut enten den største, beste eller rareste. Hva ville det vært?*

– Det er ganske mye forskjellig. Men jeg har spilt i kjellere som det knapt er stå-høyde i, med én lyspære i taket. Det som kanskje var morsomst, var da vi var på turné med et svensk band Down and Away. Da var vi på en splitt-turné og ba arrangøren om å bestemme hvem som skulle være support og hvem som skulle være headliner. Så var vi inni ei hule i Bayern i Tyskland – i fjellet, litt som Cave'n i Oslo. Det var slim på vegga, av vann som har rent i mange herrans år. Det var *ingen* folk der rett før vi skulle gå på, 10 minutter før vi skulle gå på. Så vi bestemte oss for å kødde litt med de svenske, og bare ha det så gøy vi kunne, bare gå på i trusa. Så hadde Chris en banan i underbuksa. Så vi kler av oss, går på – litt feigt å gå i bare trusa, vi skulle gått helt nakne, vi feiga ut litt – og så er det stinn brakke når vi går på. Så i hvert fall veldig gøy for oss (latter) å stå der. Vi ble litt sjokkert over at det plutselig var fullt. Chris tar jo opp den bananen, og spiser halve bananen, brun banan, etter tre låter eller noe sånt (latter). Så det er den. Ellers er det den i Wien, altså.

– Det var en stor – jeg veit ikke hvor mange det er plass til, 300? – stor scene. Helt klart, bare å rigge, sette opp backline og ha konsert. Men der fikk vi ikke lov å spille, det var stengt. Av myndighetene, kommunen eller politiet eller hva det var for noe. Så vi ble fløtta en halv etasje ned fra bar-området, ned en trang trapp til et lite rom på 50 kvadrat, kanskje, med en lyspære i taket og sanganlegg. Og betongvegger, og betongtak og -gølv, altså det var en betongkloss. Det var så vidt vi fikk båret ned stortromma. Og du rigger opp, og du hører jo ingenting på soundcheck, for lyden smeller jo fram og tilbake (latter). Så det er ikke noen vits i å ha soundcheck. Og det

blir så fullt at du må stå helt opp i trommesettet, og mikrofonen har du rett foran ansiktet (gestikulerer morsomt), og han som står på første rad, han står 30 centimeter fra deg (latter). Det er stinn brakke, det er så fullt i det lille rommet at du får knapt bevega deg (kontinuerlig latter).

– Eller i Frankrike, da det ikke var lydmann (kontinuerlig latter). Og mikseren ble satt i en vindusnisje bak trommeslageren. Trommeslageren måtte være lydmann i tillegg til trommis i bandet (kontinuerlig latter). Det er ganske bra stil! Det er jo flere, det er masse morsomme. Litt frustrerende når du er midt oppe i det, men veldig gøy i ettertid.

– *Hadde vært litt døllt å bare komme, spille, alt gikk perfekt, og dra igjen? Hehe.*

– Ja, det må være litt grums.

Kortvarig trommis «Eric Carr», tatt fra DVDen *Ten Years of Trash*.

«All the stories» som kunne vært fortalt fra diverse konserter og turneer kunne sikkert fortsatt og fortsatt, men vi er tross alt på side 20 uten å være i nærheten av *Episode 1: The Lipstick Menace* ennå. Og ikke er vi helt klare for det heller. Ordet går i hvert fall tilbake til Chris Damien Doll, nå for litt mer om opplevelser med media.

– *Jeg kan ta det også før låtene: For det var vel også rundt 2000 dere var på TV, i hvert fall på Metropol TV? Noen klipp som er på DVD-en. Var det noe mer sånt?*

– Ja, før det var vi på ZTV. De hadde noen diskusjonsprogram, *Senatet* het det, hvor de inviterte folk som hadde noe til felles for å diskutere et tema de ikke kunne noe om. Så de kunne invitere flere prostituerte for å diskutere distriktpolitikk, eller ett eller annet sånt noe. Vi var liksom glam-rockerne; jeg og Strange og Tony, som var med på to programmer. Det var ett for å diskutere mannsroller og ett for å diskutere barndom. Så det var ganske morsomt. Det hadde ikke noe med musikk å gjøre, vi spilte ikke, vi satt bare ferdig pynta og prata. Men jeg tror det ble ganske greit. Det var første TV-greia vi hadde, også var det Metropol hvor vi spilte et par låter og intervju. Så var vi på Svisj seinere med Geir Kolden og Vegard «Shortcut». Der tror jeg kanskje vi spilte live, på NRK. Jeg husker faen ikke. (Ja, de spilte live på *Blender* på NRK2, forf.anm.)

– *Man kan finne litt morsomme ting i avisene (latter). Var det noe i avisene som dere la vekt på eller fulgte med på, fikk dere med ting som stod?*

– Som vi fikk med oss? Om oss, eller generelt? Vi prøvde jo å få med det som skjedde, det var vel ikke sånn så mye som *var* om oss; ville vel tro at vi fikk med oss det som var.

– *Det som sto var kanskje litt basert på pressemeldinger og, men det stod i hvert fall i Halden: «En av de andre, Skinny, skal spille trommer i stil med Keith Moon. Det sier ganske mye, ettersom sistnevnte var batterist i heltøffe The Who. Uansett bør det bli*

tøffere enn toget med sminkerockerne Trashcan Darlings for andre gang på Feelgood».

– Ja, det er det derre Halden-opplegget.

– *Og så stod det i GD (latter): «I virkeligheten er de helt vanlige Oslo-gutter med streite norske navn. Trashcan betyr egentlig søppelbøtte, men det spiller ingen rolle. (latter) Hovedsaken er å ha et navn som ingen andre har». Og neste gang sto det: «Kanskje syns du de minner om grandprix vinnerne Wig Wam, men...». Da skulle liksom Frank Ole svare på det.*

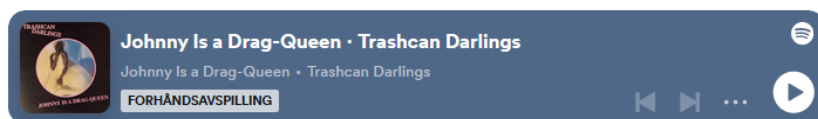
– Ja, men det var også en sånn greie. Du lærer deg ganske fort at både publikum og presse og egentlig alle andre er litt historieløse. Det er ganske lett når man er sånn, i hvert fall som jeg og Strange og Skinny, platesamlere som er skikkelig opptatt av musikk og musikkhistorie og graver tilbake og sånn, så er det veldig lett å tro at alle andre som driver med det er like engasjert. Og det er de jo stort sett ikke, så det de sammenligner deg med, er alltid det de har hørt om. Og det merka vi at gikk i trender. Sånn til å begynne med, da «måtte» vi jo være Backstreet Girls fordi vi hadde eyeliner og svart hår. Det var liksom: Glem at *de* spiller boogierock og *bare* hadde eyeliner, og *vi* hadde tonn med foundation, rouge, leppestift og plastbukser og spilte Ramones. Backstreet har spilt mer sånn etter hvert, men på den tida så var det jo ikke så mye sånt, da var det jo mere AC/DC over dem, og Aerosmith. Og så var det Turboneger, en stund, som var det folk hadde hørt om, så var det Wig Wam, så det er bare sånn. Må bare flire litt av at folk ikke har skjønt det, altså jeg har ikke noe imot noen av de banda jeg altså, men...

– *Det var jo diverse band som begynte med sminke og sånt etter dere, så ble jo dere sammenligna med det. Det var et intervju med Silver også, ganske tidlig med dem, hvor de ble sammenligna med Hellacopters og Gluecifer. Så svarte de at de ligner mer på Trashcan Darlings.*

– Ja, de var jo kanskje mer inspirert av Trashcan Darlings, og så har de jo alltid vært supportere. Og vi var jo veldig supporter av de òg, men musikalsk ligna vel kanskje ikke de to banda så mye på hverandre. Jeg tror ikke Silver akkurat ligna så veldig mye på Gluecifer eller Hellacopters og sånn heller, for de kjørte en litt annen greie, mye taktskifter og mye dur.

– *Jeg kommer også til å nevne et band jeg fant som heter The Dudes. Fra Steinkjer. Kristent ungdomsband som kalte seg for John Ryder, Uncle Sam, KC Jones, Pat Poker – og Danny Doll (latter)! Kanskje det er en liten inspirasjon der (latter).*

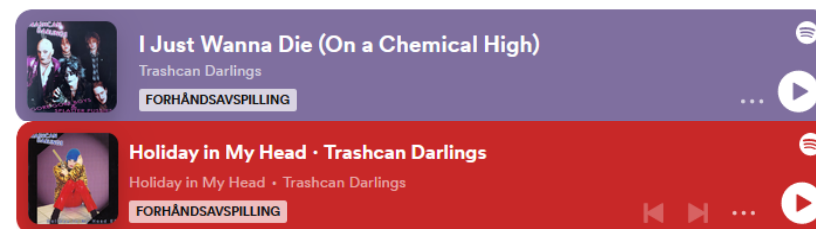
– Jeg og Strange syntes det var kult med ting som var litt ute. Da vi starta bandet, var jo vi veldig inspirert av ting som Wayne County, den første transseksuelle punkartisten, og G.G. Allin. Hva skal jeg si? Da glam kom på 70-tallet, var jo dét sånn som gjorde at folk ble uneasy, vet ikke hva det er på norsk. Men da var man liksom usikre på seksualiteten i det, og det blei litt vilt for folk flest. Og den feelinga syntes jo vi var veldig kul, mens på 80-tallet da LA-bølgen kom, var det egentlig bare fotball-jocks som sminka seg og konkurrerte om å spille gitar så fort de kunne, istedenfor å løpe så fort de kunne og sparke fotball. Typisk amerikansk konkurransekultur. Da var det jo ikke noe av det (fra 1970-tallet, forf.anm.) igjen. De sminka seg bare for at jentene skulle like dem. Da syntes vi det var litt kulere med G.G. Allin og Wayne County. Det er sånne ting som «Johnny is a Drag Queen» kom fra, sånne låttitler som ingen andre band i den sjangeren hadde hatt før oss.

– *Det var også et presseskriver eller en annonse fra dere i 1997: «Norsk glamrock på sitt mest transsexuelle, med ambisjoner om*

øyeblikkelig berømmelse, brå og voldsom død etterfulgt av evig kult-heltedyrlkelse».

– Ja, ja, vi skulle det, vi skulle daue, det var på en måte planen. (forf. ler) Vi hadde lyst til å gi ut *den* plata som på sikra at den kultstatusen kom til å skje hvis en av oss daua. Og den kom jo aldri. (forf. ler) Vi vi var litt på vei med *Gore Gore Boys*, og så falt det litt sammen etter den. Ikke sånn veldig, men litte granne den driven vi hadde hatt i Oslo. Og det var vel kanskje litt fordi at *Holiday* EP-en ikke blei den dobbel-A-side-singelen den skulle være. Tror jeg. For da hadde vi hatt to singler med to låter på hver som er helt perfekt, og så hadde vi *Gore Gore* EP-en som er helt perfekt. Og så kom den EP-en der (*Holiday in My Head*, forf.anm.) som hadde én låt som er dødsbra, og en del låter som er *ganske* bra, men som på en måte ikke er A-side-singler sånn som alt vi hadde gitt ut opptil da, var. Også kommer *Lipstick Menace* som sliter litt med produksjon, litt med framførelsen, det er for mange låter, den mangler litt den røde tråden... Men samtidig, det er jo da det begynte å skje noe i Tyskland. Så det blei sånn at vi traff aldri overalt samtidig.

– *Hvis vi begynner å bevege oss mot låtene, «Chemical High» og sånt. For det første så er det jo veldig bra lyd, eller lydbilde, kan man si. Gitartonen...*

– På det vi gjorde på Tempo, ja. Det vi gjorde hos Frank på Tempo, som da er den første, andre og tredje studiosession, tror jeg – det som er de to første singlene og to første EP-ene – det ble egentlig

mye bedre enn det vi skjønnte på den tida. Det var Frank Jaklin som skrudde og som eide Tempo. Fikk til veldig god lyd for oss.

– Og så hadde vi Bjørn Nilsen som hadde Jetsurfers – han er mer sånn country-fyr, egentlig, men han var veldig god kompis. Han gjorde ikke så mye som produsent, men han var jævla flink til å sette ned foten og si at: «Hei gutta, vi bruke take 3 altså, for der har dere energien» (på nordnorsk, forf.anm.). For folk som er uerfarne, som vi var, i studio, de konsentrerer seg ofte så mye om å få ting *helt* riktig at de spiller det ihjæl så det ikke er noe energi igjen. Det skal ikke være noen feil, men du må passe på å gi deg mens du fortsatt har energi. Så det var han veldig flink til, og så var det ett eller annet med de låtene vi hadde på den tida som var ganske greie å skru. For det vakke så jævla mye riff liksom, det var mye lyse melodier og sånne ting, så det var ikke sånn som det blei etter hvert, at en skulle skille ut forskjellige rytmegitarer og sånne ting. Så det var bare trommer, bass, vegg av gitarer, vokal og kor. Men jeg synes også at de Tempo-greiene låt veldig kult.

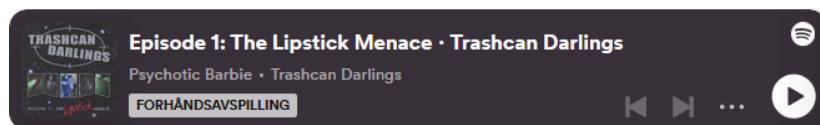
– *Det har jeg faktisk gjort også, hehe: Jeg har vært i et studio og spilt av «Chemical High», og sagt «sånn gitarlyd skal det være». Jeg hater sånn gitarlyd som for eksempel Honningbarna har, en mer skurrete, boksaktig greie.*

– Dem hører jeg så lite på, så..

– *Skal være fyldig, tung gitar. Og det er det jo her.*

– Ja, der var det i hvert fall det. Det ble verre etter hvert, da.

Episode 1: Lipstick Menace

– *Verre? Tenker du på Lipstick Menace nå, eller noe annet?*

– Ja, jeg synes vi har mye bedre lyd på alle EP-ene våre enn vi har på de to studioskivene. Litt av grunnen er nok kanskje at vi... Altså, vi gjorde alt sjøl med oppsparte midler. *Lipstick Menace* er jo gjort på forbrukslån. Så det var en veldig sånn feeling at taksameteret går, liksom. Og det var kanskje vanskelig nok når du dreiv og jobba med fire-fem låter til en EP, og når en da satt der med 15 låter til et album, blei det jævla mye å holde styr på. Så bytta vi jo studio. Vi hadde vel testa – vi gjorde en *Tribute to Hanoi Rocks* splitt-singel med Silver i det studioet der først. Gordon tror jeg studioet het. Tributen ble låtende veldig fint, da, men skiva blei ikke like bra, altså. Det var litt med det at vi var ikke erfarne nok, så hadde vi vel ikke noe... Petter Baarli, det står vel at han er produsent på plata, han var vel innom studio, men det blei ikke det samme som Bjørn Nilsen som på en måte hadde vært litt mer tilstedeværende når han var i studioet. Vi trengte nok litt mer veiledning enn Baarli trodde vi trengte.

– Men hva er grunnen til at du er hypp på å skrive om *Lipstick Menace* da, er det den du har sterkest nostalgisk forhold til?

– *Ja, det er det, for da var jeg jo 16 år. Ja hadde begynt å høre på punk, kanskje da jeg var 14, så det var tidlig i «karrieren» sånn sett, og så kom den ut. Jeg fikk mye via lillebroren til Frank Ole. Var ikke gammel nok til å se noen liveshow (latter). Da jeg ble 18 år, viste det seg jo at det var 20 på disse konsertene.*

– Nei, for jeg, jeg synes jo sjøl at jeg har et litt sånn elsk-hat-forhold til den skiva. Det første er litt dette med lyden og framførelsen, og det gjelder vel egentlig alt Trashcan Darlings gjorde, men det tror jeg gjelder alle band også, at du hører på: Noen ganger kan jeg bare slappe av og kose meg og høre på det og tenke at dette her er ganske bra, andre ganger hører jeg bare alt som er feil. Både med spilling og med miks og alt mulig. Jeg husker at det irriterte meg, og det sier jeg vel på DVD-en òg, men det irriterte meg også på den tida, at

hvis jeg satt på et utested og de spilte internasjonale artister, kanskje Turboneger, Gluecifer, Silver etter hvert – og så noe fra Trashcan Darlings innimellom, så låt produksjonen vår ganske ræva i forhold. Det låt som en demo. Mens *Ass Cobra*, Gluecifer, de greiene der, de fylte ut anleggene på en helt annen måte. Men det er klart, det har noe med budsjetter og erfaring å gjøre og de gutta var jo en del eldre enn oss og hadde mere penger og mere tid, og mer erfarne folk som jobba med dem. Men – for meg er *Lipstick Menace* ikke noen spesielt god skive, men det er en samling med masse låter. En del av de låtene skulle nok kanskje vært på – hvis det hadde vært en skive som het *Gore Gore Boys and Splatter Pussies* (og ikke «bare» en EP, forf.anm.). Men så hadde vi liksom tatt ut noen derfra, så hadde vi skrivi, så ting hadde forandra seg litt, så du hører ganske god forskjell på de tidlige låtene, som er for eksempel «Stupid Girl» og «So Whore», de som kunne sklidd rett inn på *Gore Gore Boys* eller *Holiday*. Altså, *Holiday in my Head* skulle aldri være en EP, det skulle være en dobbel A-side-singel med «Holiday» og «So Whore». De andre låtene som er der, er jo egentlig bare filler-B-side-låter. Strange synes vel kanskje ikke det da, men jeg synes det; i forhold til mye av det andre vi ga ut – «Satanic Rock» er litt morsom og sånn da, men... Vi spilte inn «So Whore», men vi glemte synkopen på refrenget på trommene, det var ingen som fikk med seg at dét ikke var spilt inn, så vi har en helt ferdig versjon av den låta med helt streite toner på refrenget – som egentlig er mye bedre enn den som er på *Lipstick Menace*, men vi kunne ikke bruke den på grunn av de trommene. Blei liksom «So Whore, So Whore, don don don» (synger). Sånn går det, og det gjør den ikke på den versjonen, der går den bare rett fram.

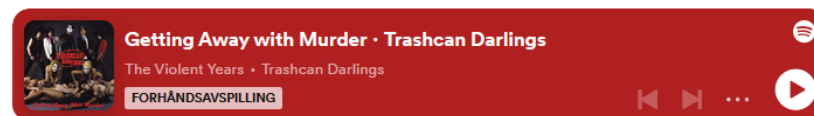
– Men jeg synes at det er veldig stor forskjell på de låtene og de seinere låtene, som da for min del er «You Just Wanna Sleep With Me». «Dehumanizer» som Strange kom med. Jeg synes det er for mye sprik i låtene på den plata (*Lipstick Menace*).

Også fra 2002-turneen og fra eastsiderecords.de. For en pose av Strange.

– Ja, jeg skjønner jo hva du mener med sprik.

– Så er det altfor mange låter. Men det var litt den greia: Vi skulle jo betale trykkinga av dette her sjøl, tenkte vi da vi gikk og spilte inn, så det var om å gjøre å få gitt ut så mange låter som mulig. Så synes vi kanskje at plate-messig gjorde vi det mye bedre med *Getting Away With Murder*. Det er mye hummer og kanari der òg, men det blir det jo når man har to låtskrivere som begge skal være litt sære på hver sin kant. Men der syns jeg at vi gjorde en god skive da, en god sammenhengende skive, den er ikke for lang, den er ikke for kort, den har en slags rød tråd. Det er ikke dermed sagt at jeg ikke digger førsteskiva, men jeg synes at det er en samling gode låter mer enn en god skive.

– *Jeg skjønner det, jeg skjønner hva du mener. Apropos det vi snakka om med albumet som format. Hva med selve navnet, konseptet. Volum 1, men det kom aldri noen volum 2! (latter)*

– Ja, altså, skiva skulle egentlig hete *Natural Born Lipstick Killers*. Som skulle henseile på *Natural Born Killers*-filmen, så er det «Lipstick Killers», som er New York Dolls, som er en greie de brukte mye. Så det syntes vi var jævla fett. Det var en av de få gangene som Danny Dee satte ned foten og nekta å være med, og jeg tror enda ikke jeg har fått – at han egentlig kom med noen grunn for hvorfor han ikke syntes det var kult, men han bare syntes ikke det var noe kult. Så tenkte vi at vi må vel bare respektere at han ikke synes at det er kult og finne på noe annet, da, og da blei det jo den Star Wars-greia isteden. *Episode One: The Lipstick Menace*, eller Phantom Menace liksom. Så det var vel egentlig hele greia med det. Synes fortsatt at *Natural Born Lipstick Killers* var en mye, mye kulere tittel.

– *Åssen skulle coveret på den vært, da? Skulle også forsidebildet spilt på Natural Born-filmen?*

– Vi kom vel ikke så langt, men det var snakk om å ha meg på coveret sånn at det skulle spille på *Natural Born Killers*, men jeg tror jeg var mere hypp på band-bilde, og mer *Lipstick Killers*, altså New York Dolls, enn filmen. Så konseptet til *Lipstick Menace* kom vel bare litt sånn fort og gærent til, tror jeg, og da blei frontcoveret litt sånn Star Wars med stjernehimel og sånn... Så husker jeg ikke åssen det matbildet (inni coveret, forf.anm.), om det kanskje kom fra *Piece of Mind*-skiva til Maiden eller ett eller annet. Jeg lurer på om det var Strange som hadde ideen til det da, og modellen syntes det var helt greit å være med på. Jeg husker at vi tok det hjemme hos onkelen til Danny Dee, så det var spisebordet hans som blei brukt (latter). Men det var moro, det. Og solo-bildene tok vi vel på kontoret på Elm Street veldig fort, tror jeg.

– *En som het Bjørnar Slensvik som tok dem.*

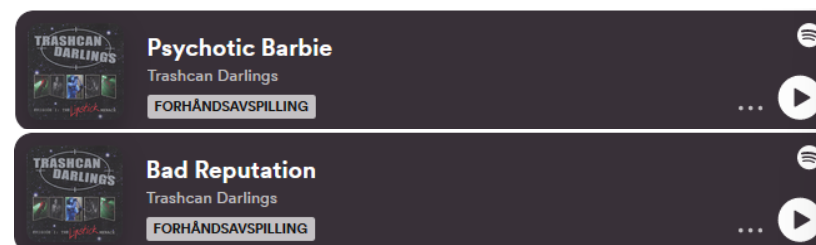
– Ja, det tror jeg var han ene bartenderen der.

– *Var det sånn: «Du! Kan du komme?» (latter)*

– Nei, han var sikkert fotograf for oss. Han var en hyggelig fyr, men jeg har ikke hatt så mye med ham å gjøre, de siste årene, siden Elm ble nedlagt eller noe sånt noe; jeg er ikke sikker på om han bor i byen lengre. Nå var det aldri jeg som jobba på Elm heller, det var Strange og Frankie.

Låt for låt

«Psychotic Barbie» og «Bad Reputation»

– *Skiva starter i hvert fall med «Psychotic Barbie» og «Bad Reputation». De er jo litt i samme gate... Den ene låta bruker «self-destructive» ordrett. At det er litt selvdestruktivt, bare kjøre på...*

– Alt var jo det. Absolutt alt med Trashcan Darlings var jo depressivt og selvdestruktivt, men det er jo sånn det blir når du dyrker GG. Allin, Wayne County, bruker masse narkotika. Det *må* bli sånn.

– Låtene er vel ikke så veldig i samme gate. «Psychotic Barbie», det er jo meg. Eller bandet, da. På en måte en tenkt band-låt, veldig fin som åpningslåt og funka bra. «Bad Reputation» handler om en stripper som jeg møtte i Stockholm i '96, da vi var og så Sex Pistols der. Så det er egentlig en helt annen story. Men det er klart, det

kommer jo med samme... Det er jo jeg som skriver det. Det er jo sånn jeg var på den tida.

– På de litt eldre konsertklippene, på DVD-en, virka det som det var litt mer sjokkrock i starten, med kutting og sånt, enn det kanskje var seinere?

– Ja, vi måtte gi oss med det etter hvert. Det var jo sånn. Innen vi begynte å turnere i Tyskland, var det nok et ganske annet band. Det var et ganske annet band på 90-tallet enn det det var på 2000-tallet.

– For å ta DVD-en, er jo «Bad Reputation» på den, allerede fra...

– Ja, det var første konserten det kanskje?

– Jeg så at den gikk mye fortere der. Så har jo den vært med i ganske mange år da, før den kom ut.

– Ja, men det er det som er, litt, med denne plata her, da. Vi hadde jo et helt live-sett og mer til som vi ikke hadde råd til å spille inn, ikke sant. Så får vi gått i studio og da spilte vi inn de låtene: «I Just Wanna Die», «I Was Right», «Electro Shock Rock» og «Angel Lost» til å begynne med. Også gjorde vi «Johnny is a Drag Queen», «Barbed Wire Boogie» og «She's a Fuck Around» var neste session. Så var det den Holiday-sessionen med de fem låtene der etterpå. Men det var litt sånn at da har vi så og så mange tusen kroner, nå har vi råd til å gi ut en singel: Da må vi spille inn «I Just Wanna Die», det er A-siden vi må gi ut først, liksom. Og «Bad Reputation» og sånn, blir jo liggende, da. Det er ikke noe A-side, det, når du har et band som har mange mye bedre låter. Kul låt altså, det er ikke dét, men du spiller ikke inn «No Feelings» heller hvis du har «Anarchy in the UK», liksom. (smålatte)

– For min del er det to låter som kicker skiva veldig bra i gang. Jeg synes det er veldig bra låter.

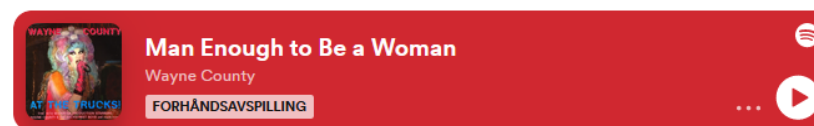
– Jeg tror «Psychotic Barbie» – når vi begynte å øve med Tony og Kenneth, Kelly, var det ganske mange øvinger som ikke blei noe av fordi noen ikke kom og sånne ting. Så jeg og Strange hadde ganske mange øvinger aleine. Lurer faktisk på om jeg skrev den introen, det som er gjort på synth, på «Psychotic Barbie», på en øving som det bare var meg og Strange på. Også gjorde jeg ferdig resten av låta hjemme. «Bad Reputation» må ha vært omtrent samtidig, tror jeg, men teksten ble jo da skrivi om etter den Stockholms-turen.

– «Legs like Betty Grable», da er vi også litt tilbake i tid på referansene?

– Ja, det er jo en popkulturell refereranse fordi det er en Wayne County-EP som heter *Betty Grable's Legs*. Det er der det kommer fra, egentlig.

– For jeg kan ingenting om Wayne County.

– Nei. Altså, det er punk rock, første transseksuelle artisten som var, som spiller mye på det også. Det er låter som «Man Enough to Be a Woman» og sånn. Wayne County kjørte også den strikkeluegreia som jeg rappa. (Se coveret til *Holiday in My Head*, forf.anm.) Det var vel Strange som var veldig inni det, og så ble det jeg som adopterte det litt etter hvert, fordi at jeg syns det var drifsett, så hadde en kjempesamling med Wayne County-skiver. Blei jo Jane County etter hvert.

– Var det du som spilte synth på introen?

– Det er programmert, tror jeg, men er jeg og Maria Maxwell som har gjort det. Det er jeg som har skrevet det, og så har vi bare ordna

det sammen. Det er kanskje ikke Maria Maxwell som står på skiva, men det er en god venninne av meg som har gjort mer eller mindre alle tekniske ting, introer og outroer.

– *Det er litt sånn drugs-referanser i teksten og med «living hit by hit» kanskje? I tillegg står det i bookleten at «I'm a self-destructive queenie», men han sier «junkie».*

– Ja, Strange syntes ikke det var noe kult med queenie så han sier junkie. Jeg nekta, så da ble det queenie i den trykte teksten. Vi krangla ganske mye om sånne ting, så da blei det sånn. (smålatte)

– *Dere to krangla, og Dan Dee hadde en veldig sjelden gang noe å...*

– Veldig sjelden. Det var ikke plass til at så mange andre kunne krangle når vi dreiv på.

Her velger jeg også å høre litt med den andre «krangleren», Tarjei:

– *Jeg har i hvert fall hørt ett tilfelle der du endra på den offisielle teksten. «Self-destructive junkie» i stedet for «queenie».*

– Nå vet jeg heller ikke hva du har blitt fortalt før, men Chris er artig sånn at han skriver tekster som det er helt umulig å synge. Særlig «Bad Reputation» har nok hatt en 25 forskjellige tekster. På den der, husker jeg riktig, den var ferdig rett før vi gikk i studio. Og bare litt basert på opprinnelig tekst. Så har man bytta om. Å synge «crawling over to my table with legs just like Betty Grable»: Det er så mye ord som skal ut. Samtidig som man skal forsøke å ha litt attitude. Og jeg tror kanskje det var queenie, og så ble det junkie, og så hadde jeg glemt det, og så var det ingen som merka det. (Nå var dette riktignok på sangen «Psychotic Barbie», men poenget med tekstendringer står likevel, forf.anm.)

– *Ja, det er noen passasjer her hvor det er mye ord.*

– «Put on your lipstick and dance for me, like the pin-up girls in late-night TV. I'm in desperate need of entertainment, girl». Du skal ha tunga med deg. «Crawling over to my table with legs just like

Betty Grable». Det er ikke «ooh ooh yeah yeah», liksom. Det kommer senere. (I refrenget, forf.anm.) Særlig den der, husker jeg, den var det mye fram og tilbake med. Men det ble jo fett, da.

Tilbake til Chris:

– *De fleste låtene har jo mye lead-gitar, det er jo selvfølgelig fordi du kan spille (latte).*

– Jaaa, eller det var vel egentlig bare: Vi så på oss sjøl som et rock'n'roll-band. Strange har kanskje alltid vært litt mer punke-punk-interessert enn meg, da. Jeg syns det var kult med Ramones, litt sånn pop-punk band og selvfølgelig de punk-rock-banda Sex Pistols, Buzzcocks, Dead Boys og de greiene der. Når jeg gikk i åttende klasse, syntes jeg det var litt moro med punke-punk-band, jeg òg, så jeg har jo en del skiver med det, men det mista jeg interessen for ganske fort. Så glamour punk, det var: glam-rock image, punk-rock attitude og rock'n'roll-musikk. Vi var vel egentlig alle sammen litt pissed når vi blei lempa inn sammen med punk-rockband, for vi var ikke så endimensjonale som mye av de punk-rockbanda folk skal ha oss til å være.

– *Da jeg begynte å høre på punk, var det Ramones og videre til Screeching Weasel. Og de hadde mye oh-whoah-oh-oh, oh yeah (eksempelet er tatt fra «Gotta Girlfriend», forf.anm.) Så husker jeg broren til Frank Ole sa at «det har Trashcan Darlings også!» (nynner «oh oh, oh yeah» fra «Bad Reputation»)*

– Jeg og Strange hadde en fantastisk platesamling allerede da vi ble kjent, så han hadde jo ting som Hollywood Brats og masse med New York Dolls som jeg ikke hadde. Men de greiene vi kanskje var mest inspirert av, var jo den Hollywood-klanen som kom, etter at de hadde slutta å få platekontrakter, med sånn musikk. Som var sånn som oss. De var kanskje litt mere enspora musikalsk, at de var litt mer Ramones med Mikke Mus-vokal, som vi hadde noe av, men litt mer endimensjonal musikk og veldig hypa opp image. Du hadde

sånn som Queeny Blast Pop, Heart Throb Mob, Glamour Punks, ting som du aldri har hørt om, liksom – som vi var kjempeinspirerte av. Fikk tilsendt kassett-demoer og sånn, det var tape-trading, ikke sant, som var dritfett. Vi var jo også store fan av Hanoi Rocks og sånn, så vi syntes det var kult å ha litt flere lag i musikken. Samtidig hadde vi ikke noe behov for at hele bandet skulle ha sånne strømpebukser og se *sånn* ut, vi hadde vår egen greie.

«Depressed»

– *Depressed* er den som følger rett etterpå, da er vi helt ned. I hvert fall på temaet. Går kanskje litt saktere også.

– Ja, litt kanskje. Men jeg er veldig, veldig stolt av den låta. Det er en av de få låtene jeg har gjort som jeg ikke tror at noen andre har brukt form-sekvensen på. Det er ganske uvanlig, hele verset er en ganske uvanlig form-sekvens (nynner). Jeg tror det A, Ciss, A, B, D, Fiss, A eller noe sånt. Altså, jeg husker jo ikke hvor gammel jeg var da jeg skreiv dette her, men det er jo litt sånn teenage frustration og teenage angst i hele greia generelt – som selvfølgelig ble en del forsterka av at vi tok masse drugs hele tiden. Det er en litt mer *sånn* låt, da. «Bad Reputation» ble jo etter hvert en låt om hun dama fra Stockholm, og «Psychotic Barbie» var mer en tøffe-seg-låt for hele bandet. Jeg vet ikke om den («Depressed») er så nedpå i tempo; nedpå stemningsmessig er den jo sikkert. Den usikkerheten: «will you ever really love me in the USA»: Er det noe point i det vi driver med eller skal vi bare ta livet av oss nå, liksom? Også er pre-chorusene ganske, hva skal jeg si, avslørende: «All those beautiful songs now, haven't slept for way too long now. Broken promises is

all I get, all I ever get is depressed». Er jo våken dag ut og dag inn, da, ikke sant.

– *Når du sier «ever really loved me in the USA», tenker du på å få fans i USA?*

– Tenkte ikke på det når jeg skreiv det, men det er jo ganske obvious for meg etterpå at det er det. Det jeg *egentlig* tenkte på da, det var jo sikkert en eller annen dame, for det var jo som regel bare det. Det er ikke så lett å trekke damer heller, når man er høy som et hus hele tiden (latter) og ikke har penger. (latter) Men jeg er veldig stolt av den låta – spesielt den chord-sammensetninga synes jeg er veldig kul, og hvordan jeg klarte å... Altså det er Ciss og B, og med melodien som jeg har fått oppå høres det helt naturlig ut, og det skal *egentlig* ikke funke.

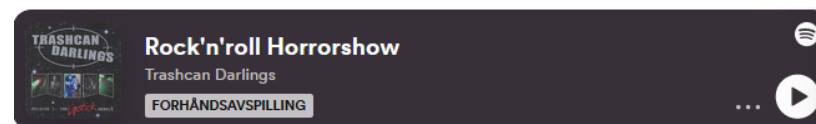
– *Du spiller licks under pre-choruset, som jeg la merke til.*

– Ja, gjorde mye sånn. D-riffet mitt som Skinny pleide å kalle det. Det er bare plukking på D og H-strengen, det er bare sånn (nynner). Tror det er en A som jeg spiller hele veien.

– *Det er sånn som jeg føler kan oppstå på en øving, at man bestemmer seg for å bare plukker litt.*

– Jeg gjorde jo mye sånn – at jeg skreiv låter – noen ganger var det jo helt ferdig hjemme, men ofte var det sånn at jeg tok meg friheten til å ikke ha gjort ferdig mine ting, sånn at trommer og bass og andregitaren og vokalen – alt sånt var ferdig, også stod jeg bare og tulla med mine ting på øvingene. Men veldig mye av det der var litt selvsagt òg, at du trenger at man åpner låta litt mer på pre-choruset og da, da må det være noe sånt.

«Rock 'n' Roll Horrorshow»

Fra showet i Oslo som er grunnplanke for Ten Years of Trash-DVDen.

– *Rock 'n' Roll Horrorshow er med på DVDen, dere likte kanskje å spille den live?*

– Det er en låt fra Møykjerring, det første bandet mitt. Så den hadde egentlig norsk tekst og en helt annen tittel, men hele resten av låta er helt lik. Så det var bare en låt jeg syntes var for bra til at det aldri skulle bli noe av den. Møykjerring ga ikke ut noen ting, så den bare lå der. Så tenkte jeg: faen, så gøy det hadde vært å gjøre det her litt ordentlig. Jeg tror det finnes en demoversjon av den i original, det gjør det, i originalversjonen, men det var ikke noe mer enn det, og det bandet ga ikke ut noe, så jeg bare skreiv ny tekst på den.

– *Det er vel dere som er rock'n'roll horror-showet.*

– Ja, det er litt sånn «Psychotic Barbie»-tekst igjen, en bandet-tekst.

– *Mange bra låter som handler om at bandet spiller* (latter – og for å ta et eksempel åpner *Kill 'em All* med «Hit the Lights», og i den sjangeren har man i hvert fall aldri sett seg tilbake, forf.anm.)

– Vi hadde vel en greie med Scum Club-gutta og – det var kanskje ikke Pain Solution, men det var noen folk som dreiv med et showopplegg i Oslo på den tida – det kan hende det var Pain Solution, eller så var det noen andre – så var vel egentlig tanken å lage et sånt show, med vi som skulle være rock'n'roll-horrorshow. Det er sånn du sitter og prater om når du drikker, og så blir det aldri noe av, men vi skulle spille, også skulle de kjøre showet sitt med et eget soundtrack. Så lagde jeg den låta som skulle være tittellåta til det, da, men det blei aldri noe av.

– *Det er her de kommer inn, Silver-folka på koring. Additional backing vocals Bee Buzter, Blanco Summer og Peady Pedal. De er jo på forskjellige låter på skiva.*

– Ja det var vel en feeling: Vi hadde jo drivi på en stund, vi hadde jo litt sånn navn, og vi hadde allerede vært på et par europaturneer. Så det var jo sånn at man var hypp på å ha med kompiser, bare få med dem på skiva. Silver var ikke noe svære på den tida her, de var kjempfans av Trashcan og kjempesupportere og spilte support for oss mange ganger. De fortsatte å være det også, de fikk jo ordentlige dealer og jobba med ganske bra management. Men fortsatte å være supportere. Og senest nå i sommer var Emil, trommisen fra Silver, bare tilfeldig innom og så det nye bandet mitt Suicide Bombers da vi spilte i Moss, der han bor nå. Det var jo veldig kult, nå har jeg ikke sett han på mange år, men måtte komme og se når jeg var i byen. Vi korer jo på skiva dems òg. Det var bare en vennetjeneste.

– *I teksten er det «crime, criminal»... «It's a worldwide media crime», «Surface of the criminal brain».*

– Men det er vel «high tension just won't fade, done with a mirror and a razorblade» som er den store linja der. Det er jo speed-referanse nummer én, og så er den litt kul fordi *Done With Mirrors* er en Aerosmith-skive.

– *Ja. «Speedball baby is a household name»...*

- Men denne sangen er også ganske ned i tempo igjen.
- Jaja, den er jo den er den første som er *ordentlig* nedpå. Men det er også fordi du skal få fram... Mye av låta er bare bass og trommer. Hvis vi skal få det til å groove ordentlig uten å ha Motörhead-lyd på bassen, kan du ikke spille for fort.
- (småatter) *Jeg skjønner. Så er det et ganske langt lead-parti på denne.*
- Men det er helt likt dét det var på den låta jeg hadde da jeg var 12 år gammel, as. Det partiet er helt likt.
- *Sikkert digg når du spiller live òg, når du spiller et helt sett, at det kommer der, at du kan puste litt ut, eller. (småatter) Jeg har aldri turnert, så jeg vet ikke.*
- At Strange kan slappe av litt? Ja, sikkert. Det meste går jo ganske greit etter hvert. Jeg husker vi pleide å ha sånn greie at de tre første konsertene var ganske tunge. Etter det hadde det satt seg. Det som var moro med å være på turné, er at du blir bedre og bedre på alt som skjer på scenen og så blir du dårligere og dårligere menneske. Du har de samme samtalene hver dag med de samme folka i en annen by og de heter noe annet. Akkurat det samme, og du blir kjempeflink på det. Den mest surrealistiske opplevelsen jeg noen gang har hatt, var på slutten av en tre-fire-ukers turné i Tyskland. Vi skulle spille i Leipzig på en ganske stor, tok par tusen folk eller noe sånn, et ganske stort sted da. Så var det en venninne av meg fra videregående som tilfeldigvis studerte der, og kom på konserten. Fordi hun visste når vi kom, kom hun på soundchecken, og jeg *klarte* ikke å snakke med henne. Jeg *klarte* ikke å lande eller connecte noe i det hele tatt, ha noen vanlig samtale, for jeg hadde bare drivi med de dere tullesamtalene hele tida i en måned: Sånn «Yeyeye, ye you know» (latter). Så jeg måtte bare unnskyldte meg og gå inn. (kontinuerlig latter)
- *Og etter det skreiv du «Stupid Girl». (latter) Neida, jeg bare kødde.*

«Stupid Girl»

- Nei, «Stupid Girl» er veldig tidlig, det er en av de absolutt tidligste låtene. Den tror jeg kanskje jeg skreiv før «I Just Wanna Die» og alt mulig. Det er vel bare en låt om en dame jeg gikk på ungdomsskolen eller videregående sammen med, som jeg var forelska i og som ikke likte meg. Måtte breske meg litt, da vettu.
- *Det høres jo litt ut som om det er sunget om en spesiell person.*
- Ja, det er jo det.
- *Men det er den første – hvis du bare ser litt bort fra «Far From Me» i den sammenhengen – i en liten serie med låter der som handler om damer. Så, litt mer heteroseksuelt enn de transe-greiene (latter).*
- Nja, vi var jo hetero.
- *Det er vel den låta her som er aller mest Ramones, da, eller snarere de som tok tradisjonen videre fra Ramones, som Screeching Weasel, som dette her passer godt med. Men du hørte kanskje ikke på det?*
- Strange hørte litt på sånt, jeg fulgte ikke så nøye med på det, men Queeny Blast Pop har jo akkurat de samme greiene.
- *Jeg hørte også at (den tidligere utgitte Trashcan-låta, forf.anm.) «Running Out of Time» kan jeg tenke meg er laget ganske likt som «Stupid Girl». De syntes jeg ligna på hverandre i hva de virket å være inspirert av.*
- «Stupid Girl» er nok en tidligere låt, den er jo mer en superkjapp surfe-punklåt, sånn Ramones-greie, mens «Running Out of Time» er en moll-låt. Så det ser jeg mer på som en mettal-låt, på en måte. Det er jo vi som spiller, men jeg får litt mer Ramones av «Stupid Girl» og mer Judas Priest av «Running Out of Time».

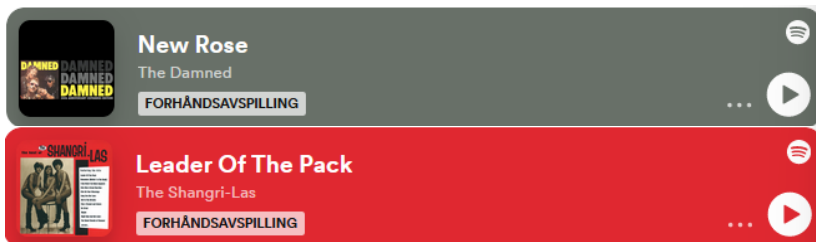

Tarjei:

– «Stupid Girl» var med på den første singelen. Til og med med cover og alt, alt var klart. Og så hadde vi vel ikke råd, så den ble aldri trykt opp. Det var «Stupid Girl» med «Johnny is a Drag Queen» på B-sida, mener jeg å huske, som skulle vært først.

– *Som da ble «Johnny»?*

– Det ble ikke noe i det hele tatt. Året etter slapp vi «I Just Wanna Die (On a Chemical High)» i stedet. Og så ble «Stupid Girl» da spilt inn på nytt. Og den (forrige versjonen) var jo en annen lineup òg. Så den ble spilt inn på nytt med oss, på den plata. Så er det en liten intro av Tommy Akerholdt. «Is he really going out with her?» som er rappa av The Damned: «Is she really going out with him?». Den aller første britiske punksingelen.

Chris:

– Det er opprinnelig fra «Leader of the Pack» med Shangri-Las, som Twisted Sister gjorde cover på. Prøvde egentlig å få Thomas Seltzer til å si det, men han ville ikke, ville ikke være med på plata. (latter) Syntes ikke vi var noe kule.

– *Nei, nettopp! (latter) For jeg husker det var snakk om Thomas Seltzer der. Hvorfor skulle akkurat han si det?*

– Jeg tror vi bare var hypp på å få med forskjellige folk. Jeg husker ikke hvorfor vi tenkte på ham. Nei, jeg veit da faen. Kjente'n jo litt, men ikke noe særlig bedre enn jeg gjør i dag, egentlig.

– *Jeg har en «attest» fra noen andre – jeg husker jeg viste bandet til forskjellige folk på den tida, og ei syntes at når Strange begynner å synge «velvet and lace», var det ganske sexy. Det traff litt, hilsen en venn (latter). Et annet eksempel på det seinere, det er neste låt faktisk, hvis vi hopper til «You Just Wanna Sleep With Me», er det partiet med «bend over, let me drive». (latter)*

– Det er det Strange som kom på sjøl, faktisk. Resten er det jeg som har skrivi, men de mellomlinjene på refrenget, «Bend over, baby, I'll drive», eller hva han sier.

Tarjei får kommentere dette videre:

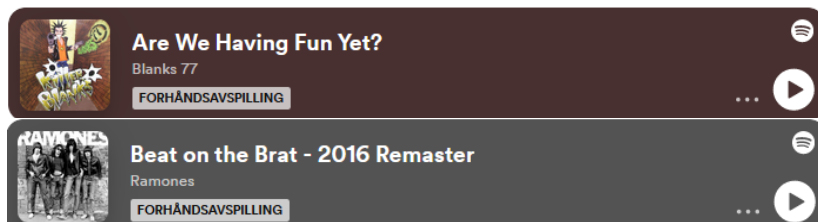
– *Det skal liksom være «velvet and lace», og så er det mer økseslag-delivery, «ve-ha-haze». Så det var et par sånne.*

– Det er aggressivt. Jeg synes liksom det er det som gjør at Trashcan er ikke noe glam-band. Du kan ikke sammenligne oss med 80-talls-glam. Men samtidig er det ikke punk... Det er ikke NOFX heller, liksom. Så vi havna mellom noen stoler og ett eller annet, men det funka. Jeg synes vi hadde en egen stil, som traff veldig i byen her på den tida der. Og så var det ikke for massene, det ble for de få. Men det er kult, sånn i ettertid.

– *Det skal sies om vokalen at jeg har ikke hørt så mange andre band, eller andre vokalister, som ligner (Mens jeg transkriberte dette hørte jeg også litt på Blanks 77, som har en litt liknende vokalist, men som riktignok roper mer enn å synge. Det er likevel verdt å ta med ei av deres låter som jeg synes hadde passet godt i Trashcan Darlings-låt, grunnet refrenget med den litt melankolske leaden under. Se Spotify-lenke på neste side, forf.anm.)*

– Vi fleipa med at vokalen var som Eric Cartman, hvis du husker den (latter). Det skukke være pent, liksom. Men det funka, det var

døds kult – litt digg å slippe å synge sånn hele tiden nå, da. Men vi gjorde en kunst ut av det, holdt jeg på å si.

– Jeg skjønner hva du mener, sangstilen er litt bratty. Men Cartman?

– Jaja, ekstremt tett i nesa og... Men det skaper en attitude, det òg. Litt sånn «Beat on the Brat», det er sånne brat-greier, snøringer som slåss. Og så synes jeg ikke det er noen andre band som har det... Jeg synes Trashcan er helt totalt uten oppskrift, det er ikke sånn at her har du mel og egg og her får du brød, liksom. Det ble til underveis. Chris og meg pleide alltid å si i intervjuer at før vi starta, satt vi et år og drakk oss dritings og prata om hva vi ville. Og det er mye sant i det. Men vi visste jo ikke da hva det var. Jeg tror, helt opprinnelig, hadde vi tenkt å bli Aerosmith, liksom. At det skulle være stort og massivt – og så fant vi ut med en gang at er det noe vi *ikke* blir, er det Aerosmith. Og så dreiv vi og spilte GG Allin-coverlåter og var helt ville en periode, og så er *det* begrensende òg. Hvis målet er å være drittsekk – det er veldig lett, selvfølgelig – men da kunne vi være larger than life. Og det synes jeg vi etter hvert fikk til, på et gateplan. På den skiva (*Lipstick Menace*), men jeg synes også *Gore Gore Boys* la veldig opp til det. Med «Electro Shock Rock», og det er noen brutale tekster der. Mens på *Getting Away With Murder*, som også er en veldig flott plate, da hadde det på en måte blitt – kanskje det da hadde blitt en oppskrift. Da hadde vi funnet Trashcan, kanskje det var det som var mission accomplished. Mens

på *Episode 1* er det bare: Da tar vi øksa, vi skal gjennom den veggen, så ser vi hva som skjer. (humring) Mulig. Det er 22 år siden. Husker ikke!

– Så alt du har sagt i intervjuet har bare vært gjetting – husker ingenting. (latter)

– Ett og annet husker jeg.

Målet er at Tarjei skal huske ganske mye om neste låt, for det er den første av flere på skiva som kun han har skrevet. Derfor er det han som uttaler seg om:

«Far From Me»

– Det er flott låt, den òg. Det var jo litt sånn klassisk miste-dama-låt. At jeg så det komme, og jeg fikk rett: det gikk til hælvet. Er ikke så mye å *si* om den låta, den beskriver det veldig fint. Og man tar vel litt ansvaret for det selv òg. «I told you to leave me and leave me fast. Maybe I could get some peace at last». Og sånn ble det jo. Det er fin låt. Den ble også med oss lenge etterpå.

– Men det er «Far from me»... det er vel ikke «girl you're so far from me»?

– Nei, det er «now», og så synger jeg vel også «lord, you're so far from me». Og det er ikke fordi jeg tilber, men det er fordi jeg hadde forelsket meg litt i den «Into My Arms»-låta til Nick Cave and the Bad Seeds. Hvor han også synger «lord», noe sånt som jeg bare lånte litt. «Into my arms, oh lord, into my arms». «Far from me, lord, you're so far from me». Jeg tror det var så enkelt som det.

– Hvis det hadde vært lord-lord, så hadde det jo...

– Det passer, det også!

– «*It's been a hard road to walk from the start, but there's always been a glimpse of you in my heart*».

– Jeg veit det. Jeg tenkte det den gangen òg, at det her kan jo ses på to måter. Så begynte det nok som en kjærlighetsballade, eller tapt kjærlighet. Men den er kul, den «lord»-greia òg.

– *Det passer også litt til «grubleren Strange? Gentle».*

– Absolutt. Hvor veldig mye «lord» det finnes in my heart, det skal jeg ikke si noe om. Men som en tekstidé er jeg veldig fornøyd med den, at den kan tolkes sånn. Og den kjærlighetsbiten er ikke så lett å tolke inn i den setningen der.

– *Det er jo andre sanger her om ekser også... (latter)*

– Chris er litt mer direkte, kanskje. «So Whore» og sånn. (latter) Vet ikke om den hadde tålt 2023-briller. Jeg liker jo veldig det der at når det skal være punk, og skal det være lov å snakke – du skal selvfølgelig ikke trakassere, og det gjør han på ingen måte – men at det er lov å få ut frustrasjonen gjennom musikk, det synes jeg er viktig. Og det synes jeg Trashcan gjør til gagns. Det er veldig gatenært. Det er basert på det livet vi hadde da, alt sammen. «Far From Me» også. Det er mulig jeg flørta litt med de Silver-greiene. Jeg husker ikke.

– *Jeg tror ikke jeg kommer til å gå så grundig til verks at jeg spør Silver-gutta hva de tenkte eller hvordan de har tolket låta.*

– De var jo relativt ferske da. De varma jo opp for oss på Rock-in. (27. desember 2000, forf.anm.) Og man så med en gang at dette er et knallband, det er den siste gangen de spiller support for noen. Fikk vi helt rett i, de blei kjempesvære. Så det var veldig kult at de ville være med på det. For når den plata her hadde kommet, hadde de spilt på Øya og sånn, de var i ferd med å bli the next big thing. For ikke å snakke om åssen det er nå. Nå spiller hver av de i – hvis du har de største norske banda, er en av de med. (Ivar Nikolaisen i

GBZ og Kvelertak, Emil Nikolaisen i Sereena-Maneesh, Peter Larsson i Oslo Ess, Tommy Akerholdt i Turboneger – bare for å nevne noen av bandene, forf.anm.) Veldig kult. Men kunne se det nesten allerede da, at dette her er bra folk.

Chris kommer inn på kjente rockeduoen i sin behandling av låta.

– «Far From Me» veit jeg egentlig ikke om jeg har så mye å si om, altså det er på en måte Tarjei sin låt, Strange sin låt, jeg tror jeg har gjort melodiriffene, litt sånn småting.

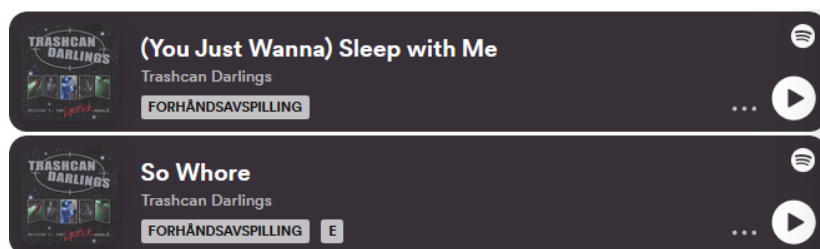
– *Det han sier er vel «far from me, lord you're so far from me»?*

– Jeg har aldri vært så fan av den (latter). Jeg tror ikke det er det han tenker på, altså, men, det er nok ikke kristendom, men jeg har alltid fått litt frysninger på akkurat den linja, jeg tror jeg har sagt det til ham òg. Det er en helt kul låt altså, men jeg synes jo kanskje at vi har ... Det er en kul låt, men det er akkurat den linja der som er lett å misforstå, da. *Jeg er jo Antikrist.*

– *Det er jo «It's been a hard road to walk from the start, but there's always been a glimpse of you in my heart», «of you», «lord». Det høres ut som et sammenhengende...*

– Jeg har aldri opplevd ham som kristen, altså. Pleide jo å være, vi hadde jo sånn der, du veit når band har sånn... Aerosmith har The Toxic Twins, ikke sant, det er liksom Steven Tyler og Joe Perry, og så har du Muddy Twins som er Andy McCoy og Michael Monroe. Så han (Strange? Gentle, forf.anm.) var jo Demon Whore og jeg var jo Space Antichrist (latter). Og det synes jeg kanskje naila oss ganske bra, Demon Whore passa jo bra til hans svarthvitt-image – og jeg var jo Space.

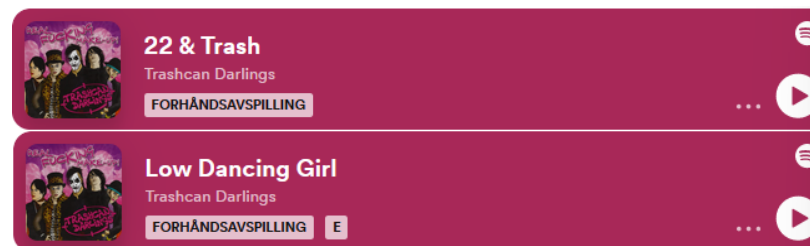
«(You Just Wanna) Sleep With Me» og «So Whore»

– Jeg satt meg ned med teksten igjen her også. For det første er det jo sånn at fortelleren blir med på det. Teksten er litt sånn at «du er jo ikke så veldig interessert i meg som person», men etter å ha sunget litt om det, er det «jaja, ok, greit da, la oss kjøre på!»

– Det som jeg synes er gøy med den, det var jo det: Jeg våkna opp på nyttårsaften i år 2000 innpå et mørkt rom på et nachspiel etter en blackout, med en dame på fanget som jeg dreiv og styra med. Jeg huska ingenting, jeg visste ikke hvem hun var, jeg visste ikke hvor jeg var, visste ikke noe, jeg hadde drikk masse absint og dratt på noe helt jævlig. Også driver hun sånn «Du vil bare ligge med meg, du!» Jeg kom plutselig til meg sjøl, så jeg huska ikke hva jeg hadde sagt eller gjort eller noe som helst, og alt blei jo bare surr. Men etterpå tenkte jeg at det der kan man si hvis man er dame, du vet? Da er det sånn: Nesten uansett hvem du er, er dét innafor å si, men hvis du er meg eller Strange? Gentle kan du ikke si det, så derfor skriver jeg en låt som er sånn. Sånn at det høres ut som at det er vi som sier det. Det var jo noen unge jenter som gikk på den, som trodde at vi var folk som bare var opptatt av kjærlighet og følelser og sånt, og så er det egentlig bare snudd. Så det var greia. Vi fikk noen jævla kule scene-introer ut av den når jeg skulle introdusere den i Tyskland, husker jeg. Det var en kul låt, den er skrevet

samtidig som «22 & Trash» som vi ikke ga ut før samleskiva. De er ganske like også, låtstrukturmessig.

– Når jeg satte meg ned med teksten, tenkte jeg at: «The little things that you say, I bet you say that to alle the... girls», kunne det vært hvis en dame hadde sunget den.

– Jajaja, det er bare snudd. Det er akkurat det som hun og mange andre damer dreiv med. Og vi ville bare ligge med dem, vi var ikke interessert i mer.

– Så er det jo «So Whore», enda mer damer...

– Ja den er kul, den synes jeg er veldig kul. Den var jo, vi var inne på *Holiday*-saken i stad – etter *Gore Gore Boys* var jo *Holiday* og «So Whore» de neste naturlige A-sidene. Det var liksom «Johnny», «Holiday» og «So Whore». Der prøvde jeg vel å skrive en låt, jeg tenkte at det hadde vært gøy å sette sammen «I Just Wanna Die» og «Electro Shock Rock», der vi hadde en låt som var som «I Just Wanna Die», Ramones-messig på verset, og hadde et refreng som «Elektro Shock Rock», mer punch. Det er det jeg gjorde på den musikalsk, og så skrev jeg teksten om en dame jeg jobba sammen med. Den synes jeg er dritkul fortsatt.

– Hva slags jobb var det?

– Det var jo (latter)... Nei, det vil jeg ikke ha i boka di! (latter)

– For det kunne også vært den samme dama som på andre låter...

– Neida, det er masse forskjellige damer, skjønner du. Dette er skrevet over lang tid. Begynte vel å skrive de Trashcan-låtene i '93, tror jeg. De to første jeg skreiv var «Angel Lost» og «Low Dancing Girl», begge to er gitt ut. Og det tror jeg faktisk var i '93.

– *Det er kult med prechorus og et veldig distinkt refreng, der sangtittelen gjentas og det setter seg godt.*

– Ja, det var liksom tanken, at det skulle være et «Elektro Shock Rock»-roping, hvor en skulle gjenta det. (synger «So Whore», synger «Elektro Shock Rock»). Det var tanken at vi gjentar det som et mantra om og om igjen, for det var jo meninga at hun skulle synes det var kjipt å høre det.

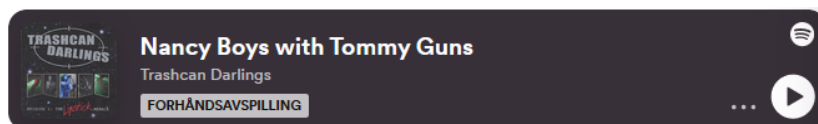
– *Tror du hun gjorde det, da?*

– Sikkert. Det er det som er så fett med å være låtskriver, vettu, at du kan jo ikke tape. Fordi hvis du kommer i en situasjon som er døv og du klarer å snu det til en låt som du kan tjene penger på, år ut og år inn, som jeg gjorde på den, så vant du uansett. I hvert fall synes jeg det er greit å trøste seg med sånt når det ikke går som jeg hadde tenkt.

– *I det første verset er det «Her games and everything she said nearly got me dead». Andre vers slutter med «You gotta be careful with those skills or it's bound to get you killed». Det blir også snudd litt, da.*

– Jaja. Det var sånn det var liksom, det ække noe, jeg vetta faen, men det er sånn dere, hva skal du si, en hard tid, liksom. Det var mye mørke overalt.

«Nancy Boys With Tommy Guns»

– Den er jeg veldig, veldig, veldig stolt av. Jeg hørte på skiva på veien ned hit i dag. Det som er pointet med «Nancy Boys and Tommy Guns», og det hører man kanskje ikke før jeg sier det, men det er å ha så mange forskjellige partier etter hverandre – uten at du merker at det er det jeg har gjort. Og fra det første vokalpartiet og til refrenget er ferdig, er det fem forskjellige partier. Istedenfor vers, pre-chorus og refreng, er det fem distinkt forskjellige partier, men de passer så godt i hverandre at du legger egentlig ikke merke til det.

– *Ja, når jeg bare ser teksten nå, ser jeg det godt. Begynner med et riff som for meg er veldig Backstreet Girls-aktig (nynner). Så kommer den, og så «Hey» (nynner, Chris synger og nynner refreng)*

– Det er en låt jeg kunne tenke meg å spille inn på nytt, og få ordentlig produksjon på, for den synes jeg er veldig, veldig bra. Tittelen er selvfølgelig rappa fra The Cramps' «Bikini Girls With Machine Guns». Men så syns jeg det var mye kulere med nancy boys, som var det folk så på oss som, og «with tommyguns», så har du også to forskjellige navn i tittelen også. Så jeg synes det er en bedre tittel enn Cramps' «Bikini Girls With Machine Guns». Og jeg prøvde bevisst på akkurat det jeg har gjort, og det var å få fem partier etter hverandre. Uten at man skulle merke det.

– Den låta som var inspirasjonen, faktisk, sånn helt urelatert, det er «Armageddon It» med Def Leppard. Den gjør akkurat det samme, og jeg er ikke noen stor Def Leppard-fan, men når jeg skjønnte den

låta etter hvert, ble jeg imponert over hvor mye de hadde klart å surre inn der før refrenget, uten at det på en måte forstyrta. For hvis du hører på progband og sånn, så er jo poenget at det bare er mas, at det høres ut som noen sklir ned trappeoppgangen på et akebrett og så krasjer man i veggen, så er neste parti at en skal klatre oppover veggen. Alt er så forskjellig. Her sklir det så pent i hverandre.

– *Ja, jeg skjønner det. Men det er jo ikke så mye taktskifter på denne skiva. Vet ikke om det er et eneste (latter). Kanskje noen jeg har oversett, da.*

– Nei, vi hadde aldri noen andre taktskifter enn halvtakt eller heltakt.

– *Jeg skulle også si at dere har en bedre tittel enn «... Machine Guns» fordi stavelsene passer sammen. I tillegg er tommyguns noe veldig visuelt fordi det er...*

– ...gangster nummer én, liksom. Også har du Nancy og Tommy. Så er det Pretty Boy Floyd, det Hollywood-bandet; på første singelen deres «Rock and Roll (Is Gonna Set the Night on Fire)», så stod de og skøyt «rock'n'roll» med tommyguns i veggen. Og den New York Dolls-filmen som heter *Lipstick Killers*, som var det som egentlig var tittelen (på *Lipstick Menace*-albumet), er en film de hadde lagd som de brukte på introen på en konsert, tror jeg, hvor de har kledd seg opp som gammeldagse gangstere. Så har de tatt gangsternavn og sånn, smører seg inn med lebestift og har tommyguns. Ganske kul greie. Også dette er en bandtekst, litt kjekkaseri.

– *Og litt tilbake til det tvetydige seksuelle uttrykket, eller hva man skal si. Og det gjør det til et glamband når du ikke ser bandet også. At det er litt gjennomført da. Det som jeg synes var litt morsomt var (hehe) linja «nothing can drag me down» – og litt seinere på skiva kommer linja «You're dragging me down» (latter). Det er en annen fyr som synger det, riktignok... (gjesteartisten på «Drag Me Down», som vi kommer tilbake til, forf.anm.)*

– Det kuleste der er «I just want you to know we can sleep together» (latter), sånn veldig praktisk informasjon.

– *Ja (latter). Det høres litt ut som Strange sier «can't sleep together» på den siste der, men ja, enig med deg, veldig saklig.*

– Jeg tror ikke det er «can't». «I just want you to know we can sleep together». Jeg hørte bare kjapt på den på vei ned nå – det er ikke så lenge siden jeg har hørt på Traschan som det pleier å være, fordi jeg og Strange dreiv og hørte for å få samla inn den samleskiva. Men det er jo en stund siden allikevel liksom.

– *Men noe annet du skal ha: Jeg synes du er god til å rime, det kommer ikke noe nødrim her.*

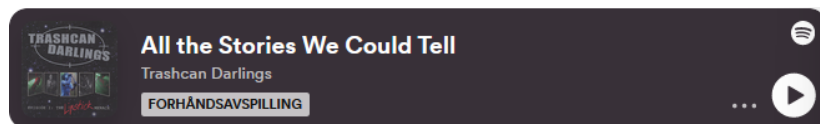
– Kan jo alfabetet etter hvert, da...

– *Det jeg mente var at mange andre skriver litt mer banalt, kanskje.*

– Nja. Jeg veit ikke, jeg tenker, og det tror jeg Strange også tenker, at det er litt både-og med mye av Trashcan-tekstene. For jeg synes at det er enkelte ting som er helt geniale. Det er ikke sikkert at andre er enige i de samme linjene der, men som catcher et eller annet for meg som *vardet* bandet. Og så er det andre ting som jeg tenker: «eh, det kunne vi kanskje jobba litt med». Spesielt på tekstene. Men for meg er det litt sånn at jeg skreiv jo bare ferdig tekstene og ga det til ham, ikke sant? Og da var jeg vilt opptatt med å spille på G- og H-strengen. Så det var liksom bare om å gjøre å få det ferdig og sende det videre. Merker jo nå, som jeg har et band som jeg synger i sjøl, kjenner jeg mye mer på det når jeg står på de tidlige øvingene: Er dette noe som plager meg å synge? Etter hvert setter det seg jo uansett, men til å begynne med kjenner jeg: «ahh, dette gidder jeg ikke å stå og synge for folk, her må jeg jobbe litt mer». Men det er ikke samme måten å være gitarist og bare sende det videre, as.

«All the Stories We Could Tell»

– OK, Tarjei, på *Lipstick Menace* er det ofte enten deg eller Chris som er kreditert, bortsett fra «All the Stories». Der er det begge pluss Dan Dee som er kreditert.

– Det var nok helt sikkert basert på min idé, og så har de da fylt på. Det er ofte sånn, jeg er ikke noen gitarist, jeg sitter med kassegitar hjemme og lager en ferdig sang. I Trashcan var det ofte sånn at de supplerte med riff og pynta på det såpass mye at man kan kalle det en låtskriverkreditt, ikke arrangement. Da har sikkert Vidar også tilført noe på den.

Chris tilføyer:

– Det er ett eller to grep på verset som han har gjort.

– *Ett eller to grep, ja.*

– Ja, altså en akkordrunde som Strange hadde, som Danny gjorde bedre, derfor fikk han kreditt på den, husker jeg. Det var liksom hele greia. Men det var Strange sin låt, og han syntes den løfta det såpass at det var verdt å gi kred for det. Vi hadde alltid en greie at man måtte lære låta sånn som den som hadde skrivi den hadde tenkt at den skulle være, først. Vi kunne ikke komme med noen andre forslag bare fordi at du var for lat til å lære deg hvordan den egentlig skulle gå. Men når alle hadde spilt den sånn, måtte vi prøve alle forslag. Også var det til syvende og sist den som hadde kommet med låta som hadde veto. Det er jo den samme greia jeg gjør enda, egentlig. Det har funka bra.

Da går ordet tilbake til Tarjei, etter hvert med litt treveis debatt.

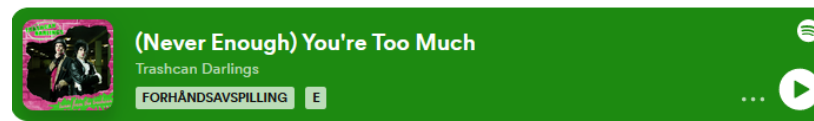
– «All the Stories» begynte i alle fall med tekstlinja. «All the stories we could tell to send you all to hell». Og så lagde jeg en låt rundt det. Det er jo byen, da, bylivet som synger. «Kom til byen, jeg skal vise deg».

– *Det er den som starter med «my name is legion, cause we are many».*

– Det er jo sånn det er. En by er jo det. Teksten snakker vel – som sagt, det er litt innpakka, men veldig kult at vi fikk med Siri (Eriksen) og Ingvild Hammer til å være med og kore på den. Og med den introen, så du har hele tida, gjennom hele låta, følelsen av at det er mange med. Angrer litt, den gikk kanskje bittelitt for fort. Skulle ønske den hadde gått litt saktere. Ellers er det en veldig kul Trashcan-låt. Den ble med oss i settet helt til the bitter end, tror jeg.

– *Hva synes du var bra med at akkurat de var med på å kore?*

– Ingvild Hammer er en av de råeste som er, og Siri – jeg er fortsatt stor Bronco Busters-fan – og Siri er bare helt ekstremt humor, med en smittende, kul vokal. Jeg har et nytt band nå som heter Hard Luck Street. Da fikk vi Siri med til å synge der òg. Nesten 20 år etterpå, fordi jeg elsker måten hun synger på. Hun har den «something going on» (hermer på en måte som ikke lar seg gjenskape i tekst, forf.anm.), det spriter opp låta veldig. Og er med på å gjøre den til det den ble. Så når vi spilte den live etterpå, prøvde jeg faktisk at Chris tok den vanlige stemmen, så la jeg meg på den «something going on» (hermer på en litt annen måte, forf.anm.), for å ta den Siri-greia sjøl. Jeg synes det ble en viktig del av uttrykket i den låta. Veldig kul. Og Ingvild er jo bare fenomenal, hun er med på andre Trashcan-utgivelser òg. På *Tunes from the Trashcan* er hun med på en låt. (Den du ser under, forf.anm.)

– Det er litt kult at det er et litt felles driv rundt det, at man får med seg flere...

– Oslo ække så stor, og den gangen var vi en østkant-gjeng med folk som spilte i forskjellige band. Det var Backstreet Girls, selvfølgelig; Lost Luggage, der kom Ingvild fra. Man vanka på samme pub, og man hang jo sammen, og var i studio, det er et kobbelt av folk med på den plata der. Som liksom bare er der for gøy. Fordi man er venner og henger sammen. Det er veldig vanlig i Sverige, Micke Andersson har jo spilt med hele Sverige. Ikke så vanlig i Norge kanskje, men jeg synes det er kult at på *Lipstick Menace* var det mange som ble med og bidrar til at uttrykket blir litt mer... Ikke fordi at man skal ha med masse kjendiser, men for at man skal få bredere uttrykk.

– Tilbake til «My name is legion, because we are many». Det er en litterær referanse?

– Fra bibelen. Egentlig sier de «my name is legion because I am many». Som er demonene som har besatt ham. Men siden det her skulle være en by, er det «my name is legion because we are many». Det hadde vært kulere å ikke skrive den om, men bibelsitatet er lettere omskrevet til at «All the Stories» er om en by, da. Jager deg ut i uløkk. «You can come and see me, bring your friends too. My name is Deciever». Den er ganske ond, den der. Godt fornøyd med den teksten. «If you come to see me, I'll enter your heart. I'll penetrate you and tear you apart». Det er mange som har havna utpå der. Det er noen som synes det høres ut som jeg synger «penetray you». Det er det ikke noe som heter. Det ble et Trashcan-ord.

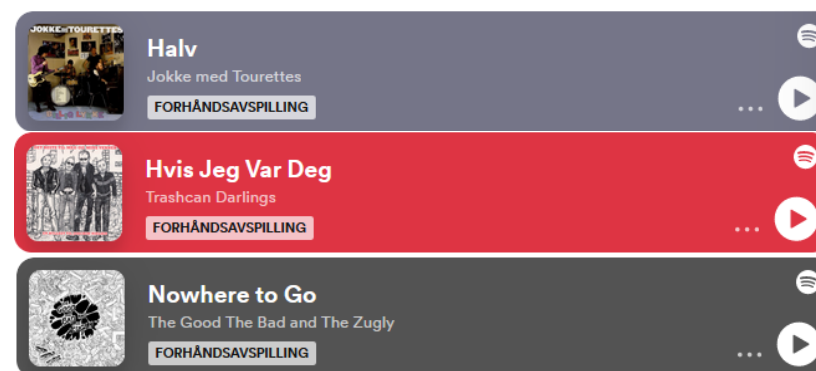
– Eller sånn britisk «penetra'e you». Jeg bare tenkte: Jeg er ikke så blodfan av Jokke egentlig, men jeg synes han hadde en bra linje om

Oslo «en by som alle strømmer til, en kirkegård av drømmer, hvor ingen veit helt hva'rem vil eller hvordan dem skal få det til». Og så starter jo vokalen i første vers med (synger melodi), og det er en sang av Jokke også som starter helt likt vokalmessig. (Og det er «Halv», forf.anm.) Og nå er jo du vokalist i Valentourettes.

– Det er ikke bevisst. Men Trashcan gjorde jo «Hvis jeg var deg» på hyllesten til Jokke.

– Det er den eneste på norsk dere har?

– Ja. Men den er veldig, veldig bra synes jeg. Vi knuste flasker i studio. Så det smeller. Og det blei skrudd opp litt høyt, så for lytteren er det slitsomt å høre på. Men det ble faktisk nevnt i VG som en av de fine låtene på hyllesten. «Fint å høre Trashcan på norsk». (utydelig) Jeg har jo testa å skrive låter på norsk. Veldig annerledes. På engelsk er det ikke så lett å merke det, men den klisjéfella, den er så lett å dette i. Og det er grusomt, liksom. Det blir veldig synlig når du synger på norsk. Det er ikke mange band jeg ville ramse opp som jeg synes mestrer det å høres troverdige ut på norsk. Noen er det. Jokke er en av dem. Absolutt. Jeg elsker når GBZ drar inn norske meldinger i engelskspråklige tekster. «Opp og ned den samme gata, eksistensiell hakk i plata». Knallbra.

Forfatteren finner det verdt å gå mer i dybden på «My name is Legion, because we are many». Da jeg var yngre, var det snakk om at sitatet var fra Terry Pratchett. Noe det også er, fra boka *Thief of Time*. Men også Pratchett hadde tatt det fra det nye testamente. Hvor står så det og hva er sammenhengen? Bibelen er relativt ukjent for undertegnede, men internett gjør det så lett, så lett å finne ut at det dreier seg om en passasje om – demoner og griser, intet mindre. Kilden er Markus 5:1, og andre evangelier også.

Så Jesus og entouragen kommer til et område hvor det bor en utstøtt gærning. Problemet var at opptil flere uhumske ånder hadde tatt over kroppen hans, så sterkt at han kunne rive i stykker hvilke som helst kjettinger som lokalbefolkningen forsøkte å immobilisere ham med. Derfor ravet han rundt i gravområdene. (Det litt fascinerende er at den beskrevne atferden kan minne om sceneshowet til Trashcan på 90-tallet; gærningen bodde «in the tombs, crying, and cutting himself with stones». Skrik og kutt i mørke katakomber.) Hit kommer altså Jesus, og myten forfekter at den utstøtte oppsøkte ham, som ganske riktig tvang åndene til å forlate mannens kropp. Men ikke før han hadde spurt: «What is thy name? And he answered, saying, My name is Legion: for we are many». (Lukas gir den litt døllere versjonen «What is thy name? And he said, Legion: because many devils were entered into him».) Uansett måtte de mange åndene nå finne på noe annet, og hva skulle det være?

Å, se der borte er det en flokk med svin som beiter. Hva om demonene kunne possessere dem i stedet? Forslaget ble lagt på bordet, og Jesus syntes det var top notch. Demonene fikk fart på seg. Umiddelbart etter å ha fått åndene på nakken og vel så det, begikk svinene kollektivt masse-selv-mord ved å løpe ned lia og drukne seg i havet. Markus informerer også om at dyreflokken var på hele 2000. At 2000 svin kreperte for å hjelpe én mann med eksorsisme,

reagerte visst ingen på. Bortsett fra lokalbefolkningen, som syntes det hele var så sketchy at de ba Jesus stikke, og det på timen. Mannen ville også bli med i Jesus' båt, men se, det var helt uaktuelt. En merkelig historie, men ikke desto mindre en del av noens trosgrunnlag og andres referanseverden. Kapittelnavnet «Demons Cast into Pigs» i *King James' Bible* er for øvrig tøft, mens den norske bibelen nøyer seg med det tammere «Jesus helbreder en besatt».

Men overfallet på grisene passer nok også godt til Strange? Gentles tekst, det med at «demonene» i en by kanskje lar én være i fred, men da drar videre til neste. Uten noen som helst sammenheng for øvrig, får også Frank Nachtnebel et og flere ord med i laget her – fordi hans første innspilte gitarsolo er på «All the Stories».

– *Du kom som ny, fikk du noen innspill på det artistiske eller låter?*

– Nei, den skiva var jo satt. Den var liksom ferdig, altså låtene, rekkefølgen, jeg tror det meste var ferdig. Chris og Tarjei bodde sammen på den tida, og skreiv den så å si sammen. Det var de to som skreiv låter, stort sett, med litt innspill etter hvert fra flere. Hadde nok ikke så mye å bidra med der. Siden det var satt, var det mer å lære seg det som skulle spilles inn.

– *Du fikk én solo, på «All the Stories We Could Tell»? (nyner soloen)*

– Ja, den ramler av gårde. For det er Tarjei sin låt, og når Tarjei lager låter: Han kan spille litt gitar, men det sitter i huet med melodier, riff og sånne ting. Chris som gitarist, han lagde det ferdig fra A til Å, og gitarsoloen spilte han. Det var litt fills og sånt du kunne komme med, men det var ferdig fra hans side. Ferdig innspilte demoer òg. Mens på «All the Stories» lot Tarjei meg slippe til.

– *Hva tenkte du da?*

– Får bare prøve å late som jeg er flink, da! (latter). Nei, det var gøy, det. Jeg hadde aldri vært i studio før. Så det var veldig kult å dra i studio, få spilt inn, så det var mer fokus på det.

– *Så skulle du ha en liten adlib på Tretten-dialekt: «Jaja. Dætta va sluhkten på dænna sida. Snu 'ru itte plåta no, ska é speinne dé beint nedåt jorden så 'ru itte får sjå mor di på en fjorten dåggå. Jaja».* (latter)

– Ja, da A-sida var ferdig. Jeg vet ikke hvorfor den dukka opp, men vi dreiv i hvert fall og drodla rundt med forskjellige greier jeg skulle si, så endte det opp med det.

– *Det var ikke sånn at de koddde mye med dialekten din ellers?*

– Nei, ikke i det hele tatt. Jeg tror det bare var for å ha noe.

Tarjei:

– Kuleste Frank gjør på den plata, er jo «Snur'u itte plåta no». Nei, Frank var instant... helt riktig... Han er Thrashcan-gitaristen sammen med Chris. Gjør en strålende jobb på «All the Stories».

– *For den lille adliben der er ikke med på strømmetjenester. Der har den falt vekk, men hvis man har skiva old school...*

– Den snu-plate-greia: Jeg tror kanskje Chris haaata det. (latter) Jeg synes det er veldig gøy, da.

Chris:

– Det hørtes ut som en jævla god ide når vi gjorde det, men det blei kanskje ikke sånn i praksis (latter).

– Men det Frank spiller, er musikkhistoriens gladeste gitarsolo. Jeg har aldri hørt noen som er så glad. Og så har han en sur tone inni der, ganske tidlig, som vi valgte å beholde fordi den er så fin. Den er så glad og fin. Jeg tror det var den første gitarsoloen han gjorde med Trashcan, og den har alltid minna meg litt om den Benny Hill-musikken (nynner – fulgt av latter). Det er ikke samma, jeg synes

bare det er gull. Og for meg var det også litt mye å gå fra soloene på EP'en, ikke sant, og så plutselig så skal du spille solo på 15 låter. Det er jo *veldig* mye, da.

– Og låta er jo dritfet òg. Vi ga jo nylig ut en sånn samleskive med nye remastra versjoner av en del av låtene våre, jeg tror den er der òg. Introen der: Strange hadde «We are Legion» fra en eller annen film, også var han hypp på at det skulle bryte gjennom praten. Og da hadde jeg sett på *The Making of Punk* med Aerosmith og hvordan de lagde introen på «Love in an Elevator», hvor de bare står rundt mikrofonen og leser fra hver sin avis, masse folk. Så det var det vi gjorde på introen der og samla kordamer og masse folk som bare står og leser hver sin setning fra forskjellige ting. For å få den praten. Det var jævla kult.

– *På norsk da?*

– Nei, jeg tror det var på engelsk. Den låta synes jeg er kjempekul.

«Call-Girl»

– *På «Call Girl» er verset veldig stille og rolig, så kommer de licksene. (nynner) Jeg kan bare se for meg at dét var starten på det hele.*

– Jeg tror jeg skreiv den på et nachspiel, rundt samme tiden som jeg skreiv «Depressed». Jeg skreiv mye av de låtene til den her skiva på nachspiel. Jeg tror vel egentlig at starten på låta var dobbeltmeningen med call girl, altså (a) hore eller (b) vær så snill å ringe meg, som jeg synes var litt kul. Og det er mye av det jeg fortsatt synes er litt kult med den låta, at jeg klarte å få mye ut av den dobbeltbetydninga der. Og så husker jeg ikke om jeg og Strange

krangla, eller hva det var når vi dreiv med den skiva, men jeg husker i hvert fall at av en eller annen grunn var ikke han i studio da vi gjorde trommene. Så jeg tror jeg og Skinny, kanskje det var hele bandet utenom Strange, vi gjorde trommene på alle låtene på én dag når han ikke var der. Da han kom dagen etterpå, var han litt skuffa, for vi hadde spilt altfor fort – av naturlige (hehe) årsaker. Så hadde vi en liten runde, og så fikk han oss til å gjøre 8 av de låtene igjen, og jeg tror «Call Girl» var en av de vi gjorde igjen. Det er jeg veldig glad for, for det er mye mer riktig tempo. Og det var også en bass-og-tromme-låt som er en greie jeg synes har vært kult. Raga Rockers hadde mye av det, jeg synes i det hele tatt at det er en kul greie. Jeg tror egentlig at det var de to tingene det starta med, også tror jeg gitarrytmene kom etterpå. Jeg skriver som regel basstonene, bassen eller rytmegitaren og vokalmelodien, og resten fyller jeg ut etterpå. – Men den syns jeg er veldig kul, skikkelig fet låt liksom, og det slo meg også da jeg hørte på skiva på vei ned her nå, at jeg kanskje syns at side B er kulere enn side A. Det kan også bare være det at jeg ikke alltid hører på hele skiva igjennom, så jeg bare har hørt mindre på side B, men det slo meg at mye av de låtene som funka best, i hvert fall i dag, var på side B.

– *Jeg skjønner det. Jeg har selvfølgelig også notert meg det med dobbeltbetydning, for i hvert fall i starten tror man det er callgirls for det er snakk om telefonnummeret. Og du har med 555 som...*

– Ja ja, amerikanske nummere som aldri er noe nummer. (smålatte) Det er jo «dating cards in the phone booth never made it for real», egentlig er det at det er en dame du bare er hypp på at skal ringe deg innimellom. Du er litt lei av å være den eneste som prøver å holde kontakten og få til noe her. Men blir det jo en litt sånn dobbeltbetydning på det uansett.

– *Jeg bare slo opp 555-greiene historisk sett.*

– Ja, det er det de alltid bruker i amerikanske filmer fordi at det ikke finnes noen telefonnummer som begynner på det.

– *Ja (latte), for hvis de viser et nummer som finnes, er det – av en eller annen grunn – masse folk som ringer det (latte).*

– Også er det jo også sånn – det er kanskje litt over igjen nå, men – lenge før det kom hit til Norge kunne de ha numre i USA som var bokstaver. Det kom vel kanskje hit etter hvert som en fikk mobiltelefon og tekstmeldinger. Så det var liksom 555-ECSTATIC.

– *Ja, for det skjønte ikke jeg første gangen jeg så det i låttitler og sånn. Jeg husker det ofte var 1-800 og så et ord, så tenkte jeg: Hvorfor er det et ord her? (hehe) Før jeg begynte å se litt mer filmer.*

– *Jeg føler forresten at hele denne skiva er litt filmaktig – uten at jeg klarer å si en spesiell film (latte).*

– Det er vel ofte litt... Vi var jo et band som jobba med bakenforliggende stemning hele tiden, jeg har jo alltid vært veldig inspirert av Sigue Sigue Sputnik. Det er der hele greia med «Look for people who look like stars» – det er en quote som er direkte rappa fra Tony James i Sigue Sigue Sputnik. Men det var akkurat det samme vi gjorde; måten jeg skreiv updates på hjemmesiden og at vi hadde «the suicide punk control proudly presents», alt det der var for å bygge det opp, som var rappa derfra. Men det er masse band, altså Sex Pistols, The Cramps, Sigue Sigue Sputnik, masse band som er mer enn låter, hvor du føler at du går inn i et eget univers når du finner bandet. Sex Pistols har jo disse utklippede bokstavene, imaget, attituden, hele greia; en egen dør du åpner og går inn i det landet, som er mye mer enn bare en sang.

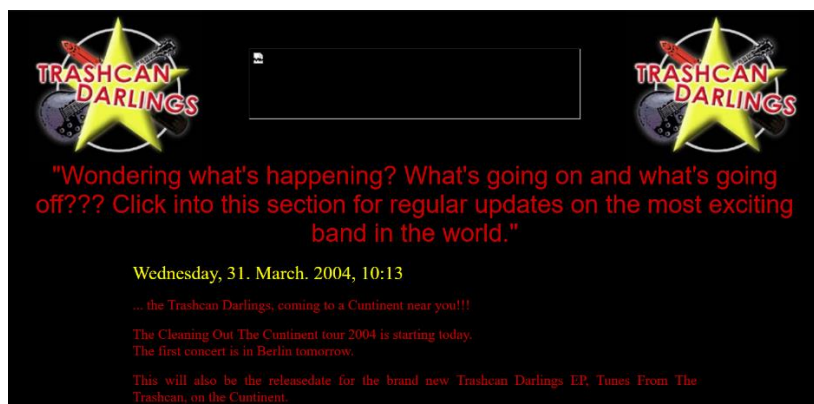
– *Misfits, og...*

– Ja, ikke sant, masse band som er sånn, og alle blackmetal-band, med godt sammensydde pakker. Jeg synes det er mye, mye kulere

enn de bandene som dreiv på samtidig som oss, som var – jeg kjenner alle gutta i Gluecifer, det er kjempehyggelige gutter da, men de hadde liksom ikke det landskapet du gikk inn i. Det var liksom skandirock. Turbo hadde jo mer det da, men de hadde jo alltid det ironiske tilsnittet.

– *Jeg husker også den vendingen fra «All the Stories», som var på hjemmesida under nyheter: «Is there something going on? Is there something going off?» Den husker jeg var på hjemmesida. Jeg har også hørt på band hvor én låttittel eller noe de sa på ett album kunne være tittelen på neste album. Som jeg syntes var kult, for den som følger litt med får sånne easter eggs.*

– Husker Guns 'n Roses hadde vel en linje fra «You Could Be Mine» på coveret på *Appetite for Destruction*. Kom på skiva etterpå. (Sangen kom altså ikke med på *Appetite for Destruction*, bortsett fra ei tekstlinje i coveret, men ble utgitt fire år etterpå, forf.anm.)

Klipp fra Trashcan Darlings arkiverte hjemmeside.

«Drag Me Down»

– Det er en cover på UK Subs. De gjorde den vel også med Urban Dogs, og det er Alvin Gibbs, bassisten i UK Subs, som har skrivi låta.

Han var gift med en god venninne av meg og Strange i en periode. Så vi hadde en del med dem å gjøre, selvfølgelig. Og vi hadde jo allerede gjort en cover på «Tumble With Me» på *Holiday in my Head*-EPen, hvor vi hadde fått Casino Steel og Brady fra Hollywood Brats til å være med på den. Og her så vi vårt snitt til å gjøre det igjen, at vi kunne få med låtskriveren på en cover på en låt vi syntes var veldig kul.

– Og han takka jo pent ja, han. Så meninga var vel at han skulle spille bass *og* synge, men han endte med å bare synge fordi han syntes at Danny spilte så bra bass, så da var det liksom ikke noe vits i å bytte ut det. Vi begynte jo på denne her oppe hos Frank Jaklin i Tempo, hvor vi gjorde de første EP-ene og singlene. Jeg tror vi spilte inn hele der, men så husker jeg at jeg hadde feber og var kjempesjuk, men jeg var hypp på å være der, så jeg kom opp og drakk masse whisky, og så spilte jeg gitarsoloen. Jeg tror Alvin var der da, da spilte jeg gitarsoloen, og så var jeg så full at jeg falt av stolen, en barkrakk, mens jeg spilte solo. Og den brukte vi, for soloen var så bra, og den egentlige soloen på den låta er jo spilt av Andy McCoy fra Hanoi Rocks. Alvin vil sikkert ikke ha det på trykk, men han sa at han likte min solo bedre. (latter)

– Resten av innspillinga var så dårlig at det kunne vi ikke bruke. Så når vi skulle gjøre *Lipstick Menace*-skiva, måtte vi få Frank Jaklin fra Tempo til å komme ned med tapene, sånn at vi kunne tappe trommene, gitarsoloen og vokalen til Alvin – og så spille alt annet på nytt. Så det gjorde vi. Vår store contribution til den låta, for den er jo helt lik sånn den egentlig er, men det er koringene som jeg og Danny Dee gjorde, hvor vi holder tonen mye lenger enn det de gjør

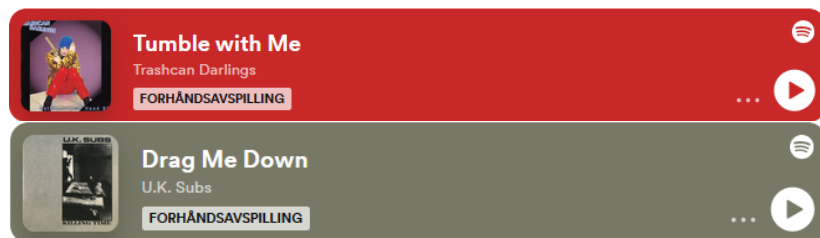
på originalversjonen – som jeg syns er jævla fett. Det tror jeg Alvin likte òg. Det synes jeg ble veldig kul cover, den havna vel på en tribute-skive til UK Subs òg, tror jeg, så rimelig fornøyd med den.

– *Men har dere tatt den live noen gang?*

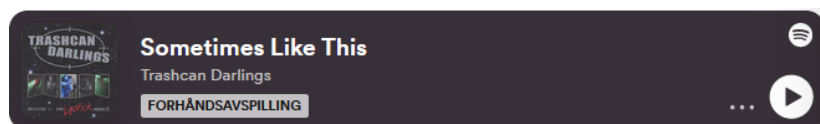
– Jeg tror vi har gjort den live med Alvin òg, jeg. Det var ikke noe sånn mainstay i setlista, jeg tror vi har spilt «Tumble With Me» oftere enn den her. Men det var nok også littegrann med at da «Tumble With Me» kom, hadde vi gitt ut, hva da, 8–10 låter, mens når den her kom, hadde vi plutselig 25 eller 30 låter liksom. Det var nok mest for at vi kunne få med Alvin, pluss at vi syntes at det var en jævla fet låt.

– *Men spilte han i UK Subs i '99 fortsatt?*

– Ja, han spiller der fortsatt. Han er fortsatt med i bandet, han var med på tredje og fjerde skiva, kanskje femte? Også var han ute en periode, så blei han med igjen og har vært med siden. Veldig hyggelig fyr altså.

«Sometimes Like This»

– Det er en veldig kul låt, og det er vel kanskje den beste innspillinga på hele plata. Av den grunn er det en som låt som

gjørne Frank, ofte han, har kommet trekkende opp gjennom åra, og sagt: «Vi skulle ikke spille den?» For innspillinga på skiva er egentlig mye kulere enn den låta er live. Ikke nødvendigvis, men satt opp mot en del av de andre låtene som ikke har like bra innspilling på denne plata, men som er kulere live, er «Sometimes Like This» akkurat sånn som du hører den. Det er en positiv og grei låt, jeg er glad i – «so-so Romeos» synes jeg er en veldig kul melding. Det er en kul poplåt, men det er ikke så mye mer substans enn det. Jeg tror ikke jeg egentlig tenkte på noe eller la så veldig mye i det når jeg skreiv den heller... Jeg tror jeg prøvde å få til en litt halv-positiv kjærlighetslåt, og det var akkurat det jeg gjorde, egentlig.

– *At endelig går det den riktige veien!*

– Ja, jo, men det er bare fantasi da. (latter) Men det som var hele poenget for meg med den, var den meldinga med «sometimes like this forever», som krasjer, ikke sant, «noen ganger» og «for alltid». Som jeg syntes var en kul greie, og det var dét det egentlig starta med, å lage den låta.

– *Okey, ja, det kan man lure på hva betyr.*

– Det var litt sånn vanskelig, men mye av låtene mine og også til Strange handla om å prøve å naile en akkurat-der-og-da stemning. Det er vel litt den her òg. Det er det øyeblikket.

– *Additional backing vocals Ulf Lyrån. Han var sjåfør på en av turneene?*

– Jo, første turneen tror jeg. Han er vel med og korer på «Satanic Rock» på *Holiday*-EPen. Veldig kul fyr og en god kompis fortsatt, vi var sammen for to dager siden.

– *Har han noe musikkbakgrunn fra band?*

– Han har vel kanskje en av verdens feteste platesamlinger. Han har vært mye DJ og sånn. Lurer på om han kanskje har sagt at han har spilt bass i noe band, men blei liksom aldri dét på ham. Han blei mer en samler. Han har en sinnssyk platesamling, og verdens koseligste fyr altså.

– *Så da var det sånn at «faen, vi må ha med ham på et eller annet øg, ja da er vi på nest siste spor»?*

– Jeg husker ikke helt åssen det kom til, men... Altså, det var vel ikke akkurat det at den låta *trengte* at noen andre enn oss var med og kora, så jeg tror det bare var at han var med i studio og det var gøy å bruke'n. Ikke det at den blei noe dårligere fordi han er med heller, men det vakke sånn som på de låtene vi får med en pianist eller en damestemme for at låta *må* ha akkurat det, ikke sant?

«Dehumanizer»

Chris:

– Ja, det er jo Strange sin låt, og det er en av de låtene som han et litt større visuelt konsept med. Musikalsk også, bærer jo den låta litt preg av å være en av de låtene han et større visuelt konsept med (latter). Den er jo litt annerledes. Jeg synes den er veldig kul, men samtidig er den vel ikke... Den er vel litt hummer og kanari-delen av den plata her, men samtidig er jo hele plata det. Noen låter er sånn og noen låter er sånn, men det er kanskje bare akkurat den låta her som er akkurat *sånn*, da. Det er vanskelig å bli helt klok på: Jeg ser liksom på melodiriffet og sånn som litt mettal, men så er kanskje *låta* litt sånn punk, men så har han et arrangement og en lengde som er helt annerledes igjen. Så det er vanskelig å sette fingeren på hva det er. Vi hadde det veldig gøy med å lage avslutninga som varer i 7 minutter eller et eller annet som bare er masse lyder. Som går på en sånn 7-er runde, så det går aldri opp. Det går absolutt aldri opp, liksom, det er bare alltid litt forskjellig på rytmen, og når du tror at det begynner igjen, er det fortsatt forskjellig, så blir det borte før

det begynner igjen. Men den låta er vel egentlig litt båret av teksten og ideene som Strange hadde rundt den, og det er helt og holdent hans greie som jeg ikke har lagt meg opp i. Det som var kult, var jo at han hadde ideer til å ha gjestartister på den, så vi har jo Maniac, som sang i Mayhem på den tida, som korer på førsterefrenget. Så er det Fenriz fra Darkthrone på andre, og Apollyon fra Aura Noir og litt forskjellig, som er med på sisterefrenget der. Det synes jeg blei en kul greie.

– *Ja, det er definitivt noe man legger merke til.*

– Spesielt, tror det er Maniac som synger først, som jeg synes ble jævlig kult oppå vokalen til Strange.

– *«El-piano: Chris Damien Doll», er det...*

– ... det var klassisk sånn som jeg gjorde, alltid. Hvis det var noe ekstra, var det jeg som spilte. Jeg spiller vel piano på demoen av «I Just Wanna Die», så spiller jeg piano på «From Purity to Pain», og jeg *kan* jo ikke spille piano, men det holder vel til sånn stuebruk som det her. Det var arrangert av meg, det er bare Stooges (nynner på piano, nynner «Now I wanna be your dog»). På piano er det grunntonen om og om igjen, i hvert fall, så det er jo bare om å gjøre å ikke treffe de andre tangentene...

– *Ja, okey. Da var det ikke så mye å arrangere sånn sett.*

Tarjei er den som forteller mest om denne sangen:

– Jeg hadde en drøm, og jeg drev og leste mye Clive Barker, man leser skrekk-bøker og fantasy og sånn. Så jeg hadde en drøm. Hvor jeg gikk i en ørken. Og så sto det en slags biologisk maskin av noe slag og slukte håp. Det var veldig kult, jeg elsker å ha sånne drømmer, man har jo aldri sånne drømmer, men der hadde jeg en sånn drøm. Og så, av en eller annen grunn, fikk jeg det til å være dehumanizer. Og så skulle jeg skrive ned hva jeg hadde drømt om morran, «det her var jo en fet drøm». Og så ble dét teksten på «Dehumanizer». Men jeg skulle selvfølgelig ha jobba mye mer med

den, for det ble jo bare den teksten sånn som den ble skrevet der på morran, omtrent. Men det er noen ganger du har – «ahh – det var så kult, den drømmen», at det ble den låta. Og den låta ble også veldig kul. Jeg er litt lei meg for at jeg ikke jobba mer med teksten, men jeg synes fremdeles: fikk jo veldig plassert drømmen i en låt. Og så hadde vi den outroen der, hvor jeg tenke: Hva gjør den maskina? Jo, den slår alt i hjel. Så skulle den ta vekk ett og ett biologisk til det bare er maskin igjen, så er det dam dam dam dam, og så er plata ferdig. Og satt det på slutten. Det ble veldig bra. Og så var det utrolig kult at Gylve og Ole Jørgen og de ville være med. De er jo vant til å jobbe med death og den slags, så at de ville være med på akkurat den låta – det var symbolsk veldig kult – låta er sånn låta er, men det var fett at de ville være med. Det gir låta en identitet.

– *Det høres kanskje dumt ut, men det gjør låta mer norsk også, enn gjester som «Bee Buster» og «Blanco Summer» og for så vidt også...*

Det er litt mer atlantisk, kan du si, med glam og sånt, mens her begynner du å tenke mer på skogsturer. (småletter) Eller ørkener!

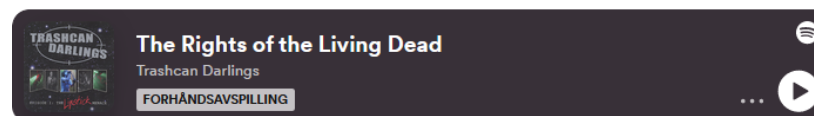
– Nå synes jeg at når du ser på hele den plata – det er en veldig variasjon, den holder seg på en måte innafor likevel. Jeg synes det er kult at plata åpner med «Put on your lipstick and dance», så ender den med dæn, dæn, dæn, dæn. Det gikk så veldig bra, dette her!

– (småletter) *Kanskje som et veldig langt party?*

– Det er mye rart som skjer underveis. Og det er utroskap, og... det er fint at det er en «lord» inni der, kanskje. Men det hjelper ikke: Det ender med total dehumanizing.

Når Tarjei sier at teksten kunne vært gjort mer med, er det i hvert fall tilfelle at «Dehumanizer» har en ganske kort tekst til 6 minutter lang å være. Her er ett vers med åtte linjer, fulgt av refrenget som i alt gjentar seg tre ganger, med en liten tekstendring for hver co-vokalist som trer inn i boothen. Teksten er tilgjengelig på eastsiderecords.de/trashcan-darlings/lyrics/ (klikkbar lenke).

«The Rights of the Living Dead»

– *Skiva er jo lang, og så kommer det enda en bonuslåt. Tydeligvis ikke på denne LPen, men...*

– Nei, for den kom bare singel på limited. Jeg husker ikke hvor mange eks det var, jeg, hvor det fulgte med en singel med «Rights of the Living Dead». I Japan er den på CDen. Og så er den på Spotify og sånn. Og det er kanskje i ettertid kanskje nesten den beste låta. Det er ikke den beste låta, men det er en veldig, veldig kul låt. Den handler om dødsangst og sånn, og passer veldig bra inn i resten av dette muntre konseptet. (humring) «There's all these rocks in my head. And they call me the living dead» «I will never die. I'm always gonna stay alive». Kul tekst, veldig smertefull tekst.

– *Hva om «Episode 2» hadde begynt med den, og så...*

– Bare sånne låter? (småletter) For det skjedde veldig mye med neste, for vi satte jo *Tunes From the Trashcan* imellom der, og så kom sisteplata – da var det blitt – alt hadde endra seg, bandet hadde endra seg, man ble flinkere til å spille, nye medlemmer; og verden hadde endra seg også. Jeg synes *Lipstick Menace* er et godt testamente fra Oslos østkant 2002. Der synes jeg den plata står støtt. Jeg tror at hvis vi skulle spilt inn en volum 2, måtte vi gjort det med en eneste gang.

Chris:

– Det fulgte med en én-siders 7-tommer på nesten alle fargene av vinylen – bortsett fra den røde, tror jeg (det stemmer, for.anm.), der fulgte det med en poster isteden. 7-tommeren inneholdt den låta her da. Det var jo egentlig en låt som, altså jeg og Strange bodde

jo sammen på den tida vi skreiv den. Da hadde vi en leilighet oppe på Galgeberg som vi kalte for Funhouse. Så vanka vi på Galgeberg Corner, og der var vi og drakk hver kveld. Og så gikk vi gjerne hjem og spilte gitar i stua i blokka der vi bodde etterpå. Så hadde vi et søtt svensk par som bodde under oss, som ikke var så jævla fan av det. Strange, han klarte ikke å spille gitar uten å *trampe* takta i gulvet, også glemte han gjerne å ta av skoene når han hadde drukket, så vi bare hørte det knakka på døra, så gikk han og åpna, så hørte du «snälla, snälla, jag prøver å sove». «Drit i det, gå og legg deg da!» (latter) Men jeg tror vi skreiv den på en sånn session. Egentlig er det vel Strange som gjorde absolutt hele låta, bortsett fra ett riff som jeg skreiv. Også tror jeg at jeg har gjort hele gitarsolopartiet, men resten tror jeg han gjorde.

– «The Rights of the Living Dead», det er liksom låt 15 fra den skiva. Akkurat som ikke 4 hadde vært nok. Hvem er det som trenger alle de låtene? (latter) Tenk deg, vi kunne lagt alle de penga i 6 låter isteden og fått dem til å låte *bra!* (latter) 6 av mine! (kontinuerlig latter) Neida, det var en kul greie, men hele plata bærer egentlig litt preg av at dette her var om å gjøre å få gitt ut resten av settlista, altså. Så er det selvfølgelig noen nye låter som har kommet inn, som «Sleep With Me» og «Dehumanizer» og sånn, men veldig mye av det er de låtene som ikke kom med på de tidligere greiene.

– «*Rights of the Living Dead*» er en filmreferanse, jeg tenker ihvertfall på *Nights of the Living Dead*.

– Jaja, det er selvfølgelig det du tenker på. Nei, her er det våre rettigheter som rusmisbrukere. Da er vi gjennom drittiskiva eller? (latter)

– *Vi er det, som virkelig kommer fram i lyset i den boka her, som kjempemange kommer til å lese* (latter). *Men skulle du helst ønske at jeg hadde skrevet om en av de andre skivene, da kanskje?*

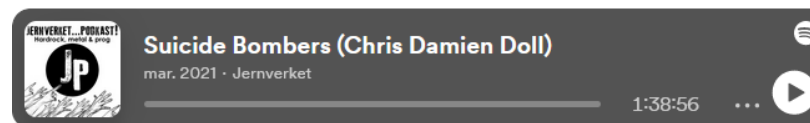
– Nei, altså, det er det samme for meg, hvis det er den her som du liker best, så er jo det bare hyggelig, og så får du bare plukke ut kule

quotes. Men jeg tenker at de to singlene som kom, var jo på en måte den perfekte A-siden og B-siden, og så kom *Gore Gore Boys* som var en perfekt EP, *Holiday* som Strange sikkert er kjempefornøyd med og jeg ikke er like fornøyd med, og så kom den skiva her som er en oppsamling av alt resten, med noe nytt. Det er en samleskive uten å være det. Og så kom *Tunes from the Trashcan*, som var den første etter den som var ordentlig. Som var en EP igjen, da, og den var også litt sånn hummer og kanari, men det var bare fire låter, så det funker. Den er litt sånn som *Holiday*, at det er sånn at *Peggy-Sue is Dead* er singel-låta, også er det litt hummer og kanari på resten, men jeg synes at de tre andre låtene er bedre enn de tre på *Holiday*. Også er det *Getting Away with Murder* som jeg synes er en ordentlig plate. Den er litt dårlig miksa, men...

– *Ja, den fikk også flere anmeldelser, så jeg, i aviser og sånt enn det Lipstick Menace gjorde.*

– Vi var jo et større band da, vi var mer etablert. Den sleit jo veldig med at det er så spiss lyd på gitaren i miksen. Så det var jo en helt ny verden, da den nye samleskiva kom, å høre de låtene remastra, og det hadde ikke vært det samme som å remikse dem, men vi fikk tatt bort den brodden fra den stygge gitarlyden. Som var veldig fint. Men det her (*Lipstick Menace*) er jo den første Trashcan-skiva, det, så det er bare morsomt.

Både Chris, Tarjei og Frank har sagt en hel del som ikke har plass i denne boka. Ekstramateriale er derfor å finne på PIY Records' hjemmeside: se haavehistorier.com/piy-records. I tillegg snakker Chris for eksempel på podkasten under, dog en time kortere enn til denne boka. Avslutningsordene i kapitlet tilhører imidlertid...

Tarjei:

– Det som er veldig kult med det også i ettertid, at du hører veldig godt, det òg, at det er ikke noen oppskrift. Du hører at vi er nerder, at vi stjæler herfra og derfra. Men det er ikke noen rød tråd. Og jeg tror det er noe av grunnen til at vi sitter her og prater om det 22 år etterpå, er at Trashcan ble et band som folk la merke til. Fordi at vi var åpenbart veldig opptatt av musikk, og det gjenspeilte seg i musikken.

– *Og låtene står seg godt. Skulle vært mer kjent, selvfølgelig.*

– Vår store ulykke var jo hele tida at vi hadde ikke noen penger. Hvis vi tjente penger, festa vi det bort. Det var et veldig what you see is what you get-type band. Ekstremt ekte, men vi har alltid fleipa med det: At andre band hadde teaterblod, men vi blødde på ordentlig. Når andre sto og vifta med Jack-flasker, var det Trashcan som satt og drakk den opp til slutt. Litt flåsete, men det er mye sant i det òg. Så med en ordentlig produsent og kontrakt og sånn, tror jeg Trashcan kunne lått mye dyrere enn det gjør. Samtidig, sånn som nå, synes jeg det er kult at det er litt sleivete. Det var sånn det var, og det hører du. Både på *Gore Gore*, første EPen, og EP 2. Det er ikke noe fingre imellom der. Det er litt surt, og det er litt skeivt, og det er litt spillefeil, men det gjør at det blir ekte.

– *Jeg har aldri tenkt over at «dét bandet, de spiller mye feil, altså».*

– Feil, nei altså... Det er ikke noe clicktrack, da.

– *Overproduksjon kom jo veldig til punken rundt 2000, da kom alle disse mallcore-folka. (smålatter)*

– Og som er veldig kult, mye av dét òg, men jeg føler at mye av det vi presenterte – den typen «bare gun på, vi ser hva som skjer» – det er det *ingen* som gjør lenger. Det er masse bra band nå, men jeg føler ikke at det er noen band som har den Trashcan-... Altså, det er mange band som har hatt det opp gjennom. Åpenbart Backstreet Girls og så videre, innenfor sin sjanger. Men jeg føler at alt nå er så oppskrift, jeg blir ikke overraska når jeg hører plater lenger. Du får

det du ber om, og det kan være døds kult, men det ække noe sånn «oh shit, hva skjedde her».

– *Jeg er litt enig i det, for det er kanskje det at vi har så god tilgang til musikk at du får høre såpass mye og blir influert: «sånn er thrash metal, sånn skal det gjøres». Det blir veldig teknisk bra, men...*

– Ja, og det er noen uker siden jeg så King Gizzard and the Lizard Wizard. Genialt band! De har vært innom alle sjangre som finnes. Men selv der ble jeg ikke overraska. Det er ikke samme greia. Det var alltid sånn med Trashcan, at du kunne gå på en Trashcan-konsert og du visste aldri hva du fikk. Og det visste ikke vi heller! «Nå går vi på», men det er ikke noen oppskrift, ikke noe koreografi, bare at det som skjer, det skjer. Og det savner jeg litt nå. At du går hjem, og «oh shit».

– Trashcan var veldig gøy sånn, for vi brukte fryktelig mye tid på... Det var alltid meningen at når folk skulle gå fra en Trashcan-gig, så var det «hva faen var det som traff oss». Så vi dreiv og kutta oss med barberblader, og blåste flammer på scenen. Og så ble det veldig negativt lada når vi gjorde det. Jeg husker vi fyrte av pyro på Paragrafen, nærmest den minste puben i hele Oslo, mindre enn Last Train, liksom. Det var kjempegøy. Vi pakket inn hele Elm Street med søplesekker. Og Elm Street var *ikke* verdens minste pub, så det tok jo halve dagen. Men da ble det så du gikk inn i en søplesekk. Veldig kult sånn Trashcan... vi gjorde alltid veldig mye sånn. Sminka bartenderne som meg, og... Det var noe vi snakka om helt i starten, at vi hadde lyst til å starte et band som vi hadde lyst til å se, ikke noe politisk, ikke noe som helst. Men det skal være et band som du snakker om, du skal merke at du har vært på en Trashcan-konsert. Og det synes jeg vi oppnådde ganske bra.

Fra farvelturnéen i 2008, Tyskland, via eastsiderecords.de.

Litt yngre gutter på turné i 2002, foto fra Dan Nachtnebel. Takk!

Knoklene

Kortversjonen

- Knoklene ble startet i 2009/10 av Ole «Lamek» Schweder
- Det er riktig å kalle Knoklene en nesten direkte fortsettelse av reggae-bandet Terroristene, som ble grunnlagt i 2002 i Oslo, men samtidig var det bare ett Terroristene-medlem med i Knoklene, som besto av:
 - **Ole** Schweder på vokal og gitar, samt låtskriving
 - **Martin** Brostigen på gitar
 - **Lars** Oskarsen på tangenter
 - **Morten** Midré på bass
 - **Lius** Baruch på trommer og perkusjon
- Knoklene ga bare ut EPen *Rekk dem ut*, 15. desember 2012
- Bandet spilte konserter i Oslo
- Terroristene var et større band enn Knoklene, og varte lengre, men mens gruppa holdt på, ga de egentlig bare ut EPen *Hei Bondevik* i 2004
- Terroristene øvde inn ganske mye, og på midten av 2000-tallet jobbet bandet med opptil flere skiver. Noe kom ut på et remiksalbum som fikk navnet *Steinalderen*. Der var også sangen «Hong Kong» fra tributtskiva til Lasse Myrvold-tributt. Noe av det seinere låtmaterialet kom ut på Oles soloprojekt Lamek, mens mange andre sanger aldri kom ut.

En dag på høsten 2021 satt jeg der og ante fred og ingen fare, da jeg begynte å tenke på det lille, norske reggaebandet Knoklene. Dette var i forbindelse med nyhetsmeldinger fra Afghanistan: Norske og andre tropper skulle trekke seg ut. Tjue års vestlig direkte innblanding i det sentralasiatiske landet var slutt. Og når det var slutt, da var det *veldig* slutt. Styrkene måtte orkestrere en luftbåren evakuering som hadde sterke likhetstrekk med Saigon i 1975, i hvert fall symbolsk. Ut i all hast bar det. Et spesielt moment denne gangen var at en del vestlig personell fikk barn med seg. Desperate afghanske foreldre nærmest kasta barna som pakker, forhåpentlig med landingssted i armene til soldatene. Slik ble det framstilt. I kaoset var det ingen som rakk å identifisere barna på noen måte. Ikke desto mindre ble de tatt med til Norge. Når jeg foretar siste redigering av denne teksten 1 ½ år seinere, aner jeg ikke om barna fortsatt er i Norge, men det er heller ikke temaet for boka. Temaet for kapitlet er som man har skjönt Knoklene, et band som sang om Afghanistan, som forgjenger-bandet Terroristene også hadde gjort det, så melodisk og harmonisk.

Dessverre er Knoklene for lengst historie og jeg fikk aldri sett dem live. Som en liten erstatning har jeg sett alle medlemmene spille i andre band, alt fra noen til veldig mange ganger. Ikke minst gjelder det de fra No Torso, som er beskrevet i *Norske album, volum 1*. No Torsos ska-guru Martin Brostigen blir også nødt til å stille opp her, men hoveddelen av intervjuet er med Knoklenes drivende kraft – for ikke å si Knoklenes muskler og sener – Ole.

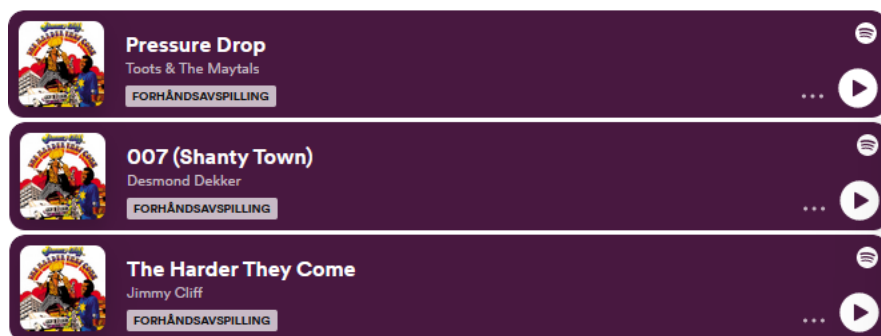
Det er høst og mindre covid-restriktivt når vi setter oss i Grorudparken, på en dag da Oslos parkliv for lengst er over. Mesteparten av intervjuet skjer der, før det fortsetter gående (barrierebrytende i *Norske album*-sammenheng) og til slutt også på en kort biltur (også banebrytende – men selvfølgelig kun en kuriositet som ikke har betydning for sluttresultatet). Hvor mye kan vi få ut av et band som utga én eneste 4-spors EP? Det vil jeg si er ganske mye.

- *Ole: Når og hvordan var det du plukka opp gitaren?*
- Det starta egentlig med at fetteren min, eller tanta mi, hadde piano. Så likte jeg å spille på piano, så var moren min snill og kjøpte piano som vi også kunne ha. Hun ga meg og min bror tilbud om å begynne å ta timer, som vi takket ja til. Så det begynte med piano. Gitaren starta jeg med først i tidlig ungdomsalder. Jeg husker ikke akkurat når, men jeg fikk kassegitar, og så begynte jeg å ta timer for det også, av en fyr som heter Jon Barstad. Som er skikkelig kul og veldig flink. Det er jeg takknemlig for. Tok seg alltid masse tid, og vi brukte mer tid enn det vi skulle, jamma og koste oss.
- *Åssen var det du oppdaga reggaen?*
- Den oppdaga jeg – det har jeg tenkt masse på – gjennom to ting. Det ene var jo radio. Det var noen reggaehits i min barndom på 80-tallet.

- For eksempel «Bad Boys» og «Bad to the Bone». Det er kanskje mer helt, helt i begynnelsen av 90-tallet. Min far hadde to reggaeskiver – de lå blant platene til foreldrene mine, men det faren min som hadde kjøpt dem – nemlig *The Harder They Come* soundtrack på vinyl, Jimmy Cliff. Der er det mange artister, da, men skiva er mekka som et Jimmy Cliff-album, og han har jo hovedrollen i filmen *The Harder They Come*. Og en Jimmy Cliff-soloskive som heter *Oh Jamaica*. Så særlig *The Harder They Come*-skiva (var viktig). Jeg elsket «Pressure Drop» av Toots and the Maytals, «007» av Desmond Dekker. (Ei fjerde låt nevnes også, men den kommer vi tilbake til seinere, forf.anm.). Så det var en viktig faktor.
- Jeg digga hip hop og rap før reggae-kjærligheten slo fullt ut. På en måte vil jeg si at reggaen reddet meg fra hiphopen. Fordi jeg digga

Snoop og sånn, og jeg fant ut – etter hvert, når jeg har sett på det etterpå – at de hiphopgreiene – ikke all hip hop, men Snoop særlig, og veldig mye av hiphopen, er negativ. Faktisk satanisk. Snoop er satanist, det er sataniske greier. På alle måter. Hvis du tar *Doggystyle*-skiva til Snoop: det er virkelig dystert. Jo mer jeg tenker på det nå, ser jeg det – og jeg tror mer på sanne ting enn jeg trodde på før – så er det et bevisst spirituelt angrep, rett og slett. Bare det faktum at *Doggystyle*-skiva har 18 spor og 18 er 3 × 6. (Altså 666, forf.anm.) Det er ikke tilfeldig i det hele tatt!

- Reggae hadde like kul rytme, og... fantastiskhet. På den måten at det fenga, ikke sant, bortsett fra at det var positivt i stedet. Så kom Bob Marley inn i bildet for meg, selvfølgelig fordi det er så kjent og du hører på det. Bob Marley var også viktig, men han vakke det første som gjorde at jeg ble forelska i musikken.

- *Jeg tenker også når jeg hører deg synge, spesielt når du har så god diksjon, høres det ut som du har drevet med drama eller har sangtimer. Har du det?*
- Nei, det har jeg faktisk ikke. Det med diksjon er kanskje litt at jeg har alltid likt å forstå, høre hva som blir sagt i en sang. Og jeg vil gjerne

at folk skal forstå og høre hva jeg sier også. Så det er skikkelig kult å høre. Jeg har faktisk ikke hørt så mange si det til meg før.

- *Jeg har en følelse av at det var du som lagde mye av Terroristene sin musikk. Det vet jeg egentlig ikke. Hvordan var det at det bandet ble starta?*
- Det starta litt med at noen av oss gikk på Westerdals reklameskole og møttes der. Så kom det medlemmer til som ikke gikk der, men som vi kjente. Det var meg og Cedric Stevens, «C-Roy», og Jørgen «Jøggamøffin» Høst. Så spilte vi også med Jonas «Whalesbelly» Straumsheim på orgel og piano, og Tobias «Kaptein Moskva» Eide Larsen kom til på trommer. Og så hadde vi også med oss Jan Eivind «Obijan» Bertelsen på orgel og piano, som egentlig tok over for Jonas, fordi Jonas skulle studere i en annen by eller noe sånt. Han slutta, så steppa Obijan inn. Så hadde vi med oss en som heter Jon, storebroren til No Torso-Lars Oskarsen. Han spilte bass først. Bassisten som selvfølgelig er superviktig, Henrik Tronslien «Pop-I» Seip, steppa inn etter Jon, og selv om Jon var og er en fantastisk musiker, skøyt det virkelig fart med Henrik Pop-I. Henrik og Tobias sammen, den trommer og bass-kombinasjonen, trøkka skikkelig, så det var en kul tid, as.
- *I både Terroristene og soloprojektet Lamek er du veldig glad i el-trommer. Pou! Pou! Pou! I Knoklene har dere droppa det. Var det fordi Lius ikke ville ha det?*
- De trommene der; Tobias var veldig glad i dem, han også. Det var minst like mye han som henta fram det. Tobias har veldig sansen for masse kult musikkutstyr og instrumenter. Tobias er en fantastisk musikk-/lydfyr og trommis, men jeg synes også det er kult, da. Pou! Pou! Pou!

- «For et mareritt» har jeg covra live, men en annen av favorittlåtene mine fra Terroristene har jeg aldri hørt noen innspilling av, «Du er en engel». Du har ikke den på mp3, eller?
- Jeg har den sikkert på mp3 ett eller annet sted, men du veit jo hvordan det er med harddisker og dataer. Du får deg ny maskin, du får deg ny harddisk, og ting blir liggende i en digital bakevje. Men hvis ikke jeg

finner det, ville sikkert Jørgen funnet det, eller kanskje Seip. Vi lagde noen demoversjoner. Men veldig mye av det vi lagde – vi kom ikke så langt som til å lage skikkelige versjoner av det. Dét var noe som alltid skuffa meg litt, for jeg brydde meg kanskje mer om sånne ting. Man måkke bry seg for mye om ting man ikke kan gjøre noe med, ikke sant? Don't push water over the hill, you can't push water over the hill. Jeg har blitt flinkere til det med åra. Men på den tiden hadde jeg så lyst til å få gjort alt jeg hadde lyst til å få gjort, og lot meg plage av at jeg ikke fikk gjort så mye som jeg hadde lyst til å få gjort. Å spille inn låter var noe vi skulle gjort mer i Terroristene. Vi fikk ikke spilt inn så mye. Men vi fikk lagd en god del demo-/halvveis skisse-greier. Bare sette på en kassett og synge og spille piano, eller litt sånn prokking og legge ting i noen enkle programmer. Men sånn skikkelig innspilling, det fikk vi ikke gjort – med den sangen der, for eksempel.

- *Dere hadde en video på Myspacen deres (videoen heter «Terroristene kommer» og er fortsatt mulig å finne på Terroristenes arkiverte hjemmeside, forf.anm.) hvor dere spilte sangen «Transportfesten». Dere sitter på et mørkt rom i noen puter.*
- Ja, Transportfesten 1955. Det er bestefaren til Cedric sin sang, for han var med i Transportarbeiderforbundet og lagde en festsang til deres jubileum i 1955. Så tok vi den sangen. «I kveld er det feste vi skal».
- *Så har du en annen låt fra den videoen hvor dere står utafor en bygning og synger «Skrem ham». Enkel tekst med veldig kult vokalarrangement, synes jeg.*
- Er det ikke *inni* en bygning? Inni et skur, jeg tror det var Skur 55, som ble revet, og så spilte vi der ikke så lenge før det ble revet, på no' arrangement. Da var Jon bassist. Det var før Seip. Noe av det som var så kult med Terroristene, var at vi hadde to dedikerte korere. Vi hadde liksom vokaltrio-stil, som jeg digger, ikke sant, Ethiopians. Ikke bare i reggae – det er kult med tre stemmer, men det er spesielt mange reggae-grupper (som bruker det). Men det blir et større og

vanskeligere band å ha med å gjøre også. Så det er noen fordeler med å ha det enkelt. («Skrem ham» var rett og slett en omarbeiding av Toots and the Maytals' «Scare Him», forf.anm.)

- *Jeg studerte litt med Thomas Waller. Han fortalte om en låt som het «Telefonen ringer», som han mente lå online, men som jeg aldri fant.*
- Han husker jeg, og kjenner, og jobba sammen med på Ullevål. Han var alltid så kul og støttende og motiverende kraft, hver gang vi snakka med han. Ikke «ringer», den het bare «Telefonen». Jeg tror det var et liveklipp av den, enten video eller bare musikk, som vi hadde ute. Vi hadde terroristene.com, ikke sant, for sinnssykt lenge sida, så vi la noen ting der, blant annet den. Den starta rett og slett – selvfølgelig – med at jeg mista telefonen i vannet.
- Det er så kult at man har lagd ting, og så er det noen som har hørt det og satt pris på det. Det er ikke ofte at noen spør meg om å snakke om disse tingene. Det er stort sett aldri, egentlig.
- *Hva er den største konsertopplevelsen du har hatt, uansett band?*
- Slottsfjellfestivalen var ganske kult. Vi vakke headlinere eller noenting, vi bare kjørte – vi hadde den bilen vår som vi spilte fra. Jeg tror det var en Volkswagen Transporter med lasteplan. Vi var invitert på Slottsfjell, men vi skulle ikke spille fra noen stor scene, vi skulle spille fra den bilen. Det var avtalen. Så var det masse folk på sletta, så spilte vi fra bilen. Jeg veit ikke om det er det største, det var kanskje å rulle rundt i Oslo og spille. Vi gjorde det med den bilen også. 17. mai 2006 var fantastisk kult, for når vi kom med den bilen, dansa og bevegde folk seg med en gang, instinktivt liksom. Det var så kult. Jeg tror jeg vil svare det. 2007 var siste året vi holdt på.

Slottsfjell. Bilde fra Terroristenes arkiverte hjemmeside.

Over: Henrik Seip, antakelig på Slottsfjell; under: fra Bylarm i Tromsø. Bilder tatt fra Terroristenes arkiverte hjemmeside.

- *Skal et bra liveshow etter din mening inneholde sjonglering (latter) og fruktfat?*
- Det var jo mine bandmedlemmer Cedric og Jørgen sin store greie. Koristene i Terroristene. Jeg digga at de gjorde det, men det var ikke sånn at jeg tok initiativ til det eller at jeg ønsket det, alt det kom fra dem. Men jeg syntes det var veldig kult, og jeg likte feelinga. Det var også litt deilig å få litt oppmerksomhet bort fra meg som hovedfrontfigur. Fordi jeg sto gjerne med gitaren, og det er litt begrensa hvor mye du kan showe, med gitar og mikrofonstativ. Så det funka bra. Jeg er for det, for sjonglering og fruktutdeling på konsert, uten at det er et must.
- *Jeg tror jeg så fruktutdeling på en video fra Bylarm i Tromsø.*
- Det var morsomt, da fikk vi en anmeldelse av den konserten hvor anmelderen skrev: «Dette er en lykkepille av en konsert! Terningkast 4». (latter) Det er sånn som Radiorepsjonen koddet med: «Det er helt fantastisk! Terningkast 1. (kontinuerlig latter) Det var et drittopplegg! Terningkast 6» (kontinuerlig latter). Anmeldelsen ligger der et eller annet sted. Selve teksten hyllet opptredenen, liksom, så ga han terningkast 4.
- *Men noe terningkast på Knoklene eller Hei Bondevik EP har jeg ikke funnet noe særlig av.*
- Nei, det ble ikke mye anmeldelser. Det var alltid undergrunns. Vi boblet litt i overflaten, men pressen er jo vanskelig å få has på. De har sine kontakter, og redaktøren... Det er et litt nazi system, rett og slett. Du kan kontakte dem med heftige saker og ikke få svar engang. Det veg jeg jo, fordi albumet som jeg ga ut i 2014, Lamek-albumet, hadde med seg Family Man – bassisten til Bob Marley – på bass, Trond Viggo Torgersen og andre gjester. Og det var ingen som skreiv om det, ingen som svarte på mail, ingenting. Det eneste var Øyvind Holen, han skrev om den. Så stor respekt til Øyvind Holen. Det er litt trist

hvordan det er, egentlig, synes jeg da. Det skulle vært mer demokratisk, det skulle vært flere muligheter, ikke så skarpt skille mellom de som er inne i varmen og de som er utenfor.

- *Kan det også ha hatt noe å gjøre med bandnavnet – det var en tsjekkisk platepresse som ikke turte å presse plata deres?*
- De ville ikke trykke «Bin Laden i fjellet». Det er faktisk to, nei, tre ganger «Bin Laden i fjellet» har blitt fjerna eller sensurert. Første gangen var da de ikke ville trykke den i Tsjekkia i 2003 eller '04. Andre gangen var da Terroristene-vinylen skulle trykkes opp. Da var det et selskap som heter Mere Records, drevet av en som heter Knut Olav Sunde og en som heter Jørgen Karlstrøm. De skulle gi ut den, så ville jeg ha med «Bin Laden i fjellet» på den. *De sa ingenting, men Audun Strype som skulle mastre skiva, han nektet å ta med den. Det synes jeg er litt rart og morsomt å tenke på (latter), at en fyr som er leid inn for å mastre en skive liksom skal begynne å ta en sensureringsrolle. (latter) Det er absurd. Men jeg var så keen på at den skiva skulle få lov å komme ut, så å ofre den sangen gjorde ikke så mye for meg, det var ikke sånn at den måtte være med. Dessuten er ikke Bin Laden en frihetshelt. Bin Laden er bare en puppet i det store, falske historiefortellingsspillet som vi kaller massemedia – som jeg ser det nå. Men jeg synes sangen var litt kul, det var litt dumt. Og den tredje gangen er den blitt fjerna fra Spotify og hele den pakka. Den har ligget ute, faktisk. Det er tidligere bassist Henrik Seip sitt plateselskap (Luckee, forf.anm.) som har hatt den liggende ute, men nå har han fjerna den. Så nå er den bare på Youtube, men der koser den seg, da.*

(Sangen kan vel kalles lo-fi reggae. Egentlig skjønner vel alle, ikke minst nå som ting har lagt seg mer, at sangen er en kommentar mer enn et genuint håp om at Bin Laden aldri skulle bli funnet, forf.anm.)

- *Hva med resten av materialet på LPen Steinalderen? Det sto på nettsida, som jeg har sett arkivet av, at «alle sanger fra 2004 som lå her kommer ut på utgivelsen "www.terroristene.com LP 2004"».*
- Ja, det var planer som ikke ble noe av. Det var på en måte det som ble til den. Vi ville gjerne gi ut en skive, men bandet ble oppløst før det kom så langt. Så kom det interesse fra Mere Records, så ble det den skiva hvor jeg samlet sammen materiale fra den tida. Det var egentlig ikke en sånn skive det skulle vært, det skulle vært en skikkelig skive, da. Et studioalbum, ikke et samlealbum. Men det er bedre enn ingenting.
- *Hei Bondevik var noe dere ble litt kjent for.*
- «Hei Bondevik» var skikkelig viktig for oss, og for meg. Det var egentlig min start på hele musikkarrieren. Jeg hadde vært med å lage noe musikk før det, men den ble faktisk populær. Den ble en undergrunns-hit. Egentlig kan du si at det ble en ekte hit, fordi mange av de hitsene som er, er bare fake, drevet av masse penger. Mens den ble faktisk ekte populær.
- *Selve sangen, ja. Temaet var aktuelt, men det var også ganske rett på sak!*
- Det var rett på sak, og den var litt frekk i stilen. Barn likte det, fordi det var noen litt stygge ord inni der, og venstrevridde likte det fordi

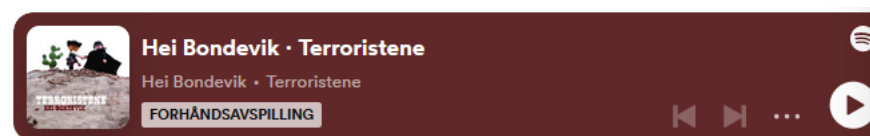
Terroristene feirer
میتز REGJERINGENS FALL میتز

Kjære våre politikere, politisk organiserte og engasjerte.
 Lørdag 25.06.05 kl. 13.00 på Eidsvolls plass er dere invitert
 til Terroristenes markeringskonsert i anledning regjeringens
 kommende fall.

www.terroristene.com

den langet ut mot høyresiden og krigsdeltakelsen og sånt. Så den, som det så klisjéfullt heter, «traff en nerve». (forfatteren ler)

- *Så var det musikkvideo og cover med playmo og cowboy-estetikk.*
- Ja, hehe. Så musikkvideoen ble ikke akkurat en hit, det kan man ikke si. Det var mer selve sangen som ble populær. Vi solgte også 500 CDer, da, av den EPen. Det er ikke så verst. Jeg tror folk likte EPen også litt på grunn av coveret. Det ser fresht ut, rett og slett, med de to playmo-mennene på den grushaugen, som faktisk er ved Slottet. Vi ville ha en ørkenhaug, liksom, så hvor finner man nok grus? Jo, på Slottet, der er det mye grus. Jeg tror det var på Slottsplassen vi dro, faktisk.

- *På den arkiverte hjemmesida var det også samla litt låter av Pop Bisnis og sånn, var det deg?*
- Ja, det var meg og Seip alias Pop-I. Hvor Henrik lagde all musikken, så hørte jeg på musikken, fikk inspirasjon og lagde tekst og melodi til tekstene og la det oppå. Sånn gjorde vi den musikken. Det ligger tre Pop Bisnis-sanger ute som singel, «Livet er en drøm».
- *Med Terroristene var det flere stoner-sanger, med «Marihuana gi'kke slapp banana», «Poff din poff» og «Sett deg til rette, så vi kan få på dette».*
- «Hvor har den blitt av» var en av sangene. Jeg tror det er den samme sangen (som den sistnevnte). Intensjonen var å gi ut det også. Det er mye musikk vi skulle gitt ut som vi ikke fikk gjort. Det er en av tingene som har irritert meg med Terroristene, kanskje jeg nevnte det tidligere i intervjuet, at vi ikke fikk spilt inn så mye musikk som jeg ville. Vi fikk spilt masse konserter, men vi fikk ikke gått i studio så

mye. Det var å gå i studio jeg helst ville, selv om jeg synes det er gøy å spille konserter også. Gjengen var mer interessert i å spille konserter enn å gå i studio. Det var litt motstridende interesser.

- *Var stoner-låtene passé for deg da Knoklene-perioden kom?*
- Jeg tenkte ikke på det, bare. Knoklene rakk jo ikke gi ut mer enn fire sanger, men på en måte var det en annen gjeng i Knoklene. Det har litt med det å gjøre, egentlig. Kanskje på grunn av at jeg hadde blitt far da Knoklene var i gang. Da var jeg far, i motsetning til Terroristene-tida. Det har jeg aldri tenkt på før nå, men jeg tror det må være de viktigste grunnene, egentlig.

Det med «en annen gjeng» i Knoklene versus Terroristene, blir vår overgang til intervjuet med Knoklenes andre gitarist Martin Brostigen.

- *Det virker som du kjente flere av de andre musikerne, som et slags nav? Så kan du si litt om hvordan dere samla sammen bandet?*
- Da må vi spole tilbake til 2010, tror jeg. Det var da det fortsatt var litt vitalt rundt ska-/reggaemiljøet hvor No Torso nettopp hadde blitt oppløst. Og så hadde jeg vært i et band som het Amerikanerne, som liksom var oppfølgeren til Terroristene. Der spilte ikke Ole, men der spilte Jørgen og Cedric som spilte i Terroristene. Og så tok dét slutt, og så tror jeg egentlig det var Ole sitt initiativ rundt å samle en gjeng. Han spurte meg først, sånn jeg husker historien. Så hadde han los på en bassist som het Morten, som jeg aldri hadde møtt før. Morten Midré. Så vi tre møttes vel først, og så husker jeg vi hadde veldig mange forskjellige trommeslagere. Vi hadde en som het Bruno en kort stund, vi hadde en som het Dennis Yanez, og så spilte til og med jeg trommer en periode, i påvente, bare sånn at vi skulle få øvd på låtene. (latter) Vi drev og øvde på Gloria Flames på den tiden der, og klødde oss litt i hodet. Jeg tror det bare var noen dager før innspillingen, og jeg tror ikke vi hadde øvd sammen en gang, men vi

måtte liksom bare ha en trommis til innspillingen. Da dukka Lius Baruch opp nede i kjelleren i Torggata der vi tok opp. Så dreiv vi og spilte gjennom låtene et par ganger, og så spilte vi dem inn live. Så det var litt merkelige greier. Men det er klart, Lars Oskarsen var også med helt fra starten av. Han kora og spilte orgel.

- *Lius har spilt perk i Wild Man Riddim og trommer i The Chakras. Men hvem er han?*
- I Chakras har han vært ska-trommis, det er et ska-/reggae-band. Han er en brasiliansk perkusjonist og trommeslager som har bodd i Norge ganske lenge. Tjue år sikkert. Han hadde øvingslokale på Hausmania også, i gamle dager. Hvordan vi fikk tak i ham: Jeg kjente ham ikke fra før, men det var Ole som hadde fått tips via via Haus-miljøet, om at her er en jævlig bra trommeslager som sitter og øver og kan spille reggae. Og det var helt riktig, for han var jævla bra og satt og spilte reggae. Han gjorde det bra, det stemte veldig godt. Det var egentlig sånn jeg ble introdusert for ham, og så har Morten, Lius og jeg spilt endel i ulike konstellasjoner etterpå. Spesielt Wild Man Riddim. Men Lius booka jeg også inn som vikartrommeslager i Yoga Grossist på noen jobber, blant annet en bryllupsfest som Eivind (Dypvik) ikke kunne. Lius spiller i ganske mye forskjellig, jeg greier ikke å holde oversikten. Spiller trommer, han kan spille gitar, synger, og mye perkusjon i ulike prosjekter.

Ole utfyller noe om hva han mener om knokkelbitene som utgjorde hele skjelettet, for å si det slik:

- Lius Machado Baruch på trommer, fantastisk flink og rocker ekstremt bra. Martin, fantastisk, Morten på bass; spiller alltid kult. Lars Oskarsen på keys, utrolig dyktig fyr. Så alle sammen var et drømmeteam å spille med. Dessverre varte ikke bandet så veldig lenge. Men heldigvis fikk vi lagd noe, så lenge det varte. Og nå sitter vi her og snakker om det, og det er jeg takknemlig for og synes er

veldig kult. Skulle kanskje lagd en fysisk skive også, for det finnes ikke. Det synes jeg er kult: at vi kan sitte her og faktisk snakke om det, selv om det aldri kom noen fysisk skive – at det allikevel er noe som er ekte og finnes.

Tilbake til Martin:

- Så Knoklene var et band fra ska-/reggaemiljøet i Oslo, undergrunnen. Lars og jeg fra No Torso – Morten spilte i et band som het Bernhard Briis som også hadde tilhold på Hausmania, og kjente Ole fra før gjennom det. Fordi Tobias, gamle trommeslageren i Terroristene, spilte også i Bernhard Briis Band. Så det er noen koblinger der, og Ole har liksom alltid holdt på med sine ting. Han skrev jo en del. Men det var en veldig morsom tid, en intensiv og morsom tid, og jeg er veldig fornøyd med den skiva som ble resultatet. Så spilte vi egentlig endel live også, før det gikk over. Vi spilte endel på Hausmania. Det ligger også en livevideo ute fra Hausmania, men da var det med Dennis Yanez, den første trommisen. Det er vel det eneste klippet som finnes av Knoklene, men det finnes altså ett videoklipp.

- *Hadde Knoklene flere låter enn de fire på EPen?*
- Ja, jeg husker blant annet at vi hadde en låt som het «Jeg er blues». Tror det var fra han var portør på Ullevål sykehus eller noe sånt, trilla folk rundt i gangene, husker ikke helt, men det er en nydelig låt som

vi dessverre aldri fikk spilt inn. Og så hadde vi «Veit du hva jeg savner med deg? Absolutt ingenting» – som også var en låt som Ole lagde. Vi spilte også noen av låtene til Lamek-albumet som Ole spilte inn med The Wailers. Der var det blant annet «Judas og Jesus» som jeg husker vi spilte, og noen av de andre, to–tre til, så vi hadde vel en portefølje på 10–11 låter. Kanskje mer òg.

Dårlig bilde, men det eneste av Knoklene med Lius som er å oppdrive?

- Det er også en låt som aldri kom ut: «Du gjorde meg så glad». Og det er en låt vi også øvde på endel, men som ikke ble med på skiva. «Du gjorde meg så glad. Du gjorde meg så trist. Du gjorde meg så glad. Men sånn er det visst». Også en låt som er veldig fin, synes jeg, men som ikke ble spilt inn, den heller.

- *Hvorfor ikke?*
- Det må du spørre Ole om. Jeg tror han var litt kresen på hva han ville ha. Og så hadde vi veldig begrenset med tid i studio, vi hadde liksom fem timer eller noe. Vi spilte live og kjempekjapt, og så var nok planen, hvis vi hadde fortsatt, å gjøre de låtene også. Men jeg hadde øvingsopptak på en telefon jeg hadde, som nå er tapt, så ble det en harddrive, eller et minnekort med øvingsopptak av endel av låtene. Det er selvfølgelig litt dårlige opptak. Men mange av låtene var veldig fine. Og før du spør Ole, vil jeg påpeke at låta som het «Jeg er blues» er en fantastisk fin låt som jeg angrer så utrolig på at vi ikke fikk spilt inn, for den er så bra. Jeg tror de spilte den – han spilte i et band etterpå med Adrian og sånn, og en som het Kim på trommer – som kalte seg «Lamek og de få». Jeg tror til og med Morten (Midré) var med en periode. Der ble endel av låtene til Knoklene spilt også, som ikke ble spilt *inn* med dét bandet. Om Lamek og de få gikk i studio noen gang, vet jeg ikke, men det ble jo oppløst, det òg. Men de spilte i hvert fall endel av de låtene vi spilte.
- *Hadde dere noen spesielle ambisjoner med Knoklene?*
- Jeg vet ikke, men på den tiden *var* man jo på øving to–tre ganger i uka. Det var liksom mer tid, og folk hadde mer tid, så det var en øvingskultur som var veldig bra. Man dro på øving og skapte ting. Selvfølgelig var det litt i ryggmargen at det skulle bli veldig bra, og vi jobba hardt med det, men vi trodde aldri at det skulle lette som et prosjekt. Men det er klart, jeg må innrømme at den skiva er ganske fengende. Det er tekster på norsk, og jeg tror mange kan synes det er en ålreit skive. Ambisjonene var litt sånn... Vi var vel litt surrete, vi fikk gitt ut den skiva, så ebba det litt ut.
- Men det er klart, momentene og særpreget til Terroristene, tenker jeg litt på når det gjelder Knoklene, fordi Ole var låtskriver der òg. Terroristene var jo store en periode, og holdt på å kunne få en semi-break. I den grad det lar seg gjøre. Jeg tenkte kanskje at jeg håpte det ville slå an med norsk reggae. Og det gjorde det jo, men i en litt mer kommersiell form: Admiral P og litt annen type reggae enn det vi drev med. Litt mer syntetisk, kanskje.
- *Det var nettopp det jeg tenkte, musikken til Admiral P høres ikke så organisk ut. Mer loopete.*
- Vi var liksom litt mer roots, som man kaller det, inspirert av den gamle reggaen. Hvis du hører på, så er det ikke helt – og det synes jeg gjør Knoklene unikt – slavisk reggae, og det følger ikke alle reggae-reglene. Det er ikke ostinat i gitaren som går i ti minutter. Det er litt fills og soloer, og bassen er ikke helt sånn reggae-bass. Så vi prøvde vel bare å inkorporere roots-stilen med de musikalske erfaringene vi hadde fra de andre bandene vi hadde spilt i. Og det kan man også si med Terroristene som Ole spilte i: De hadde sin egen stil, det var vel ikke helt roots Jamaican reggae, men en slags nordisk Oslo-variant, sånn som jeg tenker.
- *Terroristene hadde en vokaltrio. Det er ikke sikkert jeg har rett i dette, men i reggaen ble det etter hvert mindre vanlig med vokaltrioer enn i rocksteady. Det finnes også mye i reggae, men det ble etter hvert overvekt av soloartister med band.*
- I Knoklene var det stort sett Lars som kora, men jeg var også litt med på vokal. Da hadde vi stort sett tostemt i refrengene og sånne ting. Ellers var det Ole som bestilte måter å vokabulere og uttrykke seg på, gjennom både ord og måten å synge ting på.
- *Hvem var det som produserte skiva?*
- Hva het han da? Eduardo eller noe sånt, Edmundo? (Eber – se mer i seksjonen «låt for låt» nedenfor, forf.anm.) En liten kar som var veldig energifull. Det var Ole som skaffa ham. Det jeg husker var vi var nede i en kjeller, litt luguber kjeller i Torggata rett ved Youngstorget der. Rett ved 7/11, på andre siden av Café Sør. Nede i en bunkers hvor det tydeligvis var studio. Et fint studio òg. Så vi tok opp alt live nede i bunkeren der. Ikke noe særlig pålegg, vi bare tok opp alt live, og jeg

synes lyden har blitt bra, og at det ble fint produsert til slutt. Men det var veldig sånn DIY, punka stil, det var ikke noe strigla studio. Det var et sted som ingen visste helt at eksisterte, som ikke eksisterer nå lenger heller. Men et klassisk, lite grann lugubert øvingslokalested med litt avhørslamper i taket og sånt. (humring) Resultatet ble fint, og det var jo en morsom session, det, altså. Det er mange smådetaljer på skiva du kan høre, siden alt har blitt spilt inn live. Du kan høre på «Roser er røde», for eksempel, at det er lagt på litt effekter som klirrer litt i bakgrunnen på den ene forsterkeren. Det låter veldig live, da. Det synes jeg er veldig kult egentlig, og ganske tørt og fint også. Det var lite overdubs, det var litt orgel-overdubs på «Bjarne». Men ellers var det mye live, alt det vi gjorde ble jo bra.

- *Spilte dere noe utenom Hausmania, spilte dere i noen andre byer?*
- Jo, nei, nei vi gjorde ikke det, tror jeg altså. Jeg tror det var Hausmania og kanskje Musikkens Dag. Så spilte vi i femtiårsdagen, var det vel, til moren min på Bekkestua, i hagen der. Men det ble mye de Hausmania-festene. Jeg husker en av festene, så skulle vi egentlig gå på klokka 22, så ble vi oppringt: «ja, dere gå'kke på før 0215». (latter) Ja... hva skulle vi gjøre da? Gå på nachspiel, eller spise kebab? Konserten var ferdig halv fem om morgenen.
- Altså, settene våre *ble* alltid veldig lange, for vi improviserte og dubba det til og gjorde mye med effekter live. Jeg husker Lius hadde sånn effekttromme med seg, med ekko, og ja, at vi lekte mye med ting som ikke gjorde seg på skiva. Vi spilte mer eksperimentelt live. Så der ble det ofte 15 minutters lengde på låtene. (latter) Da fikk vi lange sett, da plutselig. (latter) Det er klart, det begynner å bli en stund siden, men vi rakk aldri å komme til noen andre byer eller noe sånt.
- *Er det noe spesielt å si om labelen som Rekk dem ut ble gitt ut på? Det var du og Lars som kjente Morten Molthe.*
- Ja. Og jeg tror det var en av de første utgivelsene på Mars Melons. Av et band, i alle fall – de hadde en del elektronika og støymusikk og

eksperimentelt fra før. Men jeg tror faktisk at Knoklene kanskje var en av de første utgivelsene. Vi snakker jo om 2012, da EPen kom ut. Det er snart ti år siden (og over ti år siden når denne boka gis ut, forf.anm.). Så da sa jeg at jeg kjente en kompis som drev label. Målet var bare å få det ut; da ble det på Mars Melons. Men vi rakk liksom ikke å følge opp den skiva ordentlig. Det var ikke noe fysisk album, ikke noen cd eller vinyl. Så det ble bare en datafil, på en måte. Det var litt synd, det hadde vært litt kult å ha den på vinyl. Men det ble ikke noe av.

- *Det er bare å lage nye skiver, det! Hehe.*
- Akkurat den synes jeg absolutt det hadde vært kult om var på 10", eller det blir 7" da.
- *«Rekk dem ut» har til og med over 1000 plays på Spotify: 1200 plays. (Oppdatering: 1 ½ år etter er «Bjarne» oppe i 1500 plays.)*
- Ja, ikke sant. Wow. Jeg har sikkert 10 lyttere i måneden eller noe.
- *Det var Ole som var låtskriver?*
- Ja, det er han som skrev alle låtene. Eller, han kom i alle fall til øvingslokalet med et skjelett, og så – det er klart, vi pynta og arrangerte det sammen, men han skrev stort sett alle. Alle tekstene. Dét var også noe som ble videreført litt fra Terroristene-tiden. De hadde blant annet en låt som het «Israel vil ha Lebensraum», husker jeg. Ganske voldsomt, men det som var så spesielt var at det ble sunget på så koselig måte, i gåsetegn, men altså med et ganske brutalt politisk budskap med brodd. Den politiske biten ble absolutt videreført i Knoklene. Det blir spennende å høre hva du får som svar, for å si det sånn! En ting er hva han tenkte da, én ting er jo hva han tenker nå.

Hva tenker han nå?

Rekk dem ut

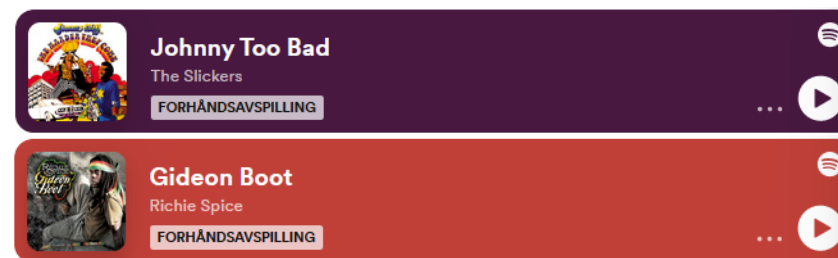
Ovenfor ser du altså link til det eneste produktet av et band som aldri spilte live utenom Oslo. Et band som jeg heller ikke husker noe av hvordan jeg først kom i kontakt med, bortsett fra at jeg satt og hørte på EP-en hjemme der jeg bodde på den tida. *Rekk dem ut* har ikke skapt bølger i norsk kultur. Samtidig er det god musikk – gjennomført, norsk reggae, og ikke minst hadde bandet noe relevant å si om Norge og Afghanistan. Knoklene fortjener en plass i norsk musikkhistorie.

På *Rekk dem ut* EP synger Ole om «blokka der jeg bor», og han bor i samme område fortsatt. Å ta inn stemningen i området hører med til forfatterens oppgaver, slik låtskriveren ni år tidligere lot blokkbebyggelsens stemning få uttrykk i låta «Bjarne». Ett t-banestopp unna blokka er det et lite vann, og her sitter vi altså litt halvtidlig på en søndag. Å teste om dette stille vannet har dypest grunn, altså ved å hoppe uti, blir ikke aktuelt, for høsten har satt inn. Fiffig nok er det i stedet beveggrunnene i Knoklenes musikk og tekster som skal etterprøves; gjøres til gjenstand for samtidsarkeologi. Vi graver altså opp noe som ikke er så gammelt, knapt dekket av et støvlag i den større kronologiske sammenhengen. En kronologisk sammenheng som ifølge låtskriveren er veldig omfattende, noe vi kommer tilbake til.

Låt for låt

1. «Rekk dem ut»

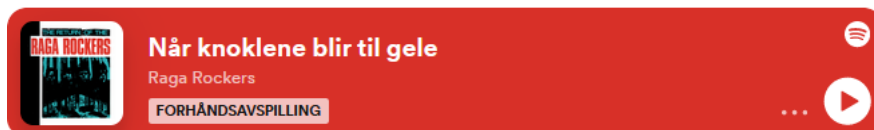

- *Jeg starter rett og slett hele gjennomgangen med å henviser til låta «Johnny Too Bad» av The Slickers!*
- Ja, riktig. Jeg bare elsker den låta. Og så har jeg også hørt en versjon av Richie Spice av den samme instrumentalen. Hvor han synger helt annerledes på det, og det er utrolig fett. «Gideon Boot» tror jeg den sangen heter. Og så tenkte jeg, hm, det er utrolig hva du kan gjøre med en instrumental, å bruke den til noe nytt og likevel få noe kult. Selv om det originale er helt fantastisk, og du skulle ikke tro det er noe vits å gjøre noe mer med det. Så jeg fikk lyst til å gjøre noe med «Johnny Too Bad», og så satt jeg og lekte med den, og sang og spilte på den, og så utviklet det seg til «Rekk dem ut». Hvor jeg la til et annet parti også, som ikke er i Slickers-låta. Det er så enkelt som det: Jeg digga den låta, lekte med det, og lagde en ny sang.
- *For det starter med orgelpartiet fra «Johnny Too Bad», som er bra, og så kommer verset som er litt hardere, hvis man kan kalle det det.*
- Litt mer rocka enn det jeg egentlig hadde planlagt, kan du si, for jeg er egentlig ikke så rocker. Men litt de jeg spilte med da. Men jeg liker det, jeg liker hvordan sangen ble og hvordan den er. Jeg hadde ikke tenkt at det skulle være såpass rocka, men det er kult, det.

- *Du hadde tenkt at det skulle være mer vanlig, sløyt?*
- Ja, holdt litt mer tilbake liksom. Men så spilte vi inn dette materialet, de fire sangene. *Rekk dem ut*-EPen spilte vi inn i et studio sammen med en søramerikaner som heter Eber, som produserte det, som vi betalte for å få lagd den EPen. Så vi gjorde det ganske enkelt og live for det meste. Noen overdubs, med vokal og litt keys oppå, kanskje lite grann perkusjon, men for det meste enkelt: Nå spiller vi rett inn, alle er plugga inn. Kanskje litt skillevegger mellom trommesettet og bassen for å få litt enklere jobb med å mikse. Så det var skikkelig kult.
- *Teksten er ganske innsiktsfull om Afghanistan. Den nevner ikke ordet Afghanistan.*
- Ikke sant? Jeg nevner det ikke. Men det var det jeg tenkte. Jeg skal være ærlig, jeg trenger ikke være så mystisk: Det var det jeg tenkte. Ikke bare Afghanistan, for det er andre steder også. Kanskje litt derfor jeg ikke nevnte det. Generelt om alle invasjoner – trekk dem ut. *Alle invaderende invasjonsstyrker overalt, dette er en melding: Trekk dere ut.* (latter) *Retreat!* Men Norge har vært der, det er den mest profilerte og største invasjonen – okkupasjonen – Norge har vært med på i vår tid. Så selvfølgelig tenker man på den.
- *Teksten går inn på realitetene i krigen, mer enn kanskje de mediene gjør som skriver om «operasjoner» og «engasjementer».*
- Sånn reklamespråk. Operasjoner og engasjementer og kontrakter.
- *«Kan du takle mareritt som er ekte. Små armer som er knekte», og så videre.*
- Forferdelig. Det er jo mareritt, men hvorfor ikke bare kalle det dét? Jeg jobber jo ikke i pr-avdelingen for å forsvare dette, så jeg kan bare kalle det dét det er, fra der jeg er.
- *Det er også en linje om å «ikke gjøre veteraner til latter, men gi en advarsel til nye rekrutter».*
- Ja! Fordi jeg vil ikke noen noe vondt, det er ikke noe meningsfullt å disse noen, trække på noen og le av noen – og jeg kjenner selv folk

- som har tjenestegjort fra min generasjon. Fra cirka min generasjon er det folk som har vært med, og jeg tror ikke de gjorde det av noen dårlige intensjoner. Men jeg vil ikke at flere skal gjøre det. Jeg tror også at hvis de hadde visst mer, hadde de ikke gjort det. Uten den tekstlinja, kunne sangen kanskje følt litt respektløs mot dem. Klovner, for jeg sier også «klovner bevæpna til tenna». Klovner i kamp shoutout! Nei, det er ikke det. Men jeg digger Klovner i kamp.
- *Bare for å ta det, så er det en ganske klar link tilbake til Terroristene som du skreiv mange låter til. «Bin Laden i fjellet» og forskjellig. Dere kledde dere vel ut som en slags – jeg har et promobilde med fjell i bakgrunnen (se side 98, forf.anm.).*
- Orientalisk, vi kledde oss orientalsk. Vi spilte på terrorist-imaget. Som media ga oss.
- *Som de ga dere?*
- Ja, som de ga alle oss. Jeg mener: Media kom med det bildet. «Dette er terrorister, sånn ser de ut. De er superslemme. Og de er fienden». Så tenkte vi, kanskje mest jeg: OK, hvem nå enn som er fienden av dere, de vil jeg være. Det var grunntanken. Dere løgnere og mordere, deres fiende: Ja – jeg er dem, jeg, heller enn dere. For det var snakk om «either you're with us or you're against us». Så jeg tok dem på ordet, «okey, vi er against you, da, greit, hvis vi må velge». Men i ettertid skjønner (man at det er) en good cop–bad cop-greie. Så det funker ikke det heller. Derfor finnes ikke Terroristene-bandet nå.
- *Er ikke bandnavnet Knoklene en link til det forrige bandnavnet?*
- Jo, rett og slett fordi terroristene døde jo. Bandet døde. Så ideen og det bildet: Som i en film døde de terroristene, de ble eliminert til slutt i filmen, så er det bare knoklene igjen. Det var vel det som var tanken.
- *Hadde du bandnavnet klart før du hadde bandet klart?*
- Neei, egentlig ikke. Det skjedde samtidig omtrent. «OK, Terroristene er slutt, jeg vil lage mer musikk, jeg vil spille sammen med flinke, kule, musikalske folk og lage mer. Hva skal vi hete?» Hm, jeg tenkte,

du må jo finne noe. Forhåpentligvis noe best mulig, men noen ganger må du bare finne noe, så var det dét jeg fant ut fra det som hadde skjedd før. Det følte logisk. Når du søker etter Knoklene, kommer det alltid «Når knoklene blir til gelé» av Raga Rockers. Etter den sangen, er det Knoklene. Men det er historien fra min side om det.

- *Du sa orientalsk, og i den låta her spilles det gong.*
- Jaja. Hehehe. Lius skal ha litt av æren for perkusjonselementene. Han gjorde bra ting der. Ikke så mye, men litt her og der, og det liker jeg også. Trenger ikke være dynka, overlessa, men riktige, fine detaljer og krydder. Han kan virkelig musikk, han fyren der. På en eller annen måte ble jeg kjent med ham på den tida. Jeg husker ikke akkurat hvordan, faktisk.
- *Hva med i «Bjarne», har ikke den fløyte, sånn sambafloyte?*
- Nei, det er ikke det. Det er synth.
- *Oisann, her var vi over på neste låt!*

2. «Bjarne»

- *Det her er jo egentlig en ganske lystig melodi – om noe trist.*
- Ja. Bjarne var naboen min, som jeg egentlig ikke ble så kjent med. For jeg var for opptatt av mitt eget liv og problemer. Men han hadde sine problemer. Så skulle vi ha dognad, og da skulle vi koste garasjen alle

sammen. Sånn kjellergarasje i borettslaget, i blokka. Plutselig var det ambulanse, politi og noen sto og holdt bikkja til Bjarne, som het Sprinter, i bånd. Noen som ikke var Bjarne. Kanskje en ambulansemedarbeider. Så var det en som sa til meg at Bjarne hadde tatt sitt liv. At han hadde ikke betalt leia og blitt låst ut av leiligheten og fått leiligheten plombert, som også sies i teksten – av namsmannen. Så hadde han låst seg inn i boden og avslutta, og gått inn i neste dimensjon derfra. Så kom låta ut fra det.

- For det første ville jeg ære fyren, fordi han hadde store problemer, men han tok det ikke ut over noen andre. Han tok det bare utover seg selv, som jeg nevner. I stedet for folk som går berserk og skader andre og dreper andre og gjør faenskap før de eventuelt forlater denne dimensjonen og går inn i neste. Så det må man bare respektere, i det minste. Jeg kjenner ikke problemene hans og vet utrolig lite om livet hans, egentlig. Men jeg burde kanskje tatt meg mer tid. For eksempel: En gang han skulle ha en ny sikring eller lyspære eller noe sånn, så spurte han meg om det. Så gadd jeg egentlig ikke å hjelpe ham. Det var liksom: Jeg tror ikke jeg hadde det – jeg hjalp bare ikke fyren, liksom. Og var litt ego, og tenkte at «*det* må man ikke». Så er det gjerne noen i alle borettslag og blokker og steder – så er det noen ensomme folk med problemer. Man må være kule mot dem og snakke med dem og inkludere dem, ikke være altfor kald og «jeg har mitt eget liv og problemer, og F deg»-holdning. (Man må vel heller satse på å «rekke dem ut», forf.anm.) Jeg snakker kanskje ikke om akkurat det i den sangen, så... Men det er historien om det fra mitt perspektiv.
- *Nei, men lytteren kan jo tenke det. Det med omtanken gjelder på en måte hele samfunnet, ikke bare dette enkelttilfellet.*
- Alle Bjarne-ene der ute, og alle Berta-ene. Det skal ikke så mye til, antakeligvis. Bare snakk med dem, hjelp dem med å skifte en lyspære hvis de banker på og kanskje er litt rare, pjuskete og du ikke akkurat føler at du har noe å hente hos dem. Men du veit aldri dét heller. De

kan ha skikkelige kule ting og være rå mennesker, som har blitt utstøtt, eller har trukket seg tilbake, eller kombinasjonen. Det er egentlig ofte det.

- *Er linja «du var en bra mann» et bevisst nikk tilbake til Terroristenes «Jeg er en bra mann»?*
- Det er en liten referanse. Selv om det handler om at fra mitt perspektiv, var han en bra fyr. Uten at jeg kjenner hele historien og alle detaljene, syntes jeg det var urettferdig at han skulle håndteres så hardhendt. Han plagde aldri meg, han var alltid utrolig høflig mot omverdenen. Det er litt meningen med sangen å si at han var en bra fyr, siden han selvfølgelig ikke kan si det selv.

- *Melodien er ganske lystig, og...*
- Dur, rett og slett.
- *Hopalong Knut fortalte i den første boka at de har akkurat det samme. Synger om tragedier, og til og med selvmord (se sanglenke ovenfor), alltid med en lystig melodi. For dem var det et poeng med den kontrasten. I tillegg hører man Sprinter i den låta, gjennom «hundelyder». Det er litt morsomt, da.*
- Ja, for det er bikkja til Bjarne. Den levde videre, tross alt. Så jeg levde meg litt inn i hvordan det skulle gå med den, ikke sant? For det er sikkert tøft å miste eieren sin. Jeg er helt sikker på at Sprinter var veldig glad i Bjarne, og ble lei seg da Bjarne transformerte. For jeg

tror ikke på døden, egentlig. Det går jo bare videre. «Han døde»... Kan jo like gjerne kalle det noe annet.

- *Tror du det går videre til noe bedre?*
- Jeg tror egentlig ikke nødvendigvis det heller. Jeg synes dette (livet) er fantastisk bra. Jeg vet jo selvfølgelig ingenting om det, men det kan sikkert gå begge veier, til noe bedre, verre eller noe like bra. Kanskje.
- *Neste låt handler for så vidt om dét, så vi kan ta det litt mer der, for jeg skulle bare spørre om outroen på låta. «Blokka der jeg bor». Det føles veldig som en slags referanse, men jeg vet ikke om det er det?*
- Du kan si, det er kanskje litt kjedelig å røpe alle detaljene om alt. (latter) Spoile. Men hvorfor ikke, jeg føler ikke at det er så mange som bryr seg uansett, så jeg kan jo like gjerne bare spoile alt sammen. (latter) Det er jo litt fordi jeg bodde i den blokka hvor halvparten av leilighetene var eid av Forsvaret. Dette var rundt 2010-ish–11. Så det irriterte meg ganske kraftig, de invasjon-/okkupasjons-greiene som foregikk, ikke sant? (Forfatteren opplever nå et aha-øyeblikk, forf.anm.) Det var tilbake på «Rekk dem ut».
- *Jeg husker det var en stor sak om at soldatene i Afghanistan sa «til Valhall», og da kommer vi inn på sangens «folk tror på Odin og Tor».*
- Ikke sant, det var koblinger der. Med de nyhetene. Hva er Norge og Norges historie offisielt kjent for? Jo, selvfølgelig, vikinger og vikingferd og litt invasjon på den tida, litt plyndring. Så de henta jo fram det. Da ble jeg minnet på det, og så kom det inn i sangen. Så da spoila vi det! (latter)
- *Spoile – ja kanskje det, men man får vite litt om hvordan låtskriverne tenker også. Man kan lære litt av det, kanskje? Hvis de leser denne boka – jeg vet ikke om noen bryr seg om boka i seg selv, heller, men boka finnes nå i hvert fall.*
- Sånne ting vokser jo, det er det som er greia. Du lager det, ikke sant, men så slipper du det. Men du slipper det uten et gigantisk kommersielt apparat, så det du lager, spys ikke i ansiktet på millioner

av mennesker instantly og i årevis framover fra det øyeblikket. Kanskje: heldigvis. I stedet for kan det gro, vokse naturlig. *Så* bra, sterkt og meningsfullt du har lagd det: *Så* bra vil det vokse naturlig. Så hvis du lager noen bra bøker, eller musikk eller noe annet, har det livets rett og vil bli noe. Jeg synes det er ganske kult, det.

Til venstre har Ole tatt forfatteren med til blokka i Oslo som det synges om i «Bjarne». Bilde fra høsten 2021.

Til høyre er VG-forsida som slo opp «Til Valhall»-saken i 2010. Norske politikere har nå sin egen måte å tenke på; man kan sende nordmenn i en krig, men man kan ikke si hva soldatene faktisk holder på med der borte, og de kan i hvert fall ikke bruke symboler som bearbeider døden mentalt med eksplisitt symbolikk som dødninghode.

- *Apropos «gro naturlig». Martin sa, og det er jeg enig i, at Knoklene er ganske organisk reggae, det høres ikke så produsert ut. Det høres ikke så filtra ut, det spilles sånn som det høres ut, selv om det selvfølgelig er produsert.*
- Det er produsert, men på en mer primitiv, gammeldags måte kan du nesten si. Det er såkalt smitte mellom de forskjellige mikrofonene, ikke sant. Du kan ikke helt ta og bare høre på trommene og fiksfakse masse med dem, eller ta ut et enkeltelement av trommene, bare basstromma og feite opp basstromma og gjøre ditten og datten med rimmen så den er sykt fet, og bla bla bla. Du bare har den musikken, så kan du EQ'e den litt og justere litt på den, men den er sånn som den er. Så hvis den er dårlig, er den kjip, og hvis den er bra, er den bra. Vi hadde det kult og det er flinke folk, og hadde noen konkrete ideer og gjennomførte det. Så det var en glede å lage de greiene der.
- *Var det du som bestilte dette fra produsenten, eller kom han med noe eget bidrag?*
- Du kan si: Jeg bestilte det, og styrte det, men Eber – tekniker og produsent – var helt med på ideene og låtene. Jeg tror vi snakka engelsk, han vakke helt stødig i norsk. Men han kora faktisk litt på «Bjarne». Selv om han ikke helt kunne si ordene engang, så kora han faktisk litt på den sangen og gjorde en skikkelig bra jobb. Jeg mener: Hvis noen kommer med noe de vet hvordan de vil ha gjort, hva de vil gjøre, er det bare kontraproduktivt å prøve å legge seg altfor mye opp i alt og endre på ting og styre det i en annen retning og lage maktkamp og problemer og trekke ut tiden. Han hadde ikke noe behov for det, og bare la det perfekt til rette for oss, til å gjøre det vi hadde lyst til å gjøre, spille inn de sangene sånn som vi hadde øvd på dem, og hjalp dette å bli best mulig. Eber gjorde en skikkelig god jobb.
- *Det var et ukjent, litt bortgjemt studio?*
- Ja, det var i Torggata rett ved Youngstorget, oppe i et par etasjer. Tvers over gata for Eldorado kino, omtrent, oppe i etasjene der,

næringslokaler av noe slag. Det er en god nok plass og vi hadde det vi trengte.

3. «Karma»

- *Vi var litt inne på det nettopp: forrige liv og neste liv og hva det blir til. Karma har med det å gjøre. Så er det den vestlige, populærkulturelle betydningen med «instant karma», som jo ikke er det det opprinnelig er tenkt som. Men budskapet i sangen er jo bra, det?*
- Jeg har kanskje den vestlige, overforenklede forestillingen om karma, hehe. Kanskje du har gått dypere inn i å vite hva det betyr og handler om enn meg?
- *Ikke så dypt... (Men det som er sikkert, er at karma ikke betyr belønning eller straff som tilmåles etter konkrete enkelthandlinger eller samlinger av handlinger. Å leve lenge – som sangen «Karma» refererer til – er vel heller ingen belønning slik sett, for i buddhismen er ønsket eller begjæret om å leve lenge noe som binder en til gjensfødselen, og derfor stenger for frigjørelsen fra gjensfødselen, som er et høyere ideal. Men andre kan legge andre ting i karma, forf.anm.)*
- Jeg har lyst til å sjekke det ut mer, egentlig, for jeg synes det er kult med forskjellige verdenssyn og filosofier, og hinduisme. Hinduisme er utrolig interessant, for noe av det viktigste for meg i forståelsen min av verden eller livet, har jeg funnet i noe hinduistisk. Som jeg tror er universelt – det er ikke egentlig hinduistisk, det er universelt. Men akkurat i hinduismen finner du det. Du finner det andre steder også, nemlig det at livet består av sykluser. Det er ikke lineært fra

start til slutt som en strek. En start, strek, og slutt. Det *er* bare ikke sånn. Og vi blir faktisk opplært, i vårt samfunn i alle fall, til å tro på det lineære. Start, strek, slutt. Big bang, utvikling, evolusjon, strek bortover bortover bortover, katastrofe og klimakollaps og død og the end. Atomkrig er et alternativ de liker å tilby også. Atomkrig, eller kanskje klimakatastrofe, eventuelt zombieapokalypse. Det er de vi kan velge mellom. Ikke sant? Virus-/zombieapokalypse får du også lov til å tenke at kan være slutten. Asteroidedød er også et alternativ de tilbyr, men det er ikke sånn det funker. Det er bare en feilaktig tullevversjon av virkeligheten, dette her. Det er syklus – alltid, uansett er det syklus. Det bare fortsetter, det tar aldri slutt, det har aldri begynt, og det tar aldri slutt. Et år består av mange døgn, 365 komma noe, så på akkurat samme måte, blir mange år et stort hjul eller en stor syklus det også – som hinduismen snakker om. Og akkurat som et år, er det fire hoveddeler det består av. I året er det selvfølgelig høst, vinter, vår og sommer. I det store hjulet av mange år, har ikke vi noe ord i vår dagligtale i Norge for hva de fire bitene heter. Fordi vi snakker ikke om dette, det er ikke noe vi er bevisste på en gang, for det meste. Hinduistene kaller i alle fall de delene for jernalderen, som er vinteren, og så er det bronse og sølv som er vår og høst eller omvendt – det er litt uklart for meg, akkurat det, jeg må lese mer om det – men så har du definitivt gullalderen som er sommer. Hver av disse aldrene varer i tusenvis av år. Så *vi* kommer oss ikke rundt dette hjulet. Vi kommer oss bare en bitteliten del på vei i en av de fire delene i det hjulet. Så hvilken del er vi i? Er vi i gullalderen, jernalderen, sølvalderen eller bronsealderen, ikke sant? Og hinduistene sier: Vi er helt i begynnelsen av jernalderen. Vi er helt i begynnelsen av vinteren. (Er det dette som har inspirert en viss populær tv-serie om vinteren som kommer, forf.anm.) Vi har en lang natt foran oss, en lang vinter foran oss, generasjon på generasjon. Det skal gå nedover nå, det skal bli kaldere, det skal bli mørkere, langt,

langt fremover. Og det er faktisk meningen, det er som sesongene. Og *da* kan jeg forstå hvorfor Norge invaderer Afghanistan og hvorfor barnevernet kidnapper barn konstant, hvorfor pedofile gjør det de gjør og hvorfor all dritten skjer. For det skal ikke gå oppover nå, det skal gå nedover. Så det fant jeg i hinduismen, og jeg syntes det forklarte omtrent alt. Det gjorde at jeg kan tro på Den allmektige, og at det er en perfekt plan og en allmektig, altomfattende gud, da, som gjør alt og som *er* alt og som vi til og med er en bitteliten del av. Så takk, hinduismen! Hehe!

- *I reggae så har du jo tradisjonen med Jah, hvor det er en bestemt mening for jamaicanerne og de andre afrikanskættede som er på det amerikanske kontinentet nå, og skal tilbake til Etiopia.*
- Repatriation. Jah, så vidt jeg har forstått, kommer av Jahowah, som bare er det hebraiske navnet på gud. Men selvfølgelig, Jah Rastafari handler om Selassie også. Men alle navn på Den allmektige, eller gud, er forskjellige navn på det samme.
- *Men låta «Karma» starter med en adlib hvor du sier «My name is Earl». Jeg vet ikke hvor det kommer fra, annet enn at det var en komiserie som het det.*
- Det var den jeg hadde sett på. Ikke at hele den tv-serien inspirerte meg til den sangen, men tv-serien handler litt om det. Du har kanskje ikke sett på den? Fordi Earl har gjort masse galt i livet. Fornærmet masse folk, tråkka på folk og gjort negative ting mot folk, stjålet og masse dritt – og løpt fra alt sammen. Ikke sagt unnskyld for noen ting, ikke erstattet ødelagte ting, gitt tilbake stjalne ting. Bare skapt seg masse dårlig karma. Så begynner han å rammes av det. Så vidt jeg husker – det er lenge siden jeg har sett serien selv – begynner han å jobbe med å gjøre opp for alt sammen. Han har en gigantisk liste på papir, sånn: «gi tilbake en sjokolade på kiosken i 4. gate, til Toms kiosk». «Si unnskyld til hun som jeg solgte en stjålet bilstereo til, som ikke funka, i 1985». Så det var derfor jeg la det på. Jeg ville kanskje

ikke lagt det på nå, for det fjoller opp sangen mer enn det kanskje... Men man må bare *gjøre* ting i kunsten og musikken og livet. Jeg synes det er kult når folk klarer å komme seg litt – jeg har noen ganger vært for pirkete, perfektjonistisk, overtenkende i mitt liv, så jeg digger å se folk som ikke er det, og som ikke gjør det, som klarer å gjøre ting litt fortere, men allikevel klarer å gjøre det bra, ta avgjørelser og få opp farta litt. Så jeg bare la på det.

- *Det er bra koring på den her.*
- Den og «Rekk dem ut» også. Whoah-oh! Det var bra korere også!
- *Også bra muta gitarer, eller hva det heter. Plukkete stil. Jeg er ikke noen gitarist selv...*
- Og det er ikke så lett. Det er kult å se på de som virkelig, virkelig kan det, as. Jeg selv hakke blitt noen mester i det, fordi jeg vil gjerne syng, og det er ikke helt oppgaven du gjør samtidig med at du synger. Men det er en av tingene jeg digger med reggae. Sånn gitarplukking.

Til allmenn nytelse, her bringer forfatteren en av de bedre reggaelåtene med gitarplukking gående konstant gjennom låta.

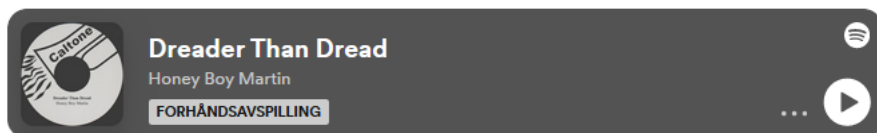
4. «Roser»

Her forteller Martin først kort om gitarspillet, før intervjuet med Ole fortsetter under.

- Det er vel jeg som spiller åpningsmelodien i sånn kneppe-stil, begynner helt alene med en gitar, og så kommer kompet og Ole inn. Vi bytta litt på, hadde litt sånn veksling på at jeg spilte offbeat, eller så spilte jeg en slags, vi kaller det kneppete gitar. Melodien mens Ole spilte offbeaten, «shakken». Gjorde det litt på feelingen også. Men når han sang, spilte han mye shakken.
- *Tilbake til Ole: Her er også et flott piano oppå orgelet, så det er dubba, regner jeg med. Melodica har vi her...*
- Lius. Og pianoarbeidet av Lars.
- *Med rosenes torner kommer dette «Au!» i bakgrunnen.*
- *Det er også sånn: bare gjorde det, liksom. Det gjør det kanskje litt teitere og mer useriøst. Men samtidig ikke. Jeg digger å ha med underholdning. Lee «Scratch» Perry for eksempel, litt teateraktige greier. Ikke altfor selvhøytidelig alltid. At det ikke bare er: (synger) «jeg er en veldig seriøs musiker som skal sette deg i sentimental stemning». Men ikke fullt fjoll heller, hvis du skjønner hva jeg mener. Bare en touch med litt humor.*
- *Ikke Prince Buster heller? Det er jo sykt useriøst. (latter)*
- Jeg digger Prince Buster også. Men til tider: ja. Jeg har ikke hørt alt av ham, men «Ten Commandments of Man», det er ganske useriøst. Noen drøye bud inni der! (latter) Og så «Judge Dread»-sangen.
- *Ja, jeg tenkte på «Judge Dread» da du sa teater.*
- Jaja, dét er skikkelig teater i reggae. Så det kan være veldig kult, det.

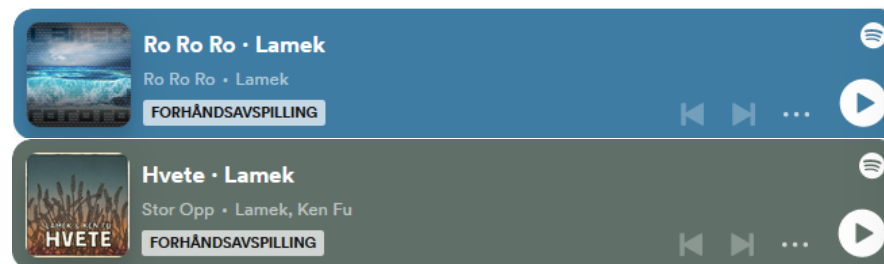
- *Låta «Roser» kan man tolke i forskjellige retninger. Først er det dette med kjærlighet og roser. Man tenker kanskje en kjærlighet som ikke gikk så bra, i og med at det blir «blå» stemning etter hvert. Men så nevnte også Martin 22. juli, og roser i den sammenhengen?*
- Det er veldig sprøtt, egentlig, for jeg lagde egentlig sangen litt før 22. juli 2011. Ikke sant? Så av en eller annen grunn, sikkert ikke så veldig mystisk egentlig, når jeg tenker meg om: Roser er jo en kjent blomst, og mange sanger og ting handler om roser, og det er overalt egentlig. Men det rare er tidspunktet: Hvorfor tenkte jeg det da? Hvorfor hadde jeg lyst til å lage en sang som het «Roser» eller handla om roser akkurat da? Men det gjorde jeg, da. Så kom 22. juli, og så ble det rosemarsjen og Arbeiderpartiet er rose, og... Det er litt rart.
- *Arbeiderpartiet har jo hatt rose som logo veldig lenge. Men så har roser også torner, ikke sant? Der kommer det au-et.*
- En dans på roser er ikke så digg, kanskje, som de skal ha det til. Livet er en dans på roser!
- *Så kommer jo det med «hoder på fat» og «gråt» som «kommer hit». Har det noe med flyktninger å gjøre? Kan ha det? Kan ikke ha det?*
- Det skjer jo også. Det er akkurat det som skjer. Nå går vi tilbake til hinduisme-hjulet, hvis det er greit. I det store hjulet er vi da, ifølge dem, som jeg tror er riktig, i begynnelsen av vinteren eller natta. Jernalderen, eller kali yuga som de kaller det. Derfor skal det gå nedover, på en spirituell måte. Det skal bli kaldere og mørkere spirituelt. Ikke nødvendigvis fysisk, men fysisk også, kanskje, men spirituelt. Hvordan kan man få det kaldere og mørkere spirituelt? Jo, invader land, bomb dem, skyt dem, og så inviter flyktningene fra det

du gjorde *til* det landet som invaderte. Gjør det masse. Og i tillegg: Ha religioner som er designa for å være i opposisjon mot hverandre, som det er lagt inn DNA i, og instruksjoner i, til å være mot hverandre, og la dem være på hver sida av dette jeg beskrev nå – så har du en perfekt oppskrift på å gjøre det kaldere og mørkere spirituelt. Det er akkurat det som skjer. Så derfor. Selv om jeg ikke tenkte så bevisst på det da. Da kjente jeg ikke til det med hinduismen og det hjulet.

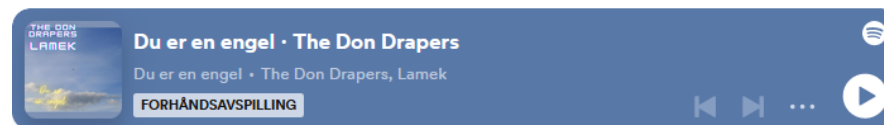
- Så er det også litt sprøtt med den sangen, at ikke bare kom rosegreiene før 22.7. Men jeg har også blitt anleggsgartner eller jobba i anleggsgartner-faget i flere år. Før, på den tida, var jeg i helsevesenet. Sånn sett peker den sangen også mot det for min del. Jeg hadde kanskje en liten tanke allerede før det, om å jobbe ute, at det å jobbe med noe konkret ute i natur og uteområder er fint. At det ble virkelighet, og har vært det i noen år nå for meg, er litt kult i forhold til den sangen. Akkurat som jeg pekte framover for meg selv i sangen, hvis du skjønner hva jeg mener.
- *Martin sa at du hadde lagd en sang fra helsevesenet også, som han likte veldig godt, som het «Jeg er blues». Jeg har ikke hørt låta, og den er ikke gitt ut.*
- Det var jo fra den tiden jeg jobba i helsevesenet, men jeg vikke si at den egentlig hadde så mye med det å gjøre, med jobb. Kanskje den egentlig hadde det, når jeg tenker meg om. Men jeg tenkte ikke på det da jeg lagde den, i alle fall. Det er litt kult at han sier det, hehe, for da så han sikkert for seg det, men det var ikke tanken. Men den sangen skal nok gis ut, jeg har bare ikke fått gjort det ennå, det er så utrolig mange sanger jeg ikke har fått gitt ut. Det er nesten litt komisk, faktisk. Det er som å lage 800 000 gjerdestolper og gjerdevaier, og så ikke få satt ut med enn 23 av dem, og så har du alle de andre på et svært lager. Men det er sikkert sinnssykt mange som føler det jeg føler, som lager ting, som lager bøker eller musikk eller tegninger. Det er ikke noe å henge seg opp i, det er bare trening, og

du blir bedre i det du lager hvis du lager mer og mer. Så om det ikke blir vist fram og blir realisert, gjør det ingenting.

På den annen side gjør det heller ingenting om det *blir* vist fram og realisert, og det viste Ole da han i 2014 fikk publisert et slags soloprojekt, riktignok med mange bidragsyttere. Prosjektet het Lamek og skiva het *Ro ro ro*. Produksjonen av flere av disse sangene ble påbegynt i 2005, på en jamsession med medlemmer fra Terroristene og fra The Wailers – verdens største reggaeband med god margin. Seinere ble det lagt på ting av medlemmene i Knoklene, forskjellige sangere, rappere og til og med Trond Viggo Torgersen, som nevnt tidligere i kapitlet. Det ble en eklektisk blanding etter hvert, med mange porsjoner humor til stede, men hvor noen av låtene også har nærmest en sakral stemning, særlig tittellåta «Ro ro ro» som vel kan sies å videreutvikle motivet i The Congos-klassikeren «Fisherman». Shoutout også til en variant av ASCII-kunst på coveret.

Sist har Lamek kommet med EPen *Hvete* i 2022. Nye sanger skal være på vei mer eller mindre rett etter at denne boka slippes, pluss at sangen «Du er en engel», som er nevnt tidligere i kapitlet, er spilt inn og utgitt.

Register

Personer

Tommy «Manboy» Akerholdt	72, 74	Magnus Bruheim	37	Ragnar Fahsing	11
G.G. Allin	50, 63, 66, 73	George W. Bush	12	Christer Falck	3, 52
Micke Andersson	79	«Bee Buzter»	se Opheim	Tarjei Foshaug	kap. 2
Jon Barstad	92	Bjørn T. «Terte» Baarli	50	Jonas Frykman	12
Petter Belsvik	33	Petter Baarli	50, 52, 64	Ken Fu	112
Henning Bakken	kap. 1	«Eric Carr»	50, 61	Bård «Birdy Pop» Faarlund	50
Clive Barker	85	Eric Cartman (fiktiv)	72-73	Alvin Gibbs	77, 83-85
Aston «Family Man» Barrett	96	Johnny Cash	16	Strange? Gentle	se Foshaug
Lius Baruch	kap. 3	Nick Cave	73	Betty Grable	67
Per Bergersen	22-23	Jimmy Cliff	92-93	Ingvild Hammer	78
Jan Eivind «Obijan» Bertelsen	93	Wayne County	63, 66, 67	Vemund Harkinn	55
George Best	38	«Diesel» Dahl	41	Tony «Drag» Haugen	49, 62, 67
Bjarne (nabo)	105-106	«Andy King» Dahlmann	50-51	Morten «Puke» Haugdahl	12, 19, 31
Siri Bjoner	54	Vidar «Dan Dee»	kap. 2	Jørgen Hegstad	30
Kjell Magne Bondevik	90, 96	Desmond Dekker	92-93	Per Olav Heimstad	51
Aslak Borgersrud	4	Chris Damien Doll	kap. 2	Hannah Helseth	54
Eunan Brady	83	Eivind Dypvik	99	Earl Hickey (fiktiv)	109
Harald M. Brattbakk	33	Eber	101, 104, 108	Benny Hill	81
Martin Brostigen	4, kap. 3	Nils Arne Eggen	35	Olle Hillborg	47
		Siri Eriksen	78	Kenneth «McLean» Hjorth	49, 67

Emil Hokstad	6, 39	Ulf Lyrån	51, 59, 84	André Olsen	27
Øyvind Holen	96	Orvar Löfgren	12	Bjarne Ringstad Olsen	37
Askil Holm	17	Markus	80	Vegard «Shortcut» Olsen	62
«Andy Hunter» Hubred	50-51	Bob Marley	93, 96	Even Opheim	70, 86
Saddam Hussein	12	Honeyboy Martin	111	Jon Oskarsen	93, 94
Jørgen Høst	93-94, 96, 99	Maria Maxwell	67-68	Lars Oskarsen	kap. 3
Håvard (i rommet)	14	«Andy McCoy»	74	Katja B. Osvold	9
Steve «Ignorant»	31	Morten Midré	kap. 3	«Peady Pedal»	se Larsson
Odd Iversen	33, 34	Ole Jørgen «Apollyon» Moe	85-86	Joe Perry	74
Frank Jaklin	64, 83	Kim «Castle» Mohn	4	Lee «Scratch» Perry	110
Tony James	82	Morten Molthe	102	Terry Pratchett	80
Jesus	47, 80, 100	«Michael Monroe»	74	Geir Rakvaag	17
Per Erik Johansen	17	Keith Moon	62	Joey Ramone	15
Thomas «Sull» Johansen	6, 12, 39	Mikke Mus (fiktiv)	68	Johnny Ramone	56
Cato Johannessen	14, 16	Bjørn Müller	22, 47, 50	«Q. Ken Rockers»	50-51
Vinnie Jones	35	Steinar Myren	37	David Lee Roth	50
Ruben de Jong	kap. 2	Lasse Myrvold	90	Sigurd Rushfeldt	34
Judas	100	Vegard Mølnvik	kap. 1	Ole Schweder	kap. 3
Jørgen Karlstrøm	97	Dan Nachtnebel	53, 58-59, 89	Henrik Seip	93-94, 96-98
S.-E. «Maniac» Kristiansen	85	Frank Nachtnebel	kap. 2	Haile Selassie	109
Geir Kolden	62	Nic Nachtnebel	44, 64, 68	Thomas Seltzer	17, 72
Ivar Koteng	27-28	Gylve «Fenriz» Nagell	85-86	«Skinny Shotgun»	se de Jong
Pål Kristensen	50, 52	Torfinn Nergaard	17	Tone Skage	54
Osama bin Laden	97, 104	Joachim Nielsen	22, 42, 79	Bjørnar Slensvik	66
Tobias Eide Larsen	93, 100	Emil Nikolaisen	74	Richie Spice	103
Peter Larsson	70, 74	Ivar Nikolaisen	70, 74, 86	Ståle Solbakken	38
Ronny Lauritzen	15	Bjørn Nilsen	64	Casino Steel	40-41, 83
Barrington Levy	110	Bjørn Ian Nilssen	56	Cedric Stevens	93-94, 96, 99
Torgeir Lund	40	Rune Nygård	18-19	Jonas Straumsheim	93
Bjørn «Avzkylius» Lunde	49	Jørgen Nøvik	kap. 1	Audun Strype	97
Dolph Lundgren	1, 11	Nanna Nøvik	23	Eivind Stuevold	16

«Blanco Summer»	se Nikolaisen	Berusalem	14-15	Desperado	13-14
Ivan Sunde	kap. 1	Bigwig	82	The Don Drapers	112
Knut Olav Sunde	97	Bin Lads	12	Down and Away	61
Trond Viggo Torgersen	96, 112	Blanks 77	72-73	The Dudes	63
Steven Tyler	74	Bon Jovi	47	Dårlig Hjort (Oslo)	14
Suzanne Vega	57	Bronco Busters	78-79	Dårlig Hjort (Trondheim)	14, 16-17, 33
Øyvind Vollan	kap. 1	Brutal Kuk	kap. 1	Electric Ladyland	22
Vraket (bil)	8-9	Brutal Truth	6, 11	The Ethiopians	94
Petter Wavold	41	Burgerbarna	12	Europe	45
Thomas Waller	95	The Business	34	Faith No More	15
Rune Wenneberg	107	The Buzzcocks	68	Feet-Punk	9
Jens-Petter Wiig	31	Candlemass	47	Fremmed rase	38
Sissy Wish	17	Carburetors	50-51	Funny Farm	10-11
Dennis Yanez	99-100	The Chakras	99	Garbage Brats	44, 52
Øystein Aarseth	45, 47	Cherry Corvette	57	Gatecrashers	49
Band		Cockney Rejects	34	Geniale Griser	4
AC/DC	22, 29, 47, 62	Cockroach Clan	10, 51, 55	Glamour Punks	69
Admiral P	101	Cock Sparrer	35	Gluecifer	46, 54, 56, 62-63, 65, 83
Aerosmith	62, 70, 73, 74, 81	The Congos	112	The Good, Bad, & Zugly	74, 79
Amerikanerne	99	The Cramps	76, 82	Green Day	56
Ashes to Ashes	47	Crass	13	Guns 'n Roses	83
Aura Noir	85	The Cumshots	21	Hanoi Rocks	46, 64, 69, 83
Backstreet Girls	3, 22, 47, 50-52, 56, 62, 76, 79, 88	The Dahlmanns	50-51	Heart Throb Mob	69
Backyard Babies	52, 56	The Damned	72	Hellcopters	46, 56, 62-63
Bad Religion	10	The Darkness	46	Hollywood Brats	68, 83
Bekkestua Allstars	4, (99)	Darkthrone	85	Honningbarna	64
Bernhard Briis Band	100	Da Vinci	45	Hopalong Knut / AKA	4, 106
		Dead Boys	68	Håvard i vaskerommet	10-11, 14, 36-37
		Dead Kennedys	11		
		Def Leppard	76		
		Descendents	21	Iggy and the Stooges	46, 85

Infernö	37	NOFX	15, 56, 72	Rockbitch	53-54
Irie Darlings	3	No Life Orchestra	19, 37	Rolling Stones	52, 57
Iron Maiden	35, 50, 66	No Torso	4	Samvirkelaget	4
Jesus and Mary Chain	47	Nullskattesnylterne	9	Screaming Wolf and the Forgotten Idols	44
Jetsurfers	64	Offspring	15, 56	Screeching Weasel	68, 71
Jokke og Valentinerne	22, 42	Oi! Division	23	Scum of the Slum	18, 34
Judas Priest	71	Operation Ivy	8	Sereena-Maneesh	74
King Gizzard and the L.W.	88	Ordrenekt	8	Sex Pistols	66, 67, 68, 82
Kjell Elvis	8	Oslo Ess	74	Shangri-Las	72
Klovner i kamp	104	Poison	45	Sigue Sigue Sputnik	82
Knoklene	kap. 3	Pop Bisnis	98	Silver	62-63, 64, 65, 70, 74
Kvelertak	74	Pretty Boy Floyd	77	Skambank	14
Lame Ducks	17	Prince Buster	110	Skambankt	14
Lamek og de få	101	Pain Solution (performance)	70	Slayer	19, 47
Larvjudas	17	Pennywise	56	The Slickers	103
Leatherface	10	Phelps	10	Småpunkarlaget	11, 36
Life... but How to Live it?	9, 10, 16, 54	Premier League	34	Snoop Dogg	93
Lost Luggage	79	Prong	10	Snuff	10
Manic Street Preachers	47	Queeny Blast Pop	69, 71	So Much Hair... b.h.t. Cut it?	16
Mayhem	45, 85	Raga Rockers	15, 56, 82, 105	So Much Hate	10, 16
Megaloceros	4	Rama Lama das Pönkabt.	9, 24, 25, 31, 36-37	Spetakkel	14
Millencolin	15, 56	Ramones	15, 46, 50, 56, 62, 68, 71, 73, 75	Stengte dører	10
Misfits	82			The Strike	33
Morfars hus	12	Rancid	56	Suicide Bombers	49, 70
Mötley Crüe	45	Raskas Tykistö	34	Superkings	51
Motörhead	71	Return	45	Supervixen	22
Motorpsycho	31	The Revolvers	58	Taliban (gruppe, ikke band)	13
Møykjerring	44-45, 50, 70	Rich Kids on LSD	10	Terroristene	3, kap. 3
New Art Riot	47	Rifu	13	Tokio Hotel	60
New York Dolls	66, 68, 77				
Nick Cave and the Bad Seeds	73				

Toots and the Maytals	92-93, 95	UK Subs	42, 53, 56, 83-	The Who	62
Tourettes	79		84	Wig Wam	61, 62
Trashcan Darlings	kap. 2	Urban Dogs	83	Wild Man Riddim	99
Turboneger	17, 28, 31, 46, 53, 54, 62, 65, 74, 83	Vibrators	53	Wrong From the Start	4
Twisted Sister	72	Victimised	8, 14	Yoga Grossist	99
Ugræss	14	The Wailers	100, 112	The Yum Yums	50
		Wannskrækk	13, 22	Z Off	22
		WASP	45	ZZ Top	47